

Liahona

**Sukututkimus:
näe itsesi Jumalan
suunnitelmassa,
s. 22, 26**

**Nuoret aikuiset: tehkää
lepopäivästä tärkeä, s. 42**

**Pysy vahvana, kun
ystävät horjuvat, s. 52**

*"Mitä te vaatetuksesta huolehditte! Katso-
kaa kedon kukkia,
kuinka ne nousevat
maasta: eivät ne näe
vaivaa eivätkä kehrää.
Minä sanon teille:
edes Salomo kaikessa
loistossaan ei ollut
niin vaatetettu kuin
mikä tahansa niistä.
Kun Jumala näin
pukee kedon ruohon,
joka tänään kasvaa ja
huomenna joutuu
uuniin, niin tottahan
hän teistä huolehtii,
te vähäuskoiset!"*

Matt. 6:28–30

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Todistus ja kääntymys**
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** **Kotikäyntiopetus-sanoma: Jeesuksen Kristuksen ominaisuuksia: synnitön**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14** **Portti nimeltä kaste**
Vanhin J. Devn Cornish
Upotuskaste on alkuna liittopolulle, joka johtaa pysyvään kääntymykseen.

KANNESSA

Etukansi: valokuva Matthew Reier.
Etukannen sisäsivu: valokuva Willie Huang.

- 18** **Yksi uusi temppele, kolme uutta mahdollisuutta**
Don L. Searle
Saatuaan Hengen innoitusta temppelein avoimien ovien tilaisuudessa nämä Guatemalassa asuvat perheet ovat edistyneet matkallaan kohti korotusta.

- 22** **Kuinka sukututkimus muuttaa meidän sydämemme ja mielemme**
Amy Harris
Kun tutkimme omaa sukuamme, me alamme ymmärtää, miten suuri on Jumalan suunnitelma ja miten henkilökohtaista on Hänen rakkautensa meitä kohtaan.

- 26** **Teidän aikanne – temppeleitä ja tekniikkaa**
Vanhin Neil L. Andersen
Teidät on lähetetty maan päälle tänä aikana tiettyä tarkoitusta varten, johon sisältyy vastuu auttaa pelastuksen työssä.

- 34** **Ennen kuin matkamme päättyy**
Richard M. Romney
Mitä tulee hyvin kestämiseen, me voimme oppia paljon niiden esimerkistä, jotka ovat koko elämänsä palvelleet omistautuneesti Jumalaa ja Hänen lapsiaan.

OSASTOT

- 8** **Lokakuun 2014 konferenssin muistikirja**
- 10** **Mihin me uskomme: Patriarkallinen siunaus – innoitettua johdatusta elämään**
- 12** **Kotimme, perheemme: Kiitollinen temppeleliitoista**
Cari Florence
- 38** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taas kohdataan: Todellinen rakkaus**
Vanhin Joseph B. Wirthlin

46

42 Lepopäivän siunaamia

Emmaline R. Wilson

Nuoret aikuiset kokevat ihmeitä, kun he pyrkivät pyhittämään lepopäivän.

46 Henkilökuvia nuorista aikuisista: Lujia meloimia ja lujia todistuksia Ranskan Polynesiassa

Mindy Anne Leavitt

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Älä unohda reppuasi.

48 Katsokaa Jumalaan joka päivä

Vanhin D. Todd Christofferson
Taivaallinen Isä on halukas antamaan meille sitä apua, jota päivittäin tarvitsemme.

52 Voimaa hyvistä ystävistä

Vanhin Jorge F. Zeballos
Valitsemillasi ystävillä voi olla suuri vaikutus elämääsi, joten on tärkeää valita viisaasti.

54 Kun hyvät ystävät horjuvat

Mitä voit tehdä, jos ystäväsi alkavat madaltaa mittapuutaan?

57 Meidän palstamme

58 Mitä tiedämme kuolevaisuutta edeltävästä elämästä

Norman W. Gardner

Tieto siitä, että päätit seurata Vapahtajaa kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, auttaa sinua tekemään hyviä valintoja koko kuolevaisen elämäsi ajan.

60 Kysymys ja vastaus

Menetin äskettäin rakkaan ystävän. Kuinka selviydyn surusta?

62 Me kaipaamme Sofiaa

Fernando Peralta

Kun siskoni ja minä jouduimme kauheaan onnettomuuteen, perheemme löysi rauhaa tempeliliitoista.

64 Aikaa tutkia pyhiä kirjoituksia

Vanhin Richard G. Scott

Mikä on tärkeämpää kuin koulu, työ tai sosiaalinen media?

70

65 Erityinen todistaja: Kirjeitä isoäiti Whittleltä

66 On sinun vuorosi

Piipa Gary E. Stevenson

Nyt on aika valmistautua kohtaamaan Jumala ja auttaa muita tekemään samoin.

68 Meidän sivumme

69 Loistava ajatus

70 Aina on aikaa rukoilla

Barbara Hopf

Fynniä pelotti mennä kouluun, kunnes hänen äitinsä opetti hänelle yksinkertaisen ratkaisun.

72 Autoin uutta ystävää

Quinnley W.

Pyhä Henki voi auttaa sinua tietämään, miten osoittaa rakkautta muita kohtaan.

73 Laulu: Kun Jeesus Kristus kastettiin

Jeanne P. Lawler

74 Pyhät kirjoitukset tutuiksi: Jeesus kastettiin

Erin Sanderson ja Jean Bingham

76 Pienille lapsille: Juliana pitää puheen

Jane McBride Choate

52

**HELMIKUU 2015, 67. VUOSIKERTA, NUMERO 2
LIAHONA 12562 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Lisa C. López

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,

Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter

Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson

Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,

Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.

Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,

Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,

Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,

Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,

Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia'

tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian,

cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian,

islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että

yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatn, korean, kreikan,

kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin,

norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan,

samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan,

thain, tongan, tšekin, ukrainain, unkarin, urdun, venäjän,

vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti

epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa

ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen

lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset

tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;

sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2015 Vol. 67 No. 2. *Liahona* (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church

of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt

Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;

Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid

at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of

address. Include address label from a recent issue; old and new

address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions

to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription

help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,

American Express) may be taken by phone. (Canada Poste

Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi ideaa.

“Jeesus kastettiin”, s. 74: Voisitte aloittaa perheiltanne laulamalla laulun “Kun Jeesus Kristus kastettiin” (ks. s. 73). Voisitte yhdessä lukea Raamatun kertomuksen Jeesuksen kasteesta, ja voisit pyytää niitä perheenjäseniä, jotka on kastettu, kertomaan, miltä heistä tuntui ja mitä he oppivat, kun heidät kastettiin ja konfirmoitiin. Kun luette yhdessä ja todistatte, auta lapsianne ymmärtämään kasteenliittoon liittyvät lupaukset. Voisit käyttää tässä artikkelissa annettuja pyhien kirjoitusten kohtiin liittyviä kysymyksiä, kun puhut lapsillenne kasteenliiton lupauksista.

“Todellinen rakkaus”, s. 80: Jossakin vaiheessa viikon aikana pyydä jotakuta perheenjäsenistä panemaan merkille yksinkertaisia ystävällisiä tekoja, joita tehdään päivittäin. Pyydä perheiltänne aikana tätä perheenjäsenistä kertomaan, mitä hän on havainnut viikon aikana. Kuten vanhin Wirthlin sanoi puheessaan: “Rakkaus on opetuslapsuuden tien alku, puoliväli ja loppu.” Voisit tehdä yksinkertaisen piirroksen, jossa on polku, joka on jaettu moniin pieniin osiin. Selitä, että aina kun joku perheenjäsenistä tekee jonkin ystävällisen teon – olipa se suuri tai pieni – hän voi värittää yhden osan polusta. Kun perheenne pyrkii osoittamaan rakkautta muille, te kuljette eteenpäin opetuslapsuuden polulla.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Jeesus Kristus, 7, 73, 74

Kaste, 14, 18, 40, 73, 74

Kestäminen, 34

Kuolema, 60, 62

Kuolevaisuutta edeltävä

elämä, 58

Käännyminen, 4, 14, 18

Lepopäivä, 42

Liitot, 14, 18, 62

Lähetystyö, 18, 38, 40

Palveleminen, 34

Patriarkallinen siunaus, 10

Perhe, 12, 18, 22, 62

Pyhät kirjoitukset, 39, 64

Rakkaus, 80

Rukous, 4, 12, 70

Sovitus, 7

Sukututkimus, 22, 26

Tekniikka, 26

Tempelit, 18, 26, 41, 55

Usko, 26, 34, 41, 48

Yleiskonferenssi, 8

Ystävät, 52, 54, 72

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen neuvonantaja
ensimmäisessä presidenttikunnassa

TODISTUS JA kääntymys

Todistuksen saaminen totuudesta on eri asia kuin se, että on todella kääntynyt. Esimerkiksi suuri apostoli Pietari lausui Vapahtajalle todistuksensa siitä, että hän tiesi Jeesuksen olevan Jumalan Poika.

”Entä te?” kysyi Jeesus. ”Kuka minä teidän mielestänne olen?”

Simon Pietari vastasi: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika.”

Jeesus sanoi hänelle: ”Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” (Matt. 16:15–17.)

Ja kuitenkin myöhemmin käskyssään Pietarille Herra antoi hänelle ja meille ohjeen kokea todellinen kääntymys ja ulottaa tämä kääntymys elinikäiseksi. Jeesus sanoi sen näin: ”Kun olet [kääntynyt], vahvasta veljiäsi” (Luuk. 22:32, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös).

Jeesus opetti Pietarille, että todistuksen saamisen jälkeen täytyy vielä lisäksi tapahtua suuri muutos, jotta voi kyetä ajattelemaan, tuntemaan ja toimimaan kuten todellisen kääntymyksen kokeneet Jeesuksen Kristuksen opetuslapset. Juuri siihen voimalliseen muutokseen me kaikki pyrimme. Kun koemme sen muutoksen, muuttumisen täytyy jatkua aina kuolevaisuuden koetusaikamme loppuun asti (ks. Alma 5:13–14).

Tiedämme omasta kokemuksestamme ja muiden havainnoimisesta, ettei riitä, että saamme muutamia suurenmoisia hengellisen voiman kokemuksia. Pietari kielsi tuntevansa Vapahtajan vielä senkin jälkeen, kun hän oli saanut Hengeltä todistuksen siitä, että Jeesus on Kristus. Mormonin kirjan kolmelle silminnäkijälle annettiin suora todistus,

että Mormonin kirja on Jumalan sanaa, ja myöhemmin he kuitenkin horjuivat kyvyssään tukea Joseph Smithiä Herran kirkon profeettana.

Meidän täytyy kokea muutos sydämessämme, kuten kuvaillaan Alman kirjassa: ”Ja he kaikki julistivat kansalle yhtä ja samaa asiaa – että heidän sydämensä oli muuttunut, ettei heillä ollut enää halua tehdä pahaa” (Alma 19:33; ks. myös Moosia 5:2).

Herra on opettanut meille, että kun olemme kokeneet todellisen kääntymyksen Hänen evankeliumiinsa, meidän sydämemme kääntyy itsekkäistä huolenaiheista kohti

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

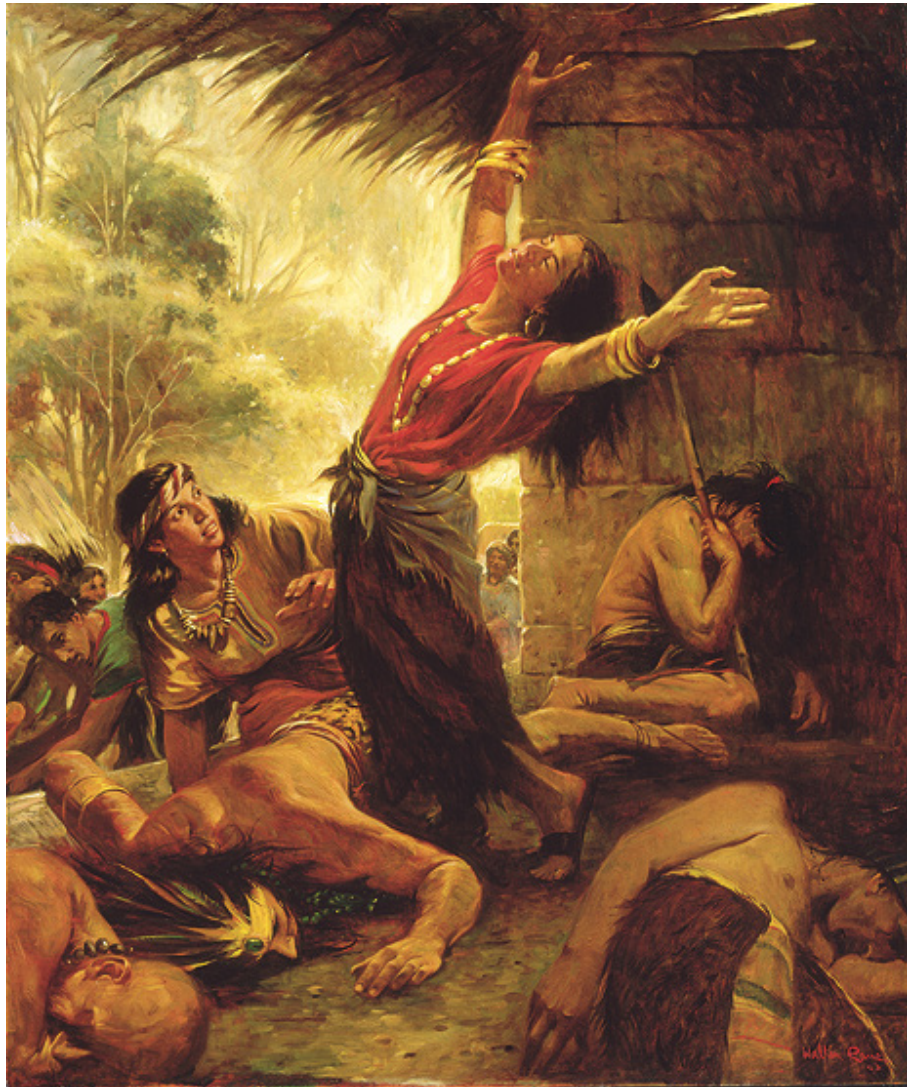
Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on käyttänyt suolakurkkuvertausta opettaessaan, että kääntymys on jatkuva prosessi eikä yksittäinen tapahtuma: ”Rivi rivin päälle ja käsky käskyn päälle, vähitellen ja miltei huomaamatta motiivimme, ajatuksemme, sanamme ja tekemme asettuvat Jumalan tahdon mukaisiksi” (”Teidän täytyy syntyä uudesti”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 21). Voisit kerrata suolakurkkuvertauksen niiden kanssa, joita opetat. Mitä kukin meistä voi tehdä edetäkseen vakaasti kääntymyksen vähittäisessä prosessissa, josta sekä presidentti Eyring että vanhin Bednar puhuvat?

palvelemista kohottaaksemme muita, kun he kulkevat ylöspäin kohti iankaikkista elämää. Jotta kokisimme tämän kääntymyksen, voimme rukoilla ja työskennellä uskossa tullaksemme uudeksi luomukseksi, jonka Jeesuksen Kristuksen sovitus tekee mahdolliseksi.

Voimme aloittaa rukoilemalla, että meillä olisi uskoa tehdä parannus itsekkyydestä ja että saisimme lahjan huolehtia muista enemmän kuin itsestämme. Voimme rukoilla voimaa luopua ylpeydestä ja kateudesta.

Rukous on avain siihen, että saamme lahjaksi rakkauden Jumalan sanaan, ja myös avain Kristuksen rakkauteen (ks. Moroni 7:47–48). Ne kaksi liittyvät toisiinsa. Kun me luumme ja pohdimme Jumalan sanaa sekä rukoilemme sen johdosta, me opimme rakastamaan sitä. Herra panee sen rakkauden sydämeemme. Kun tunnemme sitä, alamme rakastaa Herraa yhä enemmän. Sen myötä tulee se rakkaus muita kohtaan, jota tarvitsemme vahvistaaksemme niitä, joita Jumala asettaa polullemme.

Esimerkiksi voimme rukoilla sitä, että tunnistamme ne, joita Herra haluaisi lähetyssaarnaajiensa opettavan.

Meidän täytyy kokea sydämessämme samanlainen muutos kuin Lamonin kansa koki Alman luvussa 19.

Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat voivat rukoilla uskossa tietääkseen Hengen kautta, mitä opettaa ja mistä todistaa. He voivat rukoilla uskossa, että Herra antaa heidän tuntea Hänen rakkautensa kaikkia tapaamiaan ihmisiä kohtaan. Lähetyssaarnaajat eivät tuo jokaista tapaamaansa henkilöä kasteen vesiin ja saamaan Pyhän Hengen lahjaa. Mutta heillä voi olla Pyhä Henki kumppaninaan. Sitten aikanaan palvelutyönsä ansiosta ja Pyhän Hengen avulla lähetyssaarnaajien oma sydän muuttuu.

Tuota muuttumista tapahtuu yhä uudelleen, kun he ja me toimimme edelleen epäitsekästi uskossa koko elämämme ajan vahvistaaksemme

muita Jeesuksen Kristuksen evankeliumilla. Kääntymys ei ole yksittäinen tapahtuma tai jotakin, mikä kestää vain yhden elämänvaiheen, vaan se on jatkuva prosessi. Elämä voi kirkastua kirkastumistaan siihen täyteen päivään saakka, jolloin näemme Vapahtajan ja huomaamme, että meistä on tullut Hänen kaltaisiansa. Herra on kuvaillut tätä matkaa tällä tavoin: ”Se, mikä on Jumalasta, on valoa; ja se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka” (OL 50:24).

Lupaamme teille, että se on mahdollista meille jokaiselle. ■

Oma sydämenmuutokseni

Dante Bairado

Kun ensimmäisen kerran kuulin Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, tunsin Hengen todistavan sen olevan totta. Rukoilemalla todistuksestani tuli yhä varmempi, ja päätin mennä kasteelle.

Pian kasteeni jälkeen jäsenet seurakunnassamme alkoivat kysellä minulta, miltä minusta tuntuisi palvella lähetystyössä. Totta puhuakseni en tiennyt tarkalleen, mitä sanoa. Ajatus perheeni ja opiskeluni jättämisestä, jotta voisin palvella lähetystyössä, tuntui järjettömältä.

Sitten eräänä päivänä aloin ajatella kääntymystäni. Muistin lähetysaarnajat, jotka olivat opettaneet minua,

jotka olivat kärsivällisesti vastanneet kysymyksiini ja auttaneet minua ymmärtämään evankeliumia. Käsitin, että ilman heidän apuaan en olisi koskaan löytänyt tosi kirkkoa. Heti kun tämän oivalsin, halu palvella puhkesi kukkaan sydämessäni. Tunsin Hengen kertovan minulle, että minun pitäisi palvella kokoaikaisessa lähetystyössä.

Tiedän, että lähetystyö on taivaallisen Isämme työtä ja että me voimme auttaa sielujen tuomisessa palautetun evankeliumin ihmeellisen tiedon ääreen.

Kirjoittaja asuu Fortalezassa Brasiliassa.

LAPSILLE

Anna todistuksesi loistaa kirkkaana

Todistuksen hankkiminen on kuin rakentaisi nuotion. Aivan niin kuin meidän täytyy lisätä puita pitääksemme nuotion palavana, samoin meidän täytyy rukoilla, tehdä parannusta, palvella muita, tutkia pyhiä kirjoituksia ja pitää käskyt, jotta todistuksemme kasvaisi.

Opit lisää siitä, kuinka voit vahvistaa todistustasi, kun luet alla mainitut pyhien kirjoitusten kohdat. Väritä sitten se osa liekeistä, joka vastaa kutakin lukemaasi pyhien kirjoitusten kohtaa. Mitä useampia pyhien kirjoitusten kohtia luet, sitä kirkkaammin palaa nuotio – ja todistuksesi!

- A. Moosia 2:17
- B. Alma 5:46
- C. Alma 32:27
- D. 3. Nefi 15:10
- E. Joh. 5:39

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka Vapahtajan elämän ja tehtävien ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntioppettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen ominaisuuksia: synnitön

Tämä on osa kotikäyntioppettajien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan ominaisuuksia.

Vapahtajamme Jeesus Kristus oli ainoa, joka kykeni sovittamaan ihmiskunnan synnit. ”Jeesus Kristus, virheetön Karitsa, antoi itsensä auliisti uhrialttarille ja maksoi syntiemme lunnaat”, presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut.¹ Se, että ymmärrämme Jeesuksen Kristuksen olleen synnitön, voi auttaa meitä vahvistamaan uskoamme Häneen sekä pyrkimään pitämään Hänen käskynsä, tekemään parannusta ja tulemaan puhtaksi.

”Jeesuksella oli – liha ja henki, mutta Hän ei antanut myöten kiusaukselle (ks. Moosia 15:5)”, vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut. ”Me voimme kääntyä Hänen puoleensa – , koska Hän ymmärtää. Hän ymmärtää kamppailumme, ja Hän ymmärtää myös, kuinka kamppailu voitetaan. – –

Mieti tätä

Kuinka se, että on puhdas, eroaa siitä, että on täydellinen?

Hänen sovitustyönsä voima voi pyyhkiä meistä pois synnin vaikutukset. Kun me teemme parannuksen, Hänen sovittava armonsa vanhurskauttaa ja puhdistaa meidät. (Ks. 3. Nefi 27:16–20.) On kuin emme olisikaan langenneet, kuin emme olisikaan antautuneet kiusaukseen.

Kun me pyrimme päivä päivältä ja viikko viikolta kulkemaan Kristuksen tietä, meidän henkemme pääsee voitolle, sisäinen kamppailu väistyy syrjään ja kiusaukset lakkaavat vaivaamasta.”²

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 5:48; Joh. 8:7; Hepr. 4:15;
2. Nefi 2:5–6

VIITTEET

1. ”Nyt sinä pystyt siihen!”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 56.
2. Ks. ”Jotta he olisivat yhtä’ meidän kanssamme”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 71–72.

Usko, perhe, auttaminen

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Vapahtaja maksoi syntiemme hinnan, koska Hän on Jumalan Poika, koska Hän eli synnittömän elämän, koska Hän kärsi ja vuodatti vertaan Getsemanen puutarhassa, kuoli ristillä ja nousi ylös haudasta. Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta me voimme tulla jälleen puhtaiksi, kun teemme parannuksen synneistämme.

Kuningas Benjamin opetti kansalleen Jeesuksen Kristuksen sovitusta ja kysyi sitten, uskoivatko he hänen sanansa. ”He kaikki huusivat yhteen ääneen sanoen: – – [Henki] – – on saanut aikaan voimallisen muutoksen meissä eli meidän sydämissämme, niin ettei meillä ole enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää. – –

Ja me olemme halukkaita tekemään Jumalamme kanssa liiton, että teemme hänen tahonsa ja olemme kuuliaisia hänen käskyilleen kaikessa.” (Moosia 5:1–2, 5.)

Mekin voimme kokea voimallisen muutoksen, kuten kuningas Benjaminin kansa, jolla ei ollut ”enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää” (Moosia 5:2).

LOKAKUUN 2014 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi lokakuun 2014 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) apuna tutkiessasi ja toteuttaessasi käytännössä elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden äskettäisiä opetuksia.

OPILLISIA KOHOKOHTIA

Noudata kultaista sääntöä

”Kristuksen seuraajien tulee olla esimerkkejä kohteliaisuudesta. Meidän tulee rakastaa kaikkia ihmisiä, olla hyviä kuuntelijoita ja osoittaa kiinnostusta heidän vilpittömiä uskonkäsityksiään kohtaan. Vaikka saatammekin olla eri mieltä, emme saa olla eripuraisia. Meidän esittämämme lausumat ja viestit kiistanalaisista aiheista eivät saa olla riidanhaluisia. Meidän tulee olla viisaita selittäessämme ja ajaessamme näkemyksiämme ja käyttäessämme

vaikutusvaltaamme. Niin tehdesämme me pyydämme, etteivät muut loukkaannu vilpittömistä uskonkäsityksistämme ja uskontomme vapaasta harjoittamisesta. Kannustamme meitä kaikkia noudattamaan Vapahtajan kultaista sääntöä: ’Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille’ (Matt. 7:12).”

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista, ”Rakastakaa muita ja tulkkaa toimeen eroavuuksista huolimatta”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 27.

PROFEETALLINEN LUPAUS

Ilmoitus

”Ilmoitusta saadaan kirkossa jatkuvasti. Profeetta saa sitä kirkkoa varten, vaarnanjohtaja vaarnaansa varten, lähetysjohtaja lähetyskenttäänsä ja pappeusjohtaja koorumiaan varten, piispa seurakuntaansa varten, isä [ja äiti] perhettään varten, yksityinen ihminen itseään varten.”¹ –

Todistan teille, että se on totta. – –

Jumala vuodattaa ilmoitusta lapsilleen Pyhän Hengen välityksellä. Hän puhuu maan päällä olevalle profeetalleen, joka on nykyään Thomas S. Monson. Todistan, että profeetalla on kaikki pappeuden avaimet maan päällä ja että hän käyttää niitä.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Jatkuva ilmoitus”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 73.

VIITE

1. Ks. Boyd K. Packer, ”Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut”, *Valkeus*, joulukuun 1974, s. 514.

MENKÄÄ JA TEHKÄÄ

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista esittää kaksi keinoa, joilla nuoret voivat

hankkia oman todistuksen profeetta Joseph Smithistä:

”Ensiksi, etsikää Mormonin kirjasta kohtia, joiden tunnette ja tiedätte

olevan ehdottomasti totta. Kertokaa sitten niistä perheelle ja ystäville – – tuoden esiin, että Joseph oli väline Jumalan käsissä. Seuraavaksi, lukekaa profeetta Joseph Smithin todistus Kallisarvoisesta helmestä – –. Voisitte äänittää Joseph Smithin todistuksen omalla äänellänne, kuunnella sitä säännöllisesti ja lähettää sen ystäville.”

Puheesta ”Joseph Smith”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 30.

Vastauksia sinulle

Jokaisessa konferenssissa profeetat ja johtohenkilöt antavat innoitettuja vastauksia kysymyksiin, joita kirkon jäsenillä saattaa olla. Voit käyttää marraskuun 2014 lehteäsi tai käydä osoitteessa conference.lds.org, niin löydät vastauksia näihin kysymyksiin:

- Kuinka voimme paremmin ymmärtää sakramentin merkitystä? Ks. Cheryl A. Esplin, ”Sakramentti – sielun uudistuminen”, s. 12.
- Mikä on tahdonvapauden, oikeudenmukaisuuden, armon, parannuksen ja Vapahtajan sovituksen välinen yhteys? Ks. D. Todd Christofferson, ”Ikuisesti vapaita toimimaan omasta puolestaan”, s. 16.
- Miksi koti on ihanteellisin paikka Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamiselle? Ks. Tad R. Callister, ”Vanhemmat – lastensa ensisijaiset evankeliumin opettajat”, s. 32.
- Kuinka vanhemmat tekevät yhteistyötä rakentaakseen iankaikkisen perheen? Ks. L. Tom Perry, ”Kestävän rauhan löytäminen ja iankaikkisen perheen rakentaminen”, s. 43.

Tulkaa, niin näette

Miksi myöhempien aikojen pyhät haluavat kertoa evankeliumista?

”Jeesuksen Kristuksen omistautuneet opetuslapset ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan uskollisia lähetyssaarnaajia”, vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista sanoi. ”Lähetyssaarnaaja on Kristuksen seuraaja, joka todistaa Hänen olevan Lunastaja ja joka julistaa Hänen evankeliuminsa totuuksia.

Jeesuksen Kristuksen kirkko on aina ollut ja tulee aina olemaan lähetystyökirkko. – –

Se, että jaamme muille ihmisille asioita, jotka ovat meille kaikkein

merkityksellisimpiä tai jotka ovat auttaneet meitä, ei ole ollenkaan epätavallista.

Tämä sama malli käy erityisen hyvin ilmi asioissa, joilla on suuri hengellinen tärkeys ja merkitys.”

Mitä me voimme tehdä, kun ihmiset ilmaisevat kiinnostusta evankeliumia ja kirkkoa kohtaan? Vanhin Bednar sanoi, että me voimme noudattaa Vapahtajan esimerkkiä ja esittää heille kutsun: ”Tulkaa, niin näette” (Joh. 1:39).

Puheesta ”Tulkaa, niin näette”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 107–109.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

PATRIARKALLINEN SIUNAUS – INNOITETTUA JOHDATUSTA ELÄMÄÄSI

Kirkossa on kahdenlaisia patriarkkoja: 1) isiä ja 2) miehiä, jotka on asetettu patriarkan virkaan Melkisedekin pappeudessa. Isät, joilla on Melkisedekin pappeus, voivat antaa siunauksia perheensä jäsenille, mutta näitä siunauksia kirkko ei tallenna, vaikka perhe voikin tallentaa ne. Sen sijaan ne siunaukset, joita virkaan asetettu patriarkka antaa kelvollisille kirkon jäsenille, kirkko tallentaa, ja näitä siunauksia nimitetään ”patriarkallisiksi siunauksiksi”.

Patriarkat antavat siunauksia Pyhän Hengen innoituksen mukaan. Sinun patriarkallinen siunauksesi voi sisältää varoituksia ja lupauksia, ja siitä

voi käydä selville, mitä Herra odottaa sinulta ja mitä sinusta voi tulla. Luvutut siunaukset täytyvät Herran hyväksi katsomana aikana – uskollisuutesi mukaisesti. Vain noudattamalla siunauksessa annettuja neuvoja saat luvutut siunaukset. Jotkin siunauksista saattavat toteutua vasta seuraavassa elämässä. Patriarkallinen siunauksesi ei kerro tarkkoja yksityiskohtia elämästäsi. Jos siinä ei esimerkiksi mainita kokoaikaista lähetystyötä tai temppeliavioliittoa, se ei tarkoita, etteikö sinulla olisi tilaisuutta kokea niitä.

Patriarkallinen siunauksesi kertoo myös sukulinjasi Israelin huoneessa – voit kuulua Efraimin, Juudan tai

Manassen heimoon tai johonkin muuhun Israelin heimoon.¹ Tämä sukulinja on tärkeä Abrahamin liiton vuoksi, johon sisältyy Herran Abrahamille antama lupaus, että Abrahamin jälkeläisissä ”kaikki maan suvut tulevat siunatuiksi, nimittäin evankeliumin siunauksilla” (Abr. 2:11). Kaikki kirkon jäsenet kuuluvat Israelin huoneeseen joko kirjaimellisina jälkeläisinä tai hengellisen lapseksiottamisen kautta. Niinpä meidän tehtävänä on osallistua evankeliumin viemiseen maailmalle.

Saadaksesi patriarkallisen siunauksen puhu piispasi tai seurakunnanjohtajasi kanssa, joka voi antaa sinulle suosituksen sen saamiseksi. Siunauksen saamisen kokemus voi olla sinulle antoisampi, jos paastoat ja rukoilet etukäteen. Kun saat patriarkallisen siunauksesi, läsnä voi olla läheisiä perheenjäseniä.

Siunauksen saatuaasi sinulle lähetetään se kirjallisena. Pidä siunaus luottamuksellisena, sillä sen neuvot ja lupaukset ovat sinulle henkilökohtaisia eikä niistä pitäisi harkitsematta kertoa muille. Tutki siunaustasi usein, sillä se antaa johdatusta, lohtua ja suojaa. ■

MITTAAMATTOMAN ARVOKAS HENKILÖKOHTAINEN AARRE

”Sama Herra, joka antoi Lehille Liahonan, on antanut sinulle ja minulle tänä aikana harvinaisen ja arvokkaan lahjan, joka ohjaa elä-

määmme, varoittaa vaaroista turvataksien tiemme ja osoittaa turvallisen kulureitin – ei luvattuun maahan vaan

taivaalliseen kotiimme. Se lahja, jota tarkoitan, on patriarkallinen siunauksenne. Jokaisella kelvollisella kirkon jäsenellä on oikeus saada tämä kallisarvoinen ja mittaamattoman arvokas henkilökohtainen aarre.”

Presidentti Thomas S. Monson, ks. ”Patriarkallinen siunauksesi – valkeuden Liahona”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 54.

VIITE

1. Ks. PKO, ”Israel”, scriptures.lds.org/fi, jossa on tietoa Israelin kahdestatoista heimosta.

Patriarkallisia siunauksia alettiin antaa Aadamin aikoina, kun hän siunasi jälkeläisensä (ks. OL 107:53; ks. myös 1. Moos. 49, jossa kerrotaan siitä, miten Jaakob siunasi jälkeläisensä).

Puhu piispasi tai seurakunnanjohtajasi kanssa, jotta tietäisit, oletko valmis saamaan patriarkallisen siunauksen.

Patriarkka, jota Uudessa testamentissa sanotaan "evangeliumin julistajaksi" [evangelistaksi], on virka, joka on palautettu myöhemmin aikoina. Joseph Smith vanhempi oli kirkon ensimmäinen patriarkka.

Kun olet saanut patriarkallisen siunauksen, tutki sitä usein ja pyri noudattamaan siinä olevia neuvoja. Se voi tuoda lohtua ja vahvistaa omalta osaltaan uskoasi.

Kaikkia patriarkallisia siunauksia säilytetään kirkon keskuksissa. Jos hukkaat omasi, voit pyytää siitä kopion osoitteesta lds.org.

KIITOLLINEN TEMPELILITOISTA

Cari Florence

Kuinka mikään voisi lievittää suruani, kun syntymätön poikani oli kuolemaisillaan?

Kun odotin kolmatta lastamme ja meneillään oli vasta 14. raskausviikko, lääkärit kertoivat meille, että minulle tulisi keskenmeno sikiön keuhkoihin liittyvien komplikaatioiden vuoksi. Se uutinen oli musertava: olin murheen murtama, kauhuissani ja epävarma siitä, mitä tulevaisuus toisi tullessaan. Sinä iltana miehieni ja minä menimme temppeliin raskain sydämin ja silmät täynnä kyyneliä. Kaipasimme vastauksia, johdatusta ja voimaa, ja tiesimme, että temppelin seesteisyydessä voisimme päästä lähelle Herraa. Olimme hämmästyneitä siitä, millaista rauhaa tunsimme selestisessä huoneessa. Tiesin, että vaikka tämän vauvan ei olisikaan tarkoitus jäädä maan päälle, kaikki järjestyisi.

Myöhemmin vuodatin polvillani rukoillen sieluni taivaalliselle Isälle. Kerroin Hänelle ymmärtäväni, ettei poikamme ollut tarkoitus elää pitkään mutta että kaipasin joitakin tiettyjä siunauksia, mikäli mahdollista. Lupa-sin myös, että ellei minulle suotaisi kaipaamiani asioita, en menettäisi uskoani. Pyysin, että tämä lapsi saisi pysyä sisälläni kauemmin – jotta hän voisi elää, vaikka vain pienen hetken, kunnes kaikki perheemme jäsenet voisivat pidellä häntä sylissään. Lääkärit olivat sanoneet, että jos jonkin ihmeen

vuoksi vauva kehittyisikin täysiaikaiseksi, niin hän syntyisi sinertävänä, mutta rukoilin, että vauva syntyisi vaaleanpunaisena, jotta toiset pienet poikamme eivät pelkäisi pidellä sylissä veljeään. Pyysin, että Herra antaisi meidän muistaa iankaikkisen siteemme sen jälkeen kun vauva, jolle päätimme antaa nimeksi Brycen, olisi poissa.

Kun viikot vierivät eteenpäin, lääkärit hämmästelivät sitä, miten Brycen-vauva kehittyi, mutta he varoittivat, että vauva varmasti kuolisi syntymän jälkeen. Tunsin sanoin kuvaamatonta murhetta sydämessäni tietäessäni, että menettäisimme hänet, ja silti olin myös haltioissani siitä, että vauva yhä kasvoi. Se, että kannoin tätä poikaa, joka ei jäisi eloon, oli jatkuva taakka. Tunsin tuskaa aina kun muut kyselivät vauvan sukupuolta tai laskettua aikaa, ja minun täytyi teeskennellä, että kaikki sujui normaalisti. Ostimme laitteen, jolla pystyimme tarkistamaan vauvan sydänäänet päivittäin, ja odotimme aina innokkaina, että kuulisimme sen kallisarvoisen äänen. Murheeni oli syvää. Vapahtajan sovitus sai sisimmässäni uuden merkityksen: kokemani kautta ymmärsin vihdoin, että Jeesus Kristus on paitsi kärsinyt syntieni tähden myös tuntenut jokaisen murheen, jokaisen tuskan. Minun

Vapahtajanani Hän on todellakin kantanut painolastin minun kanssani, jotta minä en jäisi koskaan yksin.

Menin sairaalaan 37. raskausviikolla tietoisena siitä, että olin virallisesti käynnistämässä Brycenin elämän

LOHTUA VANHEMMILLE

”Joseph Smith opetti oppia, jonka mukaan pieni lapsi,

joka kuoltuaan kätketään maan poveen, tulee ylösnousemuksessa esiin lapsena, ja osoittaen erään kuolleen lapsen äitiä hän sanoi tälle: ‘Sinulla on ilo, nautinto ja mielihyvä kasvattaa tätä lasta hänen ylösnousemuksensa jälkeen, kunnes hän varttuu henkensä täyteen mittaan.’ Kuolleistannousemisen jälkeen tapahtuu ennalleenpalautus, ja sen jälkeen tapahtuu kasvua ja kehitystä. Rakastan tätä totuutta. Se synnyttää sielussani suunnatonta onnea, iloa ja kiitollisuutta.”

Presidentti Joseph F. Smith (1838–1918), ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999, s. 132.*

Brycen eli vain 72 minuuttia – juuri riittävän pitkään, jotta jokainen meistä sai pidellä häntä ja rakastaa häntä. Se oli ainoa kerta, jolloin olimme koko perhe yhdessä täällä maan päällä, mutta se oli kaikkea sitä, mistä olimme haaveilleet.

ajastimen. Se oli sekä kauhistuttavaa että kaunista. Lääkärit kertoivat, että vauva voisi elää 10 minuutista muutama päivään. Peloistani huolimatta tunsin Herran antamaa varmuutta. Brycen Cade Florence syntyi 27. tammikuuta 2012. Itkin sinä hetkenä, kun hän syntyi – vaaleanpunaisena, niin komeana, niin täydellisenä.

Poikamme ryntäsivät huoneeseen katsomaan ja pitelemään veljeään. Olimme pyytäneet paikalle valokuvaajan ikuistamaan tämän hetken. Brycen eli vain 72 minuuttia – kirjaimellisesti juuri riittävän pitkään, jotta jokainen meistä sai pidellä häntä ja rakastaa häntä. Se oli ainoa kerta, jolloin olimme koko perhe yhdessä täällä maan päällä, mutta se oli kaikkea sitä, mistä olimme haaveilleet. Pojat nauttivat veljestään täysin

rinnoin – suukottelivat häntä, lauloivat hänelle lauluja ja pyysivät saada pitää häntä sylissä. Brycen viipyi luonamme niinkin kauan, että hän ehti saada siunauksen mieheltäni, mitä miehieni oli toivonut ja rukoillut.

Perheellämme on todistus siitä, että ”jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen haudan tuolla puolen” ja että temppeletoimitukset ja -liitot suovat ”perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi” (”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129). Meille iankaikkinen perhe on *kaikki kaikessa*. Evankeiumin ihanin sanoma on se, ettei kuolema koskaan erota meitä, vaan me jatkamme matkaamme yhdessä.

Tämän koettelemuksen myötä olen tullut tietämään, että Jumala pitää

huolen yksityiskohdista. Hän välittää meistä yksilöllisesti. Vaikka koettelemuksia ja vaikeuksia tulee, Jumala voi tehdä niistä meille helpompia kestää. Olen nykyään entistä kiitollisempi siitä, että minut on temppeleissä sinetöity mieheeni ja että lapsemme ovat syntyneet liitossa. Jumalan perheitämme varten laatiman kauniin suunnitelman ansiosta, johon sisältyy Vapahtajan ääretön uhri, me voimme olla jälleen yhdessä. Mietin usein, miten olisin kestänyt tämän vaikean koettelemuksen ilman tietoa tästä iankaikkisesta totuudesta. Olen verrattoman kiitollinen siitä todistuksesta, jonka olen saanut Brycenin lyhyen elämän ansiosta – Jumala on avannut silmäni ja sydämeni ymmärtämään täydemmin Hänen siunauksensa. ■
Kirjoittaja asuu Arizonassa Yhdysvalloissa.

Vanhin J. Devn Cornish
seitsemänkymmenen koorumista

PORTTI NIMELTÄ KASTE

Rukoilen, että jokainen meistä voi saada täydemmän ymmärryksen siitä, miksi me tarvitsemme kasteen, sen meille tarjoamasta portista kääntymyksen elinikäiseen prosessiin sekä Vapahtajamme armollisesta ja sovittavasta rakkaudesta.

Glenin (ei hänen oikea nimensä) elämälle oli ollut tunnusomaista kaoottisuus ja ristiriitaisuus. Teini-iässä hän oli ajautunut mukaan jengitoimintaan, rikollisuuteen ja väkivaltaisuuksiin. Kun hän tapasi lähetyssaarnaajat, hänestä tuntui, että asiat, joihin lähetyssaarnaajat uskoivat, olivat liian hyviä ollakseen totta. Mutta aikanaan hän sai tietää, että ne todellakin ovat totta ja että ne ovat suurempi arvoisia kuin mitkään muut asiat, jotka hän oli tiennyt koskaan aiemmin.

Kun Glen oli saanut elämänsä järjestykseen ja tehnyt vilpittömän parannuksen ja alkanut elää evankeliumin mukaisesti, hän astui kasteen vesiin. Hän oli löytänyt uuden elämän, joka oli täynnä valoa, rauhaa ja iloa. Hän oli puhdas Herran edessä.

Nefi on sanonut:

”Tehkää sen vuoksi sitä, mitä olen sanonut teille nähneeni teidän Herranne ja Lunastajanne tekevän; sillä tästä syystä ne on minulle näytetty, jotta te tietäisitte sen portin, josta teidän tulee mennä sisälle. Sillä portti, josta teidän tulee mennä sisälle, on parannus ja vesikaste; ja silloin tulee teidän syntienne anteeksi anto tulen ja Pyhän Hengen kautta.

Ja silloin te olette tällä kaidalla ja kapealla polulla, joka

johtaa iankaikkiseen elämään; niin, te olette menneet sisälle portista.” (2. Nefi 31:17–18.)

Näissä jakeissa opetetaan selkeästi, että meidän pelastumisemme edellytyksenä on kaste, joka on Jumalan ja Hänen lastensa välisen liiton pyhä merkki (ks. myös Mark. 16:16; Ap. t. 2:38; 2. Nefi 9:23–24). Tämä toimitus on todellakin niin tärkeä ja korvaamaton, että Jeesus itsekin kastettiin, jotta Jumalan vanhurskas tahto täyttyisi (ks. Matt. 3:15).

On vaikea ymmärtää väärin Nefin selitystä tästä asiasta: ”Ja nyt, jos Jumalan Karitsa, joka on pyhä, on tarpeen kastaa vedellä kaiken vanhurskauden täyttämiseksi, niin oi, kuinka paljon enemmän meidät, jotka olemme epäpyhiä, on tarpeen kastaa, niin, nimittäin vedellä!” (2. Nefi 31:5.)

Kun meidät kastetaan, me todistamme Isälle, että olemme halukkaita tekemään liiton ”tulla Jumalan lamastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen ja [olemme] halukkaita kantamaan [toistemme] kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

niin, ja [olemme] halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [lienemmekin], aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi [meidät] ja [meidät]

luettaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta [saisimme] iankaikkisen elämän” (Moosia 18:8–9).

Me uudistamme tämän liiton joka sunnuntai, kun nautimme sakramentin. Liiton sanat, kuten ne mainitaan sakramenttirukouksissa, kutsuvat taivaallisen Isän lapsia todistamaan, ”että

he ovat valmiit ottamaan [hänen Poikansa] nimen päälensä ja aina muistamaan hänet ja pitämään hänen käskynsä, jotka hän on antanut heille, jotta hänen Henkensä aina olisi heidän kanssansa” (OL 20:77).

Alkutoimitus

Sen lisäksi että todistamme olevamme halukkaita tottelemaan Jumalaa, kaste suo meidän astua Jumalan valtakuntaan, joka on Jeesuksen Kristuksen kirkko maan päällä. Pyhien kirjoitusten oppaassa kerrotaan meille: ”Valtuutetun henkilön veteen upottamalla suorittama kaste on evankeliumin alkutoimitus ja välttämätön Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseneksi pääsemiseksi.”¹

Vapahtaja määritteli kasteen tarkoituksen selvästi, kun Hän sanoi Nikodemokselle: ”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan” (Joh. 3:5).

Meiltä vaaditaan valtuudella toimitettua kastetta, jotta voimme asua Isän ja Pojan edessä, mutta riemuitsen siitä, että kasteella on toinenkin perustarkoitus. Kaste ei ole ainoastaan portti, jonka kautta astumme Herran kirkkoon ja myöhemmin selestiseen valtakuntaan, vaan se on myös portti siihen kallisarvoiseen, korvaamattomaan ja jatkuvaan prosessiin, jossa meistä tulee ”täydellisiä Kristuksessa” (Moroni 10:32–33) ja jota me jokainen tarvitsemme ja

kaipaamme. Tämä prosessi, jota kuvaillaan neljännessä uskonkappaleessa, alkaa uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen, sen jälkeen tulee parannus, sitten ”upotuskaste syntien anteeksisaamiseksi” ja sen jälkeen Pyhän Hengen vastaanottaminen.

Yksinkertaistaen voimme käyttää tästä jatkuvasta prosessista nimitystä *kääntymys*. Jeesus viittasi siihen vastatessaan Nikodemokselle ensimmäisen kerran. Tämä Mestariopettaja vastasi Nikodemoksen mielessä olleeseen kysymykseen siitä, mitä hänen täytyy tehdä pelastuakseen, sanoen: ”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa” (Joh. 3:3).

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt, että uudestisyntyminen edellyttää muutakin kuin kasteen:

”[Pyhissä kirjoituksissa] kuvattu hengellinen uudestisyntyminen ei tapahdu nopeasti tai yhdellä kertaa; se on jatkuva prosessi – ei yksittäinen tapahtuma. – –

Me aloitamme uudestisyntymisen prosessin harjoittamalla uskoa Kristukseen, tekemällä parannuksen synneistämme ja vastaanottamalla upotuskasteen syntien anteeksisaamiseksi henkilöltä, jolla on pappeuden valtuus.” Niitä muita ”välttämättömiä vaiheita uudestisyntymisen prosessissa” ovat ”täydellinen uppoutuminen Vapahtajan evankeliumiin ja sillä kyllästäminen”².

Uudestisyntyminen on toisin sanoen kääntymys. Se on sitä, että ihmisellä on ”särkynyt sydän ja murtunut mieli”, mikä Vapahtajan sanojen mukaan on ainoa uhri, jonka Hän hyväksyy (ks. 3. Nefi 9:19–20). Kukaan meistä ei voi varmastikaan nähdä Jumalan valtakuntaa, ennen kuin olemme ”kokeneet tämän voimallisen muutoksen [sydämessämme]” (Alma 5:14; ks. myös Moosia 5:2; Alma 5:26).

Tämä prosessi, joka johtaa syntiemme anteeksiantoon, alkaa uskosta, jota on riittävästi parannusentekoon ja kasteelle menemiseen. Mormon selitti tätä näkemystä, kun hän opetti: ”Ja parannuksen ensi hedelmä on kaste; ja kaste tulee uskosta käskyjen täyttämiseksi;

ja käskyjen täyttäminen tuo syntien anteeksiannon” (Moroni 8:25).

Kuten monilla kirkon jäsenillä, minullakaan ei ole ollut sitä dramaattista kääntymyskokemusta, joka Glenillä ja muilla on ollut. Minä ”synnyin hyvistä vanhemmista” (1. Nefi 1:1; ks. myös En. 1), ja minut kastettiin 8-vuotiaana. Miten tällainen henkilö voi kokea saman kääntymyksen kuin ne, jotka liittyvät kirkkoon myöhemässä iässä?

Portti kestäväan kääntymykseen

Tämä on yksi suurenmoisimmista asioista, mikä liittyy porttiin nimeltä kaste ja minkä jokainen meistä voi oppia ymmärtämään. Kaste ei ole päämäärä, ei edes silloin kun siihen liittyy Pyhän Hengen lahjan välttämätön perustekijä. Kaste on portti todellisen ja kestäväan kääntymyksen jatkuvaan, elinikäiseen prosessiin.

Kuten jokaisen uuden jäsenen kohdalla, prosessi alkaa vilpittömästä halusta tehdä uskossa Isän tahdon mukaisesti menemällä kasteelle. Se jatkuu siten, että käymme tutkistellen läpi kaikki aiemmat syntimme ja pyrimme varauksettomasti olemaan tekemättä niitä enää, tunnustamaan ne, hyvittämään ne, mikäli mahdollista, ja olemaan koskaan palaamatta niihin. Kasteen jälkeen me saamme oikeuden Pyhän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen sillä ehdolla, että aina muistamme Vapahtajan kaikessa, mitä ajattelemme, teemme ja olemme. Ja siten meidät tehdään puhtaiksi (ks. 2 Nefi 31:17).

Mutta entä jos syyllistymme johonkin syntiin sen jälkeen kun meidät on kastettu? Onko kaikki menetetty? Armeliaasti meidän Isämme on varautunut inhimillisiin heikkouksiimme. Voimme jälleen kerran noudattaa uskon, Kristukseen kohdistuvan toivon ja vilpittömän parannuskäytön prosessia. Mutta tällä kertaa ja myöhemmillä keroilla kastetoimitusta ei yleensä tarvita. Sen sijaan Herra on asettanut sakramenttitoimituksen. Se suo meille viikoittaisen mahdollisuuden tutkia itseämme (ks. 1. Kor. 11:28) ja vertauskuvallisesti asettaa syntimme Herran alttarille,

kun teemme vilpittömän parannuksen, etsimme jälleen Hänen anteeksiantoan ja sitten kuljemme eteenpäin uuteen elämään.

Tämä on se prosessi, josta kuningas Benjamin puhui, kun hän kehotti ihmisiä riisumaan päältään luonnollisen ihmisen ja tulemaan pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta (ks. Moosia 3:19). Tähän huojentavaan ja kirjaimellisesti jalostavaan prosessiin Paavali viittasi puhuessaan siitä, että ”meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. – –

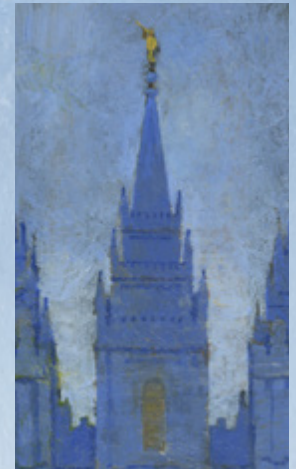
Tiedämme, että vanha minämme on yhdessä hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta tämä syntinen ruumis menettäisi valtansa emmekä enää olisi synnin orjia.” (Room. 6:4, 6.)

Tämä on se jatkuva ja karttuva prosessi, joka suo meidän riemuita enkelien kanssa Kristuksen laupeudesta ja ansioista (ks. Alma 5:26). Siihen sisältyy se hengellinen kasvu, jota tapahtuu, kun saamme pappeteen asettamisissa ja temppeleissä annetut toimitukset sekä pidämme niihin kuuluvat liitot.

Rukoilen, että jokainen meistä voi saada täydemmän ymmärryksen siitä, miksi me tarvitsemme kasteen, sen meille tarjoamasta portista kääntymyksen elinikäiseen prosessiin sekä Vapahtajamme armollisesta ja sovittavasta rakkaudesta – Hänen, joka seisoo ovella (ks. Ilm. 3:20) ja kehottaa meitä astumaan sisään ja asumaan Hänen kanssaan ja Isän kanssa ikuisesti. ■

VIITTEET

1. PKO, ”Kaste”, scriptures.lds.org/fi.
2. ”Teidän täytyy syntyä uudesti”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 21, kursivointi lisätty.

Yksi uusi temppeli,

KOLME UUTTA MAHDOLLISUUTTA

Näiden kolmen perheen elämä muuttui, kun he kävivät Quetzaltenangon temppelin avoimien ovien tilaisuudessa Guatemalassa.

Don L. Searle

vanhempi lähetyssaarnaaja, joka palveli Keski-Amerikan vyöhykkeellä vuosina 2012–2014

Uuden elämän alku

Kesällä 2011 Wundramin perhe oli valmiina muuttamaan Guatemalasta Yhdysvaltoihin, jotta Carlos Wundram, joka on lääkäri, voisi jatkaa opiskelua.

Hän muistelee: ”Kun olimme valmiita lähtemään, jokin pysäytti minut.” Hänen vaimonsa Adriana tunsu samoja tunteita, joten yhdessä he rukoilivat ja saivat sydämeensä vahvistuksen siitä, ettei heidän pitänyt lähteä.

He peruivat suunnitelmansa – ja jäivät ihmettelemään, mitä Jumalalla oli mielessä heitä varten. Neljä kuukautta myöhemmin he saivat tietää sen.

Carlos oli ollut kirkon jäsen 14-vuotiaasta asti, mutta oli lakannut käymästä kirkossa niihin aikoihin, kun hän aloitti yliopisto-opintonsa 21-vuotiaana.

Vaikka Adriana ei ollut jäsen, hän oli pitkään halunnut solmia avioliiton jonkun myöhempien aikojen pyhän kanssa. Eräs hänen hyvä ystävänsä, kirkon jäsen, oli solminut avioliiton kotiin palanneen lähetyssaarnaajan kanssa, joka oli hellä, rakastava ja huomaavainen. Adriana halusi samanlaisen aviomiehen.

Kun Adriana ja Carlos alkoivat seurustella, he eivät alkuun puhuneet Carlosin uskonnosta, mutta Carlos osoitti omaavansa monia Adrianan ystävän aviomiehen ominaisuuksia. Carlos ei pitänyt itseään Adrianaa parempana. Kun he menivät naimisiin ja saivat lapsia, Adriana arvosti sitä, että Carlos kylvetti vauvoja ja vaihtoi vaippoja!

Heidän kolmen lapsensa varttuessa ”aloimme ajatella, että meidän pitäisi päästä lähemmäksi Jumalaa”, Carlos kertoo. He eivät löytäneet etsimäänsä siitä kristillisestä kirkosta, jossa he kävivät jonkin aikaa, mutta tunteet siitä, että heidän täytyi päästä lähemmäksi Jumalaa, säilyivät.

Peruttuaan suunnitelmat muuttaa Yhdysvaltoihin Wundramit päättivät tehdä kodissaan vähän remonttia, kuten ostaa uudet ikkunat. He pitivät heti miehestä nimeltä José Mena, joka tuli asentamaan ikkunat paikoilleen. Eräänä päivänä keskustelu hänen kanssaan kääntyi uskuntoon. José sanoi olevansa Myöhempien Aikojen

Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen, mihin Carlos vastasi, että niin hänkin on mutta ettei hän ole käynyt kirkossa vähään aikaan.

Kun veli Mena tuli seuraavan kerran asentamaan ikkunoita, hän toi jokaiselle perheenjäsenelle Mormonin kirjan ja *Liahona*-lehden. Lehteä lukiessaan Carlos alkoi kokea tuttuja hengellisiä tunteita. Sitten veli Mena kutsui heidät Quetzaltenangon temppelin avoimien ovien tilaisuuteen.

Kun he astuivat sisälle temppeliin, Wundramien lapset alkoivat kysellä: ”Isä, mitä me voidaan tehdä niin että meistä tulee tämän kirkon jäseniä?” Kun he olivat lähdössä, heidän nuorin poikansa Rodrigo, 10, viivytelti ja täytti äitinsä avulla kortin, jossa pyydetään lähetyssaarnaajia käymään.

Perhe tapasi lähetyssaarnaajat. ”En halunnut painostaa perhettäni menemään kasteelle”, Carlos sanoo. ”Mutta he todellakin itse tunsivat Hengen.”

Adriana ja lapset kastettiin joulukuussa 2011, muutama päivä ennen Quetzaltenangon temppelin vihkimistä. ”Suuri siunaus, jonka Jumala antoi minulle, on se, että sain kastaa heidät”, Carlos kertoo. Hieman yli vuosi myöhemmin perhe sinetöitiin temppelissä – riemukas tapahtuma heille kaikille.

Mahdollisuus tulla sinetöidyksi

Kun Ana Victoria Hernández, joka ei ollut kirkon jäsen, solmi avioliiton Belbin Calderónin kanssa, tämä oli kirkon jäsen mutta ei käynyt kirkossa, koska oli sunnuntaisin töissä. Belbin kertoo, että vahva tunne toi hänet takaisin. Hän muistelee: ”Sanouduin irti työstäni, koska halusin palata kirkkoon.” Kun Belbin oli tullut jälleen aktiiviseksi kirkossa, hänen vaimonsa huomasi, että hän alkoi muuttua nöyremmäksi ja että heidän kodissaan oli enemmän ykseyttä.

Belbin toivoi, että hänen vaimonsa kiinnostuisi evankeliumista, mutta hän yritti olla koskaan painostamatta tätä. Eräänä sunnuntaina pyyhkiessään pölyjä kirjahyllystä Ana Victoria löysi yhden Belbinin kirjan, joka kertoi kirkon historiasta. Uteliaana hän alkoi lukea. Kertomukset pioneerien uhrauksista koskettivat häntä syvästi.

Muutama viikko myöhemmin, lokakuussa 2011, tuli *Liahonan* erityisnumero, joka käsitteli Mormonin kirjaa. Jälleen uteliaisuudesta Ana Victoria alkoi lukea Mormonin kirjaa. Pian hän huomasi, että se sisälsi paitsi historiakertomuksen myös profeettojen sanoja. Hän alkoi käydä sakramenttikokouksessa miehensä ja lastensa kanssa.

Sitten hän ja hänen perheensä kävivät Quetzaltenangon temppelin avoimien ovien tilaisuudessa. Ana Victoria liikutui, kun hän kuuli, että hänen perheensä voitiin sinetöidä iankaikkisuudeksi. ”Sillä oli suuri vaikutus minuun. Tunsin tarvetta tulla sinetöidyksi heihin”, hän muistelee. Hän alkoi osallistua lähetystyöoppiaiheisiin, ja hänet kastettiin 7. joulukuuta 2011. Neljä päivää myöhemmin hän osallistui temppelin vihkimistilaisuuteen.

Joulukuussa 2012 veli ja sisar Calderón sekä heidän lapsensa sinetöitiin yhteen temppelissä. Ana Victoria kertoo, ettei hän osaa kuvailla onnellisuuttaan saatuaan ”tietää, että voin olla perheeni kanssa ikuisesti”. Belbin sanoo, että varmuus, joka tulee heidän sinetöimisestään, on ”suurin siunaus, mitä pystyn mitenkään kuvittelemaan”.

Temppeli kosketti hänen henkeään

Tempppelin rakentaminen Quetzaltenangoon Guatemalaan toteutti Mónica Elena Fuentes Álvarez de Méndezin unelman. Hänen pioneeriäitinsä juurrutti häneen rakkauksen evankeliumiin ja kaikkiin sen siunauksiin. Mónican äiti Magda Ester Álvarez kastettiin vuonna 1953, kuusi vuotta sen jälkeen kun myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat lähetysaarnajat saapuivat ensi kerran Guatemalaan.

Mónica varttui kirkossa ja solmi ennen pitkää avioliiton Enio Méndezin kanssa. Tämä oli hyvä mies, mutta ei jäsen. Enio tuki vaimoaan ja tytärtään kirkon toiminnoissa ja ihaili kirkon jäseniä, mutta ei osoittanut minkäänlaista kiinnostusta kasteelle menoon. Mónica kuitenkin muistelee äitinsä sanoneen hänelle, että jonakin päivänä Mónican miehestä tulisi jäsen. ”En koskaan menettänyt uskoa”, hän kertoo, vaikka hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mikä voisi saada aikaan hänen miehensä kääntymisen.

Mónican äiti Magda Álvarez nautti siunauksista, joita hän sai käydessään aika ajoin temppelissä Guatemalan kaupungissa, ja vuonna 2006 hän täyttyi ilosta, kun temppelin rakentamisesta Quetzaltenangoon ilmoitettiin. Hänellä oli kuitenkin parantumaton sairaus, ja hän kuoli vuonna 2008, ennen kuin temppele Quetzaltenangoon ehdittiin rakentaa.

Mónica ja hänen nuoriin aikuisiin kuuluva tyttärensä Mónica Esther Méndez Fuentes palvelivat yhdessä oppaina Quetzaltenangon temppelin avoimien ovien tilaisuuksissa. Enio kävi avoimien ovien tilaisuudessa heidän kanssaan, ja heidän tietämättään hän meni takaisin vielä kaksi muuta kertaa.

Kun Mónica ja hänen tyttärensä lähtivät yhdessä temppeleistä avoimien ovien viimeisenä päivänä, he miettivät, voisiko Magda Álvarezin ennustus Eniosta koskaan toteutua.

Enio oli aina uskonut, että oli hyväksyttävää, että hän kuului omaan kirkkoonsa ja hänen vaimonsa ja tyttärensä omaansa, kunhan he kunnioittivat toinen toisensa uskonnokäsityksiä. Mutta hänen kokemuksensa temppelein avoimien ovien tilaisuudessa antoi hänelle paljon ajateltavaa. ”Aloin paastota – sanomatta heille mitään – ja rukoilla”, hän muistelee. Hän meni vuorille, missä hän käy mielellään pohdiskelemassa. ”Kysyin Herralta: ’Mitä minun siten pitäisi tehdä?’” Itse asiassa hän jo tiesi, mikä oli oikein, mutta hänen piti selvittää epäilykset.

Enio kastettiin huhtikuussa 2012 – syvän liikuttava tilaisuus sekä hänen vaimolleen että hänen tyttärelleen.

Méndezin perhe sinetöitiin Quetzaltenangon temppelessä lokakuussa 2013. Sisar Méndez kertoi, että he iloitsivat saavutettuaan yhden iankaikkisen tavoitteen ja toivoivat olevansa uskollisia elämänsä loppuun asti. ■

LOISTAA KUIN JALOKIVI

Ennen Quetzaltenangon temppelein vihkimistä **E**olleessa kulmakivitalaisuudessa presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, lupasi: ”Tämä temppelele tuo tähän paikkaan ja maahan iankaikkisia perheitä.”¹ ”Lehin poikien ja tyttärien”² keskuudessa, kuten presidentti Uchtdorf heitä kuvaili, temppeleistä on tullut toivon majakka. Hän mainitsi myös temppelein kauneuden sanoen: ”Siinä on hohtava loiste kuin jalokivessä, ja se on jalokivi tälle alueelle.”³

QUETZALTENANGON TEMPELE GUATEMALASSA

Temppeleistä ilmoitti presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) 16. joulukuuta 2006.

Temppelein vihki presidentti Dieter F. Uchtdorf 11. joulukuuta 2011.

Marraskuussa 2011 järjestetyissä avoimien ovien tilaisuuksissa kävi 126 000 vierailijaa.

Se on 136. käytössä oleva temppelele maailmassa.

Se on toinen temppelele Guatemalassa (ensimmäinen on Guatemalan temppelele, jonka vihki presidentti Hinckley vuonna 1984).

Temppelein pinta-ala on 1 959 m.²

Temppelelepiiriin kuuluu 60 000 jäsentä 15 vaarnassa ja 7 piirissä.

VIITTEET

1. Jason Swensenin artikkelissa ”Quetzaltenango Guatemala Temple: This Temple Will Bring Eternal Families to This Place and Country”, *Church News*, 1. joulukuuta 2011, ldschurchnews.com.
2. ”Quetzaltenango Guatemala Temple: Dedicatory Prayer” [Quetzaltenangon temppelele: vihkimisrukous], ldschurchtemples.com/quetzaltenango.
3. ”Dedication Held for Quetzaltenango Guatemala Temple”, Church Newsroom, 11. joulukuuta 2011, mormonnewsroom.org.

KUINKA SUKUTUTKIMUS MUUTTAA MEIDÄN sydämemme ja mielemme

Kun tutkimme sukumme historiaa ja tarjoamme temppeletoimitukset esivanhemmillemme, se auttaa meitä näkemään Jumalan suunnitelman laajuuden ja myös sen henkilökohtaisuuden.

Amy Harris

historian ja sukututkimuksen professori,
Brigham Youngin yliopisto

Vuosien ajan joka kerta kun olen ollut temppeleissä, olen ajatellut isoisäni isoäitiä Hannah Mariah Eagles Harrisia (1817–1888), mutta en sen vuoksi että minun pitäisi suorittaa sijaisena temppeleilyä hänen puolestaan.

Mariah (tätä nimeä hän käytti kutsumanimenään) on yksi niistä syistä, joiden vuoksi perheeni edes on kirkossa. Hänet kastettiin vuonna 1840 Englannissa, hän sai endaumentin Nauvoossa Illinoisissa, hänet sinetöitiin aviomieheensä Winter Quartersissa

Nebraskassa, ja hän kuoli Utahissa. Temppeleissä ollessani häntä koskevat ajatukseni eivät ole liittyneet siihen, että hänen puolestaan tarvitsisi suorittaa toimituksia, vaan siihen, kuinka nuo toimitukset ovat sitoneet hänet ja minut yhteen läpi ajan ja paikan.

Kun olin lapsi, asuin samassa utahilaisessa kaupungissa, jossa hän oli asunut, ja lopulta kävin Winter Quartersissa, Nauvoossa ja siinä pienessä englantilaisessa kylässä, jossa hän syntyi. Minuun tekivät vaikutuksen ne valtavat välimatkat, jotka hän oli kulkenut, ja se, miten täysin erilaista hänen elämänsä oli verrattuna omaan elämäni.

Huolimatta ajasta ja paikasta sekä niistä olosuhteista, jotka meitä erottavat, niin tunnen kuitenkin yhteyttä isoisäni isoäitiin sinetöimisliiton ansiosta ja sen ansiosta, mitä tiedän hänen elämästään. Tuo yhteys selventää erityisesti

sukututkimustyön sekä yleisemmin temppeleipalvelun taustalla olevia syitä.

Osallistuminen sukututkimustyöhön opettaa meille Jumalan luomistöiden laajuutta ja suurta ulottuvuutta sekä tähdentää Kristuksen sovituksen henkilökohtaista ja armollista vaikutusta.

Suurempaa rakkautta sukututkimuksen ansiosta

Herra on opettanut, että vaikka maailmat, jotka Hän on luonut lapsiaan varten, ovat lukemattomia ihmisille, niin ”kaikki on luettu minulle, sillä ne ovat minun ja minä tunnen ne” (Moos. 1:35). Sukututkimus- ja temppeleilyä tarjoaa

meille mahdollisuuden liittyä mukaan Jeesuksen Kristuksen pelastuksen työhön.¹ Tehdessämme sitä voimme oppia, kuinka meidän tulee rakastaa perheitämme, naapureitamme ja kaikkia tapaamiamme ihmisiä ja olla heitä kohtaan armollisia, sillä he kaikki ovat meidän veljiämme ja sisariamme.²

Muistaessamme omat esivanhempamme me käsitämme taivaallisen Isän suunnitelman ja luomistyön ulottuvuuden. Herra loi paikan, jossa meitä voidaan koetella ja jossa voimme osoittaa uskoa, mutta koska hyvin harvat ihmiset saavat kuolevaisuudessa tilaisuuden vastaanottaa Jumalan liittojen täyteen, niin sijaistyon armeliaisuus muistuttaa meitä siitä, että Herra rakastaa *kaikkia* lapsiaan ja Hän on järjestänyt keinon, jolla kaikki voivat kuolevaisuuden olosuhteistaan riippumatta valita, ottavatko he vastaan evankeliumin täydet siunaukset (ks. 2. Nefi 26:20–28, 32–33).

Kuolleiden pelastusta koskevasta opista profeetta Joseph Smith kirjoitti: ”Vuoret huutakoot ilosta, ja kaikki te laaksot, huutakaa kovaa; ja kaikki te meret ja kuivat maat, kertokaa iankaikkisen Kuninkaanne ihmeitä! Ja te virrat ja joet ja purot, virratkaa alas iloiten. Metsät ja kaikki aukean puut ylistäkööt Herraa; ja te jykevät kalliot, itkekää ilosta! Ja aurinko, kuu ja aamutähdet laulakoot yhdessä, ja kaikki Jumalan lapset huutakoot iloaan! Ja iankaikkinen luomakunta julistakoon hänen nimeään aina ja ikuisesti!” (OL 128:23.)

Lisäksi se, että saamme tietoa esivanhempiemme elämästä, voi muistuttaa meitä siitä, ettei elämässä kaikki suju helposti ja että tässä langenneessa maailmassa tulee olemaan pettymyksiä ja epäoikeudenmukaisuutta. Mutta kun saamme tietoa heidän elämästään ja suoritamme toimituksia heidän puolestaan, tämä voi muistuttaa meitä siitä, ettei kukaan ole Jumalan rakkauden ulottumattomissa (ks. Room. 8:38–39).

Mariah-mummoni sai voimaa tästä totuudesta, kun hän ensimmäisen kerran kuuli sitä saarnattavan. Vuosina 1840–1841, kun ensimmäisiä sijaiskasteita tehtiin Mississippijoessa ja osittain valmistuneessa Nauvoon temppelessä, Mariah tarttui tilaisuuteen mennä kasteelle edesmenneen siskonsa puolesta, joka oli kuollut ennen kuin lähetyssaarnaajat saapuivat Englantiin.³ Vaikka en koskaan tavannutkaan Mariahia, meitä yhdistää rakkaus sisaruksia kohtaan sekä tieto siitä, että temppeletoimitusten avulla tämä rakkaus voi jatkua kuoleman tuolle puolen. Tämä meitä yhdistävä tieto innoittaa minua myös tuntemaan rakkautta häntä kohtaan.

Ei ole yllättävää, että profeetta Joseph Smith miltei häikälyti siitä kuolleiden pelastusta koskevasta kauniista ja armollisesta opista, jota hän kuvaili ”[kirkkaukelisimmaksi] kaikista asioista, jotka kuuluvat ikuisen

evankeliumiin” (OL 128:17): ”Vuoret huutakoot ilosta, ja kaikki te laaksot, huutakaa kovaa; ja kaikki te meret ja kuivat maat, kertokaa iankaikkisen Kuninkaanne ihmeitä! Ja te virrat ja joet ja purot, virratkaa alas iloiten. Metsät ja kaikki aukean puut ylistäkööt Herraa; ja te jykevät kalliot, itkekää ilosta! Ja aurinko, kuu ja aamutähdet laulakoot yhdessä, ja kaikki Jumalan lapset huutakoot iloaan! Ja iankaikkinen luomakunta julistakoon hänen nimeään aina ja ikuisesti!” (OL 128:23.)⁴

Kuten Mariah, joka meni innokkaana kasteelle siskonsa puolesta, muut varhaiset pyhät iloitsivat yhtä lailla. Sally Carlisle, eräs niistä varhaisista pyhistä, kirjoitti: ”Miten ihanaa onkaan, että me uskomme ja – nyt meidät voidaan kastaa kaikkien kuolleiden ystäviemme puolesta ja me voimme pelastaa heidät niin kauas taaksepäin kuin voimme saada heistä jotakin tietoa.”⁵

Kaikkien puolesta – ja sen yhden puolesta

Kuten nämä pohdinnat osoittavat, sukututkimustyön laajuutta keventää sen henkilökohtainen ulottuvuus. Me saamme tietoa paitsi Herran rakkauden laajuudesta myös sen syvyydestä, sillä Hän huolehtii yksilöistä. Herra, joka näkee varpusen putoavan ja etsii sadan lampaan joukosta sen yhden kadonneen (ks. Matt. 10:29;

Luuk. 15:4), ei lunasta meitä yhtenä joukkona vaan yksi kerrallaan, aivan kuten Hän palveli ihmisiä maanpäällisen palvelutyönsä aikana ja aivan kuten Hän siunasi ihmisiä, jotka olivat kokoontuneet temppelein luon Runsaudenmaassa (ks. 3. Nefi 17).

Samalla tavoin Herra opetti varhaisille pyhille huolellisen tavan pitää kirjaa kunkin yksilön puolesta tehdystä sijaistyöstä (ks. OL 128:1–5, 24). Näin ollen me teemme huolellista työtä löytääksemme yksittäiset esivanhemmat, emme vain nimiluetteloa. Tekemällä tätä työtä me näemme pilkahduksen Jumalan armosta, Hänen myötätunnostaan ja yksittäisen sielun arvosta.

Lisäksi se, että saamme tietoomme kertomuksia esivanhempiemme elämästä, opettaa meitä rakastamaan heitä huolimatta heidän heikkouksistaan ja vajavuuksistaan. Kun opimme, kuinka kuolevaisuuden odottamattomat muutokset muovasivat esivanhempiemme valintoja, me tunnemme heitä kohtaan myötätuntoa. Tämän prosessin tulisi jalostaa meidän kykyämme oppia samalla tavoin rakastamaan niitä, jotka elävät – sekä oman perheemme jäseniä että kaikkia Jumalan lapsia. Se, että tunnemme syvällisemmin, että kaikki ihmiset – jopa se enemmistö, joka tuli maan päälle vailla mahdollisuutta vastaanottaa liittoja ja toimituksia – ovat taivaallisten vanhempien lapsia, auttaa meitä arvostamaan sitä, että elämä on uskon ja voiman koetus jokaiselle, joka on koskaan elänyt, ”sen mukaan, miten he käyttävät Hänen heille antamaansa valoa”⁶.

Sukututkimustyön jalostava vaikutus voi kasvattaa omaa kykyämme rakastaa. Jos opimme rakastamaan ihmisiä, jotka ovat kuolleet kauan sitten ja joiden elämä oli hyvin erilaista kuin meidän, niin emmekö me silloin opi käsittelemään, kuinka rakastava ja armollinen Jumala on meitä kohtaan? Ja emmekö me silloin rakasta omaa perhettämme ja lähimmäisiämme sekä ole myötätuntoisia heidän heikkouksiinsa kohtaan?

Kun muut näkevät sen ainoan tiedossa olevan valokuvan Mariah-mummostani, he usein kommentoivat, kuinka tuimalta tai epämiellyttävältä hän heistä näyttää. Minä heti

puolustan häntä, koska tunnen hänet. Tunnen sen henkilön, joka pienenä tyttönä ja pienten lasten äitinä käveli Severnjoen varrella. Tunnen sen henkilön, joka purjehti valtameren yli ja matkan aikana synnytti neljännen lapsensa. Tunnen sen henkilön, joka lähetti aviomiehensä sotaan ja miehen poissaollessa menetti vastasyntyneen lapsen. Tunnen sen henkilön, joka käveli 1 600 kilometriä päästäkseen uuteen kotiin läntisen Amerikan erämaassa. Tunnen sen henkilön, joka teki työtä, solmi liittoja, viljeli maata ja rakasti. Ja hänet tuntiessani saan maistaa taivaallisten vanhempiemme rakkautta häntä kohtaan ja jokaista lastaan kohtaan.

Sukututkimus – suuri ulottuvuus ja armollinen vaikutus

Sukututkimus ei keskity tietokoneen käyttöön. Se ei keskity vanhan käsialan lukemiseen tai pikkutarkkojen merkintöjen tekemiseen ja viitteiden lisäämiseen. Ne ovat sukututkimuksen työkaluja tai toimintoja, mutta ne eivät ole sukututkimuksen ydin eivätkä ne tavoita sen merkitystä, miksi myöhempien aikojen pyhät etsivät esivanhempiaan. Pohjimmiltaan sukututkimus opettaa meille luomisen ja lunastuksen suurta ulottuvuutta sekä samanaikaisesti muistuttaa meitä Kristuksen sovituksen henkilökohtaisesta ja armollisesta vaikutuksesta.

Omien esivanhempiemme etsiminen voi vaikuttaa samalla tavalla meidän sydämeemme ja mieleemme, kun käsitämme, että kaikki ne ihmiset – määrältään ”lukemattomampi kuin hiekka meren rannalla” (Moos. 1:28) – ovat taivaallisten vanhempien lapsia, ja He tuntevat heidät ja rakastavat heitä. Ei ihme, että Joseph kuvaili, että astuminen selestiseen valtakuntaan on kuin kulkisi ylimaallisen kauniista portista (ks. OL 137:2), sillä mikä voisi ylittää sen ylimaallisen kauneuden, että pelastumme niiden kanssa, jotka me tunnemme ja joita me rakastamme ja jotka meidän laillamme on lunastettu Jumalan laajalla ja henkilökohtaisella rakkaudella? Odotan innolla sitä, että tapaan sillä portilla Mariah-mummon. ■

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 495–496.
2. Vanhin Russell M. Nelson on opettanut, että Elian hengen – Pyhän Hengen erityisen ilmoituksen – yhtenä tehtävänä on ”todistaa perheen jumalallisesta luonteesta”. Tämä voi tarkoittaa sekä kuolevaisuuden perhesuhteidemme jumalallista luonnetta että kaikkien Jumalan lasten jumalallisuutta ja mahdollisuuksia. Ks. ”Uusi sadonkorjuun aika”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 38. Ks. myös Richard G. Scott, ”Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 93–95.
3. Mariah Harris kastettiin sisarensa Edith Eaglesin puolesta vuonna 1841. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko, Nauvoon sijaiskasteaikakirjat, 1840–1845, Sukututkimusjärjestö, US/Kanada, filmi 485753, nimike 2, osa A, s. 42.
4. Sitä, kuinka kuolemantapaukset Smithin perheessä vaikuttivat siihen, että Joseph Smith etsi vastauksia kuolleiden pelastumista koskeviin kysymyksiin, on Richard E. Turley jr. käsitellyt seikkaperäisesti puheessaan ”The Latter-day Saint Doctrine of Baptism for the Dead”, BYU:n sukututkimusaiheinen verkkosivusto, 9. marraskuuta 2001, familyhistory.byu.edu.
5. Julkaisussa Steven Harper, *Making Sense of the Doctrine and Covenants: A Guided Tour through Modern Revelations*, 2008, s. 470–471.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 424; ks. myös 5. Moos. 8:2; Moroni 7:16; OL 76:41–42; 127; 137:7–9; Abr. 3.

**Vanhin
Neil L. Andersen**

kahdentoista
apostolin
koorumista

”Teidän aikaanne” – temppeleitä ja tekniikkaa

*Tämä on teidän aikaanne kääntää sydämenne
täysin isienne puoleen ja suoda pelastavat
toimitukset miljoonille sukulaisillenne.*

Oletteko koskaan ihmetelleet, miksi teidät lähetettiin maan päälle juuri nyt eikä jonakin muuna aikana historiassa? Millaista olisi ollut seistä Mooseksen vierellä tai olla Jeesuksen äidin Marian ystävä? Entäpä elää Nauvoossa, kun profeetta Joseph käveli sen kaduilla, tai liittyä muiden teini-ikäisten joukkoon heidän kiskoossaan ja työntäessään käsikärryjä 1 600 kilometriä päästäkseen uuteen kotiin Suolajärven laaksossa?

Toisinaan tarkastelemme entisiä aikoja tai erilaisia paikkoja ja kysymme: ”Miksen minä? Miksi minä olen täällä tässä paikassa ja miksi nyt?”

Haluan antaa teille jokaiselle haasteen asettaa henkilökohtainen tavoite valmistaa osaltanne temppeliin yhtä monta nimeä kuin suoritate kasteita temppelissä.

Te ette ole ensimmäisiä, jotka ihmettelette elämänne ajankohtaa ja paikkaa. Eräs profeetta, joka eli Amerikan mantereella, esitti samat kysymykset. Hänen nimensä oli Nefi – ei Mormonin kirjan alussa oleva Nefi vaan Helaman toisen poika Nefi, joka oli myös profeetta Alma nuoremman pojanpojan poika.

Siinä maailmassa, jossa Nefi eli, raha, valta ja suosio olivat tärkeämpiä kuin se, mikä on oikein. Monet ihmiset halveksuivat käskyjä avoimesti. He valehtelivat, ottivat sitä, mikä ei ollut heidän omaansa, eivätkä piitänneet siveyden laista. Niitä, jotka pitivät käskyt, he pilkkasivat ja kohtelivat huonosti (ks. Hel. 7:4–5, 21; 8:2, 5, 7–8).

”Kun Nefi näki [nämä asiat], hänen sydämensä paisui murheesta – ja hän huudahti sielunsa tuskassa:

Oi, jospa olisin voinut elää siihen aikaan, kun isäni Nefi alun perin tuli Jerusalemin maasta, niin että olisin voinut iloita hänen kanssaan luvatussa maassa; silloin hänen kansansa oli sopuisa, luja Jumalan käskyjen pitämisessä ja hitaasti johdatettavissa pahoihin tekoihin; ja he olivat nopeita kuulemaan Herran sanoja –

niin, jos olisin voinut elää siihen aikaan,

silloin minun sieluni olisi iloinnut veljeni vanhurskaudesta.” (Hel. 7:6–8.)

Nefi oli ihmeellinen Jumalan profeetta, ja silti hetken aikaa hän ihmetteli, miksi hän eli maan päällä juuri *omana* aikanaan. Hän tiesi, että Vapahtajan oli määrä tulla maan päälle lähitulevaisuudessa, mutta näyttää siltä, että hetken aikaa ne loistavat tapahtumat aivan nurkan takana tuntuivat hänestä kaukaisilta.

20 vuoden kuluessa siitä, kun hän puhui, koittaisi yö, jolloin ei olisi pimeyttä ja Jeesus syntyisi Betlehemissä. 55 vuoden kuluessa ylösnoussut ja kirkastettu Vapahtaja laskeutuisi taivaasta Runsaudenmaassa olevien pyhien luokse. Nefin poika olisi paikalla, ja Vapahtaja puhuisi hänelle henkilökohtaisesti ja asettaisi hänet yhdeksi kahdestatoista apostolista, jotka Hän valitsisi läntisellä pallonpuoliskolla. Voisimme olettaa, että Nefin tyttäret ja pojat sekä näiden lapset olivat niiden 2 500 pyhän joukossa, jotka Kristus kutsui tulemaan luokseen yksitellen ja henkilökohtaisesti tunnustelemaan naulojen jälkiä Hänen käsissään ja jaloissaan. Ei olisi vaikea uskoa, että Nefin lastenlasten lapset olivat niiden pienten lasten joukossa, joita Vapahtaja siunasi yksitellen ja jotka olivat tulen ympäröimiä ja joita enkelit

palvelivat. Jos Nefi olisi nähnyt selvästi vanhurskaan perheensä ja ystäviensä tulevaisuuden, varmaankaan hän ei olisi halunnut vaihtaa kuolevaisuutensa ajankohtaa.

Onneksi Nefi pysyi vanhurskaana, opetti ihmisiä rohkeasti, teki voimallisia ihmeitä ja profeetta Samuelin ohella profetoi Vapahtajan lähestyvistä tulemisesta. Herra puhui itse luvaten siunata Nefiä ikuisesti (ks. Hel. 10–11; 16).

Vaikka Nefi oli miettinyt oman elämänsä ajankohtaa ja paikkaa, hän päätti lausumansa voimallisilla sanoilla: ”Katso, – – elän näinä aikoina” (Hel. 7:9).

Rakkaat nuoret veljeni ja sisareni, te elätte näinä aikoina. Teidät on valittu elämään viimeisinä vuosina ennen Vapahtajan paluuta maan päälle. Me emme tiedä Hänen tulonsa tarkkaa päivää tai vuotta, mutta me voimme helposti nähdä merkkejä, jotka edeltävät Hänen tuloaan.¹

Aivan kuten Nefi oppi näkemään oman tärkeän paikkansa valmistauduttaessa Vapahtajan tuloon nefiläisten luo, jonakin päivänä mekin katsomme taaksepäin ja näemme sen loistavan

siunauksen, joka on osanamme eläessämme omana aikanamme, kun valmistamme maailmaa Vapahtajan paluuta varten. Katsokaamme meitä kohtaavien vaikeuksien ja esteiden yli ja nähkäämme tärkeät päämäärämme ja loistavat ajat edessäpäin. Toistakoon kukin meistä Nefin sanat: ”Elän näinä aikoina.”

Koska te elätte näinä aikoina, mitä Herra pyytää teiltä? Ensiksikin, teidän tulee ottaa päällenne Jeesuksen Kristuksen nimi. Oppikaa Hänestä sekä Hänen rakkaudestaan ja sanoin kuvaamattomasta hyvydestään teitä kohtaan ja päättäkää, että aiotte aina pitää Hänen käskynsä. Teidän tulee seurata Vapahtajaa, rakastaa Jumalaa ja palvella lähipiirissänne olevia. Meillä kaikilla voi olla etuoikeus siihen, että elämme elämämme Kristuksen opetuslapsina, annamme Hänen Henkensä johtaa meitä ja kohotamme lähipiirissämme olevia.

Pyhä velvollisuus

Jotkin kokemukset säästetään tiettyjä sukupolvia varten. Haluan puhua yhdestä pyhästä velvollisuudestanne, joka ei ole koskaan ollut

aivan sama minkään aiemman sukupolven aikana.

Vasta muutamien vuosien ajan temppeleitä on ollut kaikkialla maailmassa. Kun Phoenixin temppeli Arizonassa vihittiin 16. marraskuuta 2014, meillä on nyt 144 toiminnassa olevaa temppeliä maailmassa. Kun minä olin nuori, maailmassa oli vain 13 temppeliä.

Vaimoni, sisar Kathy Andersen varttui Floridan osavaltiossa Yhdysvalloissa. Kun hän oli viisivuotias, hänen vanhempansa veivät heidän perheensä temppeliin sinetöitäviksi toisiinsa ikuisuudeksi. Matka Suolajärven temppeliin edellytti kuuden päivän ja 4 000 kilometrin ajoa halki Yhdysvaltojen. Nykyään on 47 temppeliä, jotka ovat lähempänä hänen silloista Floridan kotiaan kuin Suolajärven temppeli.

Presidentti Thomas S. Monson on kannustanut kirkon nuoria käymään temppelissä usein kasteilla kuolleiden puolesta. Hän on sanonut: ”Nuoret ystävieni, jotka olette teini-iässä, pitäkää temppeli aina näköpiirissänne. Älkää tehkö mitään, mikä estää teitä astumasta sen ovista ja pääsemästä osallisiksi siellä olevista pyhistä ja iankaikkisista siunauksista. Kiitän niitä teistä, jotka jo käyvät säännöllisesti

temppelissä kasteilla kuolleiden puolesta nousten ani varhain aamulla, jotta voitte osallistua tällaisiin kasteisiin ennen koulun alkamista.

En keksi parempaa tapaa aloittaa päivää.”²

Te olette vastanneet Herran profeetan kutsuun, ja joka vuosi miljoonille verhon toisella puolen annetaan mahdollisuus ottaa vastaan heidän puolestaan toimitettu kaste. Yhdelläkään sukupolvella, joka on koskaan elänyt tämän maan päällä, ei ole ollut niin suurenmoista etuoikeutta kuin teillä astua Herran huoneen ovista sisään ja auttaa niiden pelastamisessa, jotka ovat eläneet ennen teitä.

Kuten hyvin tiedätte, on olemassa ratkaisevan tärkeä *ensimmäinen* askel, joka suomeidän toteuttaa temppelin pyhää työtä. Meidän tulee etsiä ja löytää ne sukumme jäsenet, jotka ovat eläneet ennen meitä.

Käydessään ensimmäisen kerran profeetta Joseph Smithin luona Moroni opetti hänelle, että ”lasten sydämet [kääntyisivät] heidän isiensä puoleen” (OL 2:2). Myöhemmin profeetta Joseph selitti, että kirkon jäsenten on määrä tulla ”pelastajiksi Siionin vuorelle – –. Mutta miten heistä tulee pelastajia Siionin

Profeetta Joseph Smith sanoi tämän työn olevan ”yhdistävä side”, joka liittää perheet yhteen sukupolvesta toiseen (ks. OL 128:18).

vuorella?” hän kysyi. ”Rakentamalla temppelitään – – ja astumalla esiin ja saamalla kaikki toimitukset – – kaikkien kuolleiden esivanhempiensa hyväksi – –; ja tässä on ketju, joka sitoo isien sydämet lapsiin ja lapset isiin.”³

Profeetta Joseph Smith sanoi tämän työn olevan ”yhdistävä side”, joka liittää perheet yhteen sukupolvesta toiseen (ks. OL 128:18). Josephin aikoina yhdistävä side eli ketjun lenkki tehtiin pehmentämällä ja sulattamalla kahta metallipalaa ahjossa, liittämällä ne yhteen, kun ne olivat vielä taottavissa, ja sitten antamalla niiden jäähtyä ja kovettua särkymättömäksi ketjuksi. Se, miten tärkeä on se vahva hengellinen liitos, joka sitoo meidät kaikki yhteen ainiaaksi, esitetään pyhissä kirjoituksissa selkeästi: ”Me emme voi päästä täydellisyyteen ilman heitä; eivätkä he voi päästä täydellisyyteen ilman meitä” (OL 128:18).

Menneisyydessä tämä sukulaisten nimien etsiminen, niiden dokumentoiminen ja vieminen temppeliin oli pääasiassa kirkon vanhempien jäsenten työtä. Miksi näin oli? Koska se vaati valtavasti aikaa ja työtä. Usein se alkoi isoista rullista, joissa oli mikrofilmattuja asiakirjoja. Se merkitsi huolellista paneutumista

päivämääriin ja paikkakuntiin, paksuihin historiakirjoihin, joiden saatavuus oli rajallinen, sekä aika ajoin tutustumista kaukana sijaitsevien paikkakuntien hautausmaihin.

Mahdollisuutemme löytää esivanhempiamme verkossa on avautunut vasta muutamana viime vuoden aikana, ja tässä asiassa on tapahtunut valtavia edistysaskelia muutamien viime kuukausien aikana. Tulevat kuukaudet tuovat mukanaan vielä enemmän mahdollisuuksia.

Teidän sukupolvenne on alkanut käydä temppelissä erittäin uskollisesti, ja tulevana kuukausina ja vuosina teistä tulee yhtä erinomaisia siinä, että löydätte nimiä ja viette niitä mukanaan temppeliin.

Haluan antaa teille jokaiselle haasteen asettaa henkilökohtainen tavoite valmistaa osaltanne temppeliin yhtä monta nimeä kuin suoritate kasteita temppelissä. (Ota haaste vastaan ja käy sivustolla templechallenge.lds.org.) Siinä on jotakin voimallista, että etsii niitä, jotka tarvitsevat temppelitoimituksia, saa tietoa heistä ja sitten on mukana siinä, että he saavat nämä pyhät toimitukset. Tällä tavoin teistä tulee pelastajia

Kun näemme itsemme oman sukumme – meitä ennen eläneiden ja meidän jälkeemme tulevien – näkökulmasta, me käsitämme, että olemme osa suuremoista ketjua, joka sitoo meidät kaikki yhteen.

Siionin vuorella (ks. Ob. 21 ja OL 103:9). On olemassa iloa ja tyydytystä, jota voi ymmärtää vain hengellisten tunteiden kautta. Meidät yhdistetään esivanhempimme ainiaaksi.

Joillakuilla meistä suku on ollut kirkossa monien sukupolvien ajan, ja suoraan alenevassa polvessa monien esivanhempiemme työ temppelissä on tehty. Vuonna 2013 näin ensimmäisen kerran verkossa viuhkakaavion omista esivanhemmistani, mukaan lukien isoisäni isä Niels Andersen, jonka mukaan olen saanut nimeni, sekä isoäitini isoisä Moroni Stocks, joka on ensimmäinen suvun jäsen, joka on saanut nimensä Mormonin kirjan profeetan mukaan. Näin verkossa valokuvia kymmenistä sukuni jäsenistä. Tiedättekö te, miltä isovanhempienne vanhemmat näyttävät?

Etsimme serkkujamme

Jos kaavionne ei ole aivan yhtä täynnä kuin minun, ensisijainen velvollisuutenne on täyttää sitä parhaan kykynne mukaan. Joka kuukausi saataville tulee yhä enemmän tietoa.

Jos kaavionne on yhtä täynnä kuin minun, teillä on yhä tehtävänä hyvin tärkeää työtä.

Tämä työ jatkuu yhä vain. Se ei tule valmiiksi edes siihen mennessä kun Vapahtaja palaa. Kun kaaviomme näyttää olevan valmis, me autamme muita löytämään omia sukuhaarojaan ja me etsimme niitä, jotka ovat omaan sukupuuhumme kuuluvien lähisukulaisia. Se on ”serkkujemme etsimistä”.

Kuinka löydämme serkkujamme? Kahdella tavalla.

Ensiksi, katsomme kaaviotamme ja etsimme ne, jotka ovat isovanhempiemme isoisovanhempien lähisukulaisia. Esimerkiksi minä voisin mennä kaaviossani isoäiti Frances Bowen Evansin kohdalle ja sitten katsoa isoäiti Evansin veljien ja siskojen perheitä. Hänellä oli viisi siskoa ja kaksi veljeä. Tällä tavoin löydän omia serkkujani.

Toinen tapa löytää omia serkkujamme on auttaa lähipiirissämme olevia. Aloitamme erityisestä kirjasesta *Sukuni*. Jos sukututkimus on uutta teidän perheellenne, täyttäkää kirjanen. Tai jos puunne näyttää samanlaiselta kuin minun, viekää kirjanen jollekulle uudelle jäsenelle tai jollekulle, joka ei ole ollut yhtä aktiivisesti mukana kirkon toiminnassa kuin teidän perheenne, ja auttakaa näitä ihmisiä löytämään omia sukulaisiaan.

Kun teette niin, te autatte heitä tuomaan muita temppeliin. Nämä ovat teidän veljiänne ja sisarianne, mutta voimme kutsua heitä myös teidän ”serkuiksenne”.

Olemmehan me kaikki veljiä ja sisaria Isämme perheessä. Oman sukumme jäseniä ei ole heitetty sattumanvaraisesti yhteen. Presidentti Monson on sanonut: ”Kun saamme tietää esivanhemmistamme, löydämme jotakin itsestämme.”⁴

Kun näemme itsemme oman sukumme – meitä ennen eläneiden ja meidän jälkeemme tulevien – näkökulmasta, me käsitämme, että olemme osa suurenmoista ketjua, joka sitoo meidät kaikki yhteen. Kun etsimme heidät ja viemme heidän nimensä temppeliin, me suomme heille jotakin sellaista, mitä he eivät pysty saamaan ilman meitä. Näin tehdessämme meidät liitetään heihin, ja Herra vahvistaa Hengellään meidän sielullemme, että sillä, mitä teemme, on iankaikkista merkitystä.

Presidentti Monson on sanonut: ”Ne, jotka ymmärtävät ne iankaikkiset siunaukset, jotka temppelistä saa, tietävät, ettei mikään uhraus ole liian suuri, mikään hinta liian korkea, mikään ponnistelu liian vaikea noiden siunausten saamiseksi.”⁵

Lisään hänen sanoihinsa, että siunaukset ja voima korkeudesta odottavat niitä meidän sukumme jäseniä, jotka ovat eläneet ennen meitä, kun he ottavat vastaan ne toimitukset, jotka me suoritamme heidän puolestaan pyhissä temppeleissä. He ovat päättäneet kulkunsa kuolevaisuudessa, mutta heidän elämänsä jatkuu. Meistä tulee ”pelastajia Siionin vuorella”, ja meidät liitetään yhteen heidän kanssaan ainiaaksi.

Te olette syntyneet temppelien ja tekniikan aikana. Tämä on teidän aikaanne kääntää sydämenne täysin isienne puoleen.

Kun annatte oman panoksenne tähän pyhään työhön, niin teidän tietonne

Vapahtajasta ja uskonne Häneen kasvaa ja saatte varmemman todistuksen siitä, että elämä jatkuu verhon tuolla puolen. Te saatte suojaa teitä ympäröiviä kiusauksia vastaan, ja te valmistaudutte itse ja valmistatte maailmaa, jossa elätte, Vapahtajan toista tulemistä varten.

Minä tiedän, että elämä jatkuu verhon tuolla puolen. Todistan, että Jeesus on Kristus. Hän on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme. Hän elää. Hänen loistavan sovituksensa ansiosta nämä temppelissä tehtävät toimitukset kestävät ikuisesti. ■

Puheesta ”Find Our Cousins”, joka pidettiin nuorille Family Discovery Day -tapahtuman hartautilaisuudessa RootsTech 2014 sukututkimuskonferenssin yhteydessä Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa 8. helmikuuta 2014. Saat lisää tietoa käymällä osoitteessa visit.lds.org/go/Andersen215.

VIITTEET

1. Ks. Dallin H. Oaks, ”Valmistautuminen toista tulemistä varten”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 7–10.
2. ”Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 93.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 495–496.
4. ”Pysyviä totuuksia muuttuvia aikoja varten”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 21.
5. ”Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle”, s. 92.

RAKENNA SUKUPUUTASI

1. Napsauta jonkun sellaisen esivanhemman nimeä, joka on kuollut ennen vuotta 1830. Napsauta tämän esivanhemman tietoruudun alareunassa kohtaa ”Tree” [Puu].
2. Napsauta ikkunan vasemmassa yläkulmassa kohtaa ”View” [Tarkastele] ja valitse ”Descendancy” [Jälkeläiset]. Oikealla olevat värilliset kuvakkeet näyttävät kohtia, joista saattaa puuttua jälkeläisiä.
3. Seurakuntasi sukututkimusneuvojat voivat opastaa sinua, kun etsit asiakirjoja, joissa on mahdollisesti tietoa näistä puuttuvista jälkeläisistä. Voit ottaa yhteyttä neuvojaan napsauttamalla oikeassa yläkulmassa linkkiä ”Get Help” [Pyydä apua].
4. Jaa sukututkimukseen liittyviä taitojasi! Opeta muita ottamaan nämä samat askeleet.

ENNEN kuin matkamme päätyy

Richard M. Romney

kirkon lehdet

Sunnuntai-iltapäivisin minun ei tarvitse koskaan olla huolissani siitä, mistä löydän 92-vuotiaan isäni Paul Romneyn. Hän on siistimässä seurakuntamme kappelia Salt Lake Cityssä Utahissa. Hänellä menee siihen hieman yli tunti.

Hän nojaa kävelytelineeseensä kulkiessaan pitkin käytävää. Sitten hän nojaa penkkeihin siirtyessään riviltä toiselle ja poimii paperinpaloja, panee laulukirjoja paikoilleen ja kerää matolle pudonneita muroja tai leivänmuruja. Tämän hän on tehnyt joka sunnuntai – vain muutamin poikkeuksin – siitä asti, kun hänet asetettiin diakoniksi vuonna 1934.

Valmistautumista palvelemaan

”Teen tätä osoittaakseni, että rakastan Herraa”, hän sanoo. ”On helpompi palvella Häntä, kun kappeli on siisti.”

Ollessaan diakoni Paul Romney oppi, että hänen velvollisuuksiinsa kuului huolehtia seurakunnan ajallisista tarpeista. ”Ajattelin, että yksi tapa tehdä niin on siistiä paikkoja kokousten jälkeen”, hän kertoo. ”Niinpä aloin tehdä niin, ja olen tehnyt sitä aina siitä lähtien.” Se ei ole koskaan ollut virallinen tehtävä tai kutsumus, vaikka toisinaan hän on tullut lauantaitsinkin auttamaan muita, joiden tehtäväksi on annettu siivota

Paul Romney ilmaisee rakkauttaan Herraa kohtaan siistimällä kappelia.

*Niiden usko, jotka
kestävät hyvin,
syvenee vuosien
vieriessä.*

seurakuntatilat. Toisinaan hänen lapsensa ovat auttaneet häntä. Vuosia sitten, kun hän oli piispaikunnassa, hän kannusti diakoneja mukaansa.

Mutta useimmiten hän vain odottaa, kunnes päivän viimeinen kokous on päättynyt. Sitten – tekemättä itsestään numeroa – hän antaa oman pienen panoksensa järjestyksen huoneen ylläpitämiseen. Ja hän tekee sen uskollisesti joka sunnuntai.

Isäni esimerkki on näyttänyt minulle, että olivatpa olosuhteemme mitä tahansa, me voimme aina löytää tavan palvella. Se on opettanut minulle kunnioitusta ja valmistautumista palvelemaan Jumalaa. Ja se on auttanut minua näkemään, että meillä kaikilla on paljon opittavaa niiltä, jotka ovat meitä edellä matkallaan läpi tämän elämän.

Roolit vaihtuvat

Olen oppinut samanlaisia asioita naapureiltani. Larry Morgan, 97, ja hänen vaimonsa Elizabeth, 94, ovat menestyksekkäästi täyttäneet yhteisen elämänsä aikana useita eri rooleja: aviomies ja vaimo, isä ja äiti, vanhempi lähetyssaarnaaja-aviopari Hollannissa. Kun Larry oli 72-vuotias, hänet kutsuttiin neuvonantajaksi

Larry ja Elizabeth Morgan osoittavat jatkuvaa keskinäistä sitoutumista.

piispaikuntaan. Siihen aikaan meidän naapurustossamme asui 79 leskeä, ja piispalta saamansa tehtävän mukaisesti Larry ja Elizabeth kävivät heidän jokaisen luona.

Yli 40 vuoden ajan paastosunnuntaisin Larryn ja Elizabethin lapset – ja nykyään heidän lastenlapsensa ja lastenlastensa lapset – ovat kokoontuneet heille illalla lopettamaan paastonsa. ”Halusimme, että perheemme nauttii yhdessäolosta, ja jokainen pitää syömisestä”, Larry sanoo. ”Meillä oli varastossa paljon vehnää, joten tapamme oli jauhaa omaa jauhoa ja valmistaa vohveleita. Sitten söimme aina niin kauan, kunnes jokainen oli kyläinen.” Tuo yksinkertainen yhteinen ateria on edistänyt kestäviä perheen yhteenkuuluvuuden tunteita.

Nykyään lapset ja lastenlapset huolehtivat aterian valmistamisesta. Elizabethilla on dementia, mutta hän tietää, että perhe on lähellä. Jokaiselle paikalla olevalle hän toistaa yhä uudestaan: ”Rakastan sinua.”

Kun ateria on syöty ja kaikki ovat lähteneet, Elizabeth nauttii, kun Larry lukee hänelle ääneen pyhiä kirjoituksia ja kirkon lehtien artikkeleita. Hän saa varmuutta siitä, että tietää miehensä olevan siinä vieressä.

Pari vuotta sitten Larry kaatui ja loukasi selkensä. Sen vuoksi hän ei pysty enää kävelemään. ”En hukkaa aikaani kyselemällä ”Miksi minä?” hän sanoo. ”Sain pappeuden

siunauksen. Minulle sanottiin, että kävelisin jälleen, vaikka se ei tapah-
tuisikaan tässä elämässä. Sovituksen ja
ylösnousemuksen ansiosta tiedän, että
niin tulee tapahtumaan. Olen oppinut,
että Isämme taivaassa on ohjaksissa.
Kun hyväksymme Hänen tahtonsa,
niin voimme luottaa Hänen apuunsa.”

Näkökulma laajenee

Tapasin Merle Christensenin
ensimmäisen kerran eräässä palvelu-
talossa Brigham Cityssä Utahissa. Hän
on erään perhetuttavamme isoäiti ja
valmistautui juhlimaan

101-vuotissyntymäpäiväänsä. Merle
istui huoneessaan, jossa oli joka puo-
lella matkamuiistikirjoja ja valoku-
via. Varsinkin kaksi valokuvaa, joita
hän näytti minulle, tekivät minuun
vaikutuksen.

Ensimmäisessä, joka oli otettu
monta vuotta aiemmin, oli ryhmä
seminaarioppilaita, joiden joukossa
olivat Merlen tyttäret. ”He ovat etu-
rivissä opettajansa Boyd K. Packerin
kanssa”, Merle kertoo. ”Hän näyttää
todella nuorelta, mutta hän oli hyvä
opettaja.” Nykyään hän on kahden-
toista apostolin koorumin presidentti.

Merle sairastui nuorena polioon.
”Teini-ikäiselle tytölle sen kestäminen
oli vaikeaa”, hän kertoo. ”Uskoni oli
pakko kasvaa, jotta se pysyi tilanteen
tasalla. Mutta Herra auttoi minua sil-
loin, ja Hän auttaa minua nytkin.” Ne,
jotka ovat nuorena sairastaneet polion,
ovat joutuneet ikääntyessään kärsi-
mään polion jälkivaikutuksista kuten
lihasteikkoudesta ja yleisestä uupu-
muksesta. Näin on myös Merlen laita.

Kun hän tuntee väsymystä, hän

muistaa pyhien kirjoitusten sanat koh-
dassa Alma 7:11–12, jossa kerrotaan,
kuinka Vapahtaja ottaa ”päällensä
kansansa kivut ja sairaudet – –, jotta
hän osaisi – – auttaa kansaansa sen
heikkouksien mukaisesti”. Sitten, hän
sanoo, ”luotan siihen, että Herra tietää,
mitä käyn läpi. Otan päivän kerral-
laan, rukoilen, käyn kirkossa ja olen
ystävällinen muita kohtaan. Juuri ne
pienet asiat auttavat jaksamaan.”

Toinen valokuva, jota Merle näytti
minulle, on leikekirjassa – valokuva,
jossa on kolme hänen viidestä tyttäres-
tään. Kaikki hänen lapsensa ovat tyt-
töjä, ja kolme heistä syntyi kolmosina

TOIVON PERINTÖ

”Missä kohdassa
sitten olettekin
sillä polulla, joka
johtaa iankaik-
kisen elämän

lahjan perimiseen, teillä on
tilaisuus osoittaa monille ihmisille
tie suurempaan onneen. Kun
päättätte, teettekö tai pidättekö
liiton Jumalan kanssa, te pää-
tätte, jätättekö toivon perinnön
niille, jotka saattaisivat noudattaa
esimerkkiänne.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen
neuvonantaja ensimmäisessä presidentti-
kunnassa, ”Korvaamaton toivon perintö”,
Liahona, toukokuu 2014, s. 22.

**Merle Christensen iloitsee tietäes-
sään, että hän voi jälleen nähdä
rakkaimpansa.**

vuonna 1936 – ensimmäiset Brigham Cityssä syntyneet kolmoset. ”Kolmosten saaminen oli siihen aikaan harvinaista”, Merle kertoo. Lääketiede ei ollut yhtä kehittyntä, ja kahdella tytöistä oli synnynnäinen sydänvika. Sharon kuoli vuonna 1958 ja Diane vuonna 1972. Janice, jolla ei ollut sydänvikaa, kuoli syöpään vuonna 1992.

”Rakastan kaikkia lapsiani, heidän aviomiehiään, lastenlapsiani ja lastenlasteni lapsia”, Merle kertoo. Mutta hän kaipaakaan miestänsä DeVereä, joka kuoli 26 vuotta sitten, ja hän kaipaakaan kolmosiaan, jotka tämän vuoden huhutikuussa täyttäisivät 79 vuotta.

Hän lukee vielä Alman kirjasta: ”Ja hän ottaa päällensä kuoleman päästäkseen kuoleman siteet, jotka sitovat hänen kansaansa” (Alma 7:12).

”Tiedän, että Vapahtaja on voittanut kuoleman”, Merle sanoo. ”Sen vuoksi tiedän, että tulen jälleen näkemään mieheni ja kolmoseni ja kaikki sukulaiseni.” Hän sanoo, että tämä vakaumus kasvaa päivä päivältä vahvemmaksi.

Sisar Christensen kuoli tämän artikkelin kirjoittamisen jälkeen syyskuussa 2014.

Kulkevat yhdessä

Lausannessa Sveitsissä asuvat Alph ja Lucette Passeraub käyvät mielellään yhdessä kävelyllä. Yksi heidän lempireiteistään kulkee Genevenjärven rannan pitkin, missä Alpit kohoavat tämän järven ylle. Pari vuotta sitten ollessaan tällaisella kävelyllä Passeraubit viettivät illan muistellen.

”Jo nuorena etsin totuutta”, Alph, 78, kertoo. ”Sanoin aina itselleni, että

Lucette ja Alph Passeraub muistelevat yhteistä elämäänsä kirkossa.

jos Jumala on olemassa, Hänellä täytyy olla elävä profeetta maan päällä. Tämä ajatus askarrutti mieltäni koko ajan.”

Kun Alph aloitti lukion jälkeiset opintonsa, eräs ystävä kannusti häntä osallistumaan ilmaisille englannin tunneille, joita pitivät MAP-lähetysseuraajat. Erään oppitunnin jälkeen lähetysseuraajat kutsuivat hänet kirkkoon.

”Kun ensimmäisen kerran osallistuin pyhäkouluun, oppiaiheessä käsiteltiin sitä, että Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat kolme erillistä olentoa”, Alph muistelee. ”Opettaja sanoi, että tiedämme paljon Jumalasta nyky päivän profeetan, Joseph Smithin, ansiosta ja että eläviä profeettoja on nykyäänkin. Olin ällistynyt. He puhuivat siitä, mikä oli ollut niin pitkään sydämessäni.” Pian Alph liittyi kirkkoon, ”ja joka päivä siitä lähtien olen iloinut siitä, että maan päällä on profeettoja”.

Lucette, 80, oli lapsi toisen maailmansodan aikaan. ”Minun täytyi mennä töihin 14-vuotiaana, enkä saanut opintojani koskaan päätökseen”, hän kertoo. ”Mutta huomasin,

että kirkko antoi minulle mahdollisuuksia jatkaa oppimista.” Palveltuaan kokoaikaisessa lähetystyössä hän alkoi seurustella Alphin kanssa. He solmivat avioliiton temppelissä, kasvattivat perheen, ja nyt he muistelevat matkaansa, johon sisältyy Lucetten 14 vuoden palvelutyö Alkeisyhdistyksen johtajana, Alphin 32 vuotta kestänyt palvelutyö vaarnan korkeassa neuvostossa, säännöllisiä käyntejä temppelissä, vierailuja lasten ja lastenlasten luona sekä aina, aina kiitollisuutta totuudesta, jonka he ottivat vastaan ollessaan nuoria.

”Meitä on siunattu, kun olemme saaneet kulkea yhdessä”, Lucette sanoo. ”Ja askel askeleelta uskomme on vahvistunut.”

Opin paljon näiltä ystäviltä, jotka ovat minua vanhempia. Larry ja Elizabeth opettavat minua suhtautumaan elämän vaihtuviin rooleihin arvokkaasti ja Herran avulla. Merle osoittaa, että loppuun asti kestävän uskon täytyy rakentua tämänhetkisellet uskolliselle Vapahtajaan. Ja Passeraubit iloitsivat evankeliumista joka päivä. Kaikki nämä ovat opetuksia, jotka vahvistavat minua ennen kuin oma matkani päättyy. ■

LÄÄKÄRI VAI VANHIN?

Kun päätin lukion, tiesin, että minun piti odottaa ainakin kaksi vuotta, ennen kuin voisin palvella lähetystyössä. Päätin aloittaa yliopisto-opintoni laskeskellen, että saisin lääketieteen opintoni päätökseen kuudessa vuodessa, jos panisin parastani. Suunnittelin palvelevani kokoaikaisessa lähetystyössä sen jälkeen.

Kun 24-vuotiaana sain lääketieteen opintoni suoritettua, aloitin sairaalaharjoittelun, mikä edistäisi uramahdollisuuksiani. Näihin aikoihin eteeni tuli pulma: pitäisikö minun tosiaan palvella lähetystyössä vai pitäisikö minun jatkaa työntekoa? Vanhempani, isoveljeni (joka oli äskettäin päättänyt oman lähetystyöpalvelunsa), piispani ja neuvonantaja paikallisessa lähetyshallituksessa kehottivat kaikki minua palvelemaan.

Uskoin heidän olevan oikeassa, mutta oli vaikeaa lykätä lupaavaa uraani lääketieteen alalla. Rukoilin ja paastosin saadakseni innoitusta. Tarkastelin myös patriarkallista siunaustani, jossa minua kehoitettiin palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä ja minulle luvattiin sen tuloksena siunauksia.

Eräänä päivänä, kun olin tulossa bussilla kotiin harjoittelupaikastani, tapasin sattumalta vaarnamme patriarkan. Jäimme pois samalla pysäkillä ja ihme kyllä lähdimme kävelemään samaan suuntaan. Hän tunnisti minun olevan kirkon jäsen.

Kävellessämme yhdessä hän kysyi minulta, mitä aioin tehdä elämässäni. Selitin, että olen lääkäri ja että minun oli vaikea tehdä päätös urani ja lähetystyön välillä. Hän kehotti minua

lujaan äänensävyyn palvelemaan Herraa menemällä lähetystyöhön ja lisäsi, että sen tuloksena minua siunattaisiin. Hänen vastauksensa tuntui tulevan Herralta.

Mieleeni tuli heti tämä pyhiin kirjoitusten kohta: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin kaikki tämä annetaan teille lisäksi” (3. Nefi 13:33).

Olin varma siitä, että Herra oli vastannut minulle. Sen enempää epäilemättä päätin lykätä ammattiuraani ja palvella kokoaikaisessa lähetystyössä.

Lääkäritoverini ajattelivat, että unohtaisin lääkärintaitoni, kun olisin poissa kaksi vuotta. He ahdistelivat minua asiasta, mutta pysyin lujana päätöksessäni.

Jätin taakseni lääkärin tittelini ja palvelin kaksi vuotta Kinshasan lähetyskentällä Kongon demokraattisessa tasavallassa.

Viisi vuotta myöhemmin laadin luettelon tärkeimmistä siunauksista, joita on koitunut palvelustani. Ensimmäisenä löysin vaimon – uskollisen kirkon jäsenen ja suurimman iloni. Meillä on tähän mennessä kaksi lasta. Perheemme on sinetöity iankaikkisuudeksi. Temppeleissä olemme toimineet sijaisina ja suorittaneet toimituksia esivanhempiemme puolesta. Minulla on vakinainen työpaikka, jonka avulla perheemme on omavarainen. Nämä ovat vain muutamia niistä siunauksista, joita olemme saaneet Herralta.

Tiedän, ettei taivaallinen Isä koskaan valehtele ja että lopulta Hän täyttää kaikki meille antamansa lupaukset, kun panemme luottamuksemme Häneen ja pidämme Hänen käskynsä. ■

Mukandila Danny Kalala, Liberia

Kaikki kehottivat minua palvelemaan lähetystyössä, mutta oli vaikeaa lykätä lupaavaa uraani lääketieteen alalla.

OPIN TUNTEMAAN VAPAHTAJAN

Ensimmäisenä vuotenani lukiossa tein lujan päätöksen lukea Uuden testamentin alusta loppuun. Koulupäivän jälkeen ja viikonloppuisin vetäydin kotimme yläkertaan lukemaan Vapahtajan sanoja sekä kertomuksia Hänen ihmeteoistaan ja elämästään.

Vaikka en nuorena miehekseni usein ymmärtänytkaan Raamatun kieltä, opin tuntemaan Jeesuksen Kristuksen. Opin, että Hän on Jumalan Poika ja että Hänet lähetettiin sovittamaan meidän syntimme. Opin, että Hän kulki tavallisten, heikkojen ihmisten kanssa – sellaisten kuin minä – ja puhui heille ja siunasi heitä.

Olin toisinaan hämmentynyt, kun luin monimutkaisia kohtia Paavalin kirjeistä ja Johanneksen kirjoituksia Ilmestyskirjassa, mutta tunsin aina, että heidän opetuksensa ovat totta. Huomasin, että pyhien kirjoitusten lukeminen auttoi minua selviytymään vaikeista päivistä koulussa ja antoi minulle johdatusta tehdessäni tärkeitä valintoja.

Vuosia myöhemmin kun valmistauduin lähetystyötä varten, huomasin epäileväni palvelumotiivejani. Minusta tuntui, ettei todistuksessani tai minussa ollut mitään erityisen ainutlaatuisia. Mietin, valmistauduinko lähetystyöhön velvollisuudesta vanhempiani ja johtohenkilöitäni kohtaan, jotka olivat uutterasti opettaneet minulle evankeliumia. Ajattelin jopa, että Herran kannalta voisi olla parempi, etten palvelisi.

Eräänä päivänä ollessani lukemassa Mormonin kirjaa Abinadin sanat koskettivat sydäntäni:

”Hänet viedään ristiinnaulittavaksi ja surmattavaksi – –.

Ja näin Jumala katkaisee kuoleman siteet, koska hän on saanut voiton kuolemasta – –.

Ja nyt minä sanon teille: *Kuka julistaa hänen sukupolvensa?*” (Moosia 15:7–8, 10, kursivointi lisätty.)

Luin tuon viimeisen rivin yhä uudestaan miettien, oliko se ollut siinä aikaisemmin. Lukemalla Uutta testamenttia olin saanut tietoa Vapahtajan elämästä ja niiden sukupolvesta, jotka olivat kulkeneet Hänen kanssaan. Mutta nuo Vapahtajan sukupolven kuuluneet eivät voi tulla tämän päivän ihmisten luo kertomaan Hänen rakkaudestaan, Hänen sovituksestaan ja Hänen kirkostaan. Miten siis voisin

Kun valmistauduin lähetystyötä varten, huomasin epäileväni palvelumotiivejani.

perustella sen, että *en* kertoisi muille todistustani Hänestä?

Herra halusi minun kertovan sen evankeliumin hyvää uutista, jonka olin ottanut vastaan. Tiesin, että evankeliumi on totta, ja halusin kertoa muille niistä totuuksista, joita olin oppinut lukiessani pyhiä kirjoituksia.

Pian tämän kokemuksen jälkeen lähdin lähetystyöhön. Tänään voin sanoa, että haluni palvella oli sen ansiota, mitä olin oppinut Vapahtajasta lukiessani pyhiä kirjoituksia nuorena koululaisena. ■

Brian Knox, Arizona, USA

Nieves oli auliisti ottanut vastaan palautetun evankeliumin, mutta kun kehotimme häntä menemään kasteelle, hän epäröi.

OLEN KIITOLLINEN ASKELISTANNE

Askelissani ei ollut mitään erityisen Amielenkiintoista, joten olin hie- man hämmentynyt, kun Nieves, uusi käännynnäinen Boliviassa, sanoi, että hän oli kiitollinen niistä.

”Olen hyvin kiitollinen askelistanne”, hän sanoi meille kasteensa jälkeisinä viikkoina.

Nieves oli auliisti ottanut vastaan palautetun evankeliumin, mutta kun kehotimme häntä menemään kasteelle, hän epäröi.

Hän selitti, että hän kärsi kivuliaasta ihosairaudesta. Kun hänen ihonsa kosketti kylmää vettä, hänestä tuntui aivan kuin tuhannet neulat pistelisivät hänen ihohuokosiaan. Tämä sairaus esti häntä tekemästä aivan tavallisiakin asioita, kuten pesemästä vihanneksia tai vaatteita käsin.

Selitimme, että kasteallas voitaisiin lämmittää, ja vakuutimme Nievesille, että hänet kastettaisiin lämpimässä vedessä. Hänen kasvonsa kirkastuivat, ja hän päätti mennä kasteelle joulupäivänä. Toverini ja minä kerroimme seurakunnanjohtajalle Nievesin

ihosairaudesta, ja hän sanoi, että allas lämmitettäisiin ajoissa iltpäivän kaste- tta varten.

Kun saavuimme seurakuntakeskuk- seen kastetilaisuutta varten, allas oli kuitenkin juuri täytetty erittäin kyl- mällä vedellä! Häätäntynyt seurakun- nanjohtaja selitti, että väärinkäsityksen vuoksi vesi olisi lämmintä vasta paljon myöhemmin.

Toverini ja minä tiesimme, että Nieves halusi mennä kasteelle sinä päivänä, ja uskoimme, että Herra halusi sitä samaa. Etsimme tyhjän huo- neen ja rukoilimme, että Hän auttaisi Nievesiä saamaan kasteen.

Rukouksen jälkeen tunsimme saa- neemme lohtua, ja päätimme aloittaa tilaisuuden. Ne, jotka puhuivat ennen kastetta, opettivat kauniisti, mutta yhtäkkiä minua alkoi pelottaa, kun kuulin: ”Nyt vanhin Nelson kastaa sisar Nievesin.”

Yritin salata epämurkavan oloni, kun astuin varovasti jääkylmään veteen. Nieves tarttui käteeni ja laski jalkansa kohti vettä. Valmistauduin pahimpaan,

mutta Nieves ei kiljahtanut eikä edes vavahtanut. Hän astui tyyneästi alas portaita ja hymyili minulle.

Kasterukouksen jälkeen hän kallistui taaksepäin kylmään veteen. Kun nostin hänet, hän nousi vedestä hymyillen leveästi. Olin täynnä kiitol- lisuutta. Minulle hänen kasteensa oli ihme.

Kun viimeisen kerran näin Nievesin, hän sanoi jotakin, mikä sel- vitti hämmennykseni siitä, miksi hän oli kiinnostunut minun askelistani. Hän sanoi: ”Olen hyvin kiitollinen askelistanne, jotka kulkivat minun ovelle- ni ja toivat minulle totuuden.”

Ajattelen Nievesiä ja hänen yksin- kertaista uskoaan ja kiitollisuuttaan aina kun kuulen nämä Jesajan sanat: ”Kuinka ihanat ovat vuorilla ilosa- noman tuojan askelet! Hän ilmoittaa rauhan tulon, tuo suuren ilosanoman, hän tuo pelastuksen sanoman ja sanoo Siionille: – Sinun Jumalasi on nyt kuningas!” (Jes. 52:7; ks. myös Moosia 12:21.) ■

Nicholas Nelson, Texas, USA

USKOLLISUUDEN JALANJÄLJET

Olin jo jonkin aikaa halunnut ottaa valokuvia Salt Lake Cityn temppe-
liaukiosta – kuten heijastavasta altaasta, suihkulähteistä ja jalkakäytävistä – kun se on vastasataneen lumen peitossa eikä siellä näy yhtään jalanjalkia. Jotta saisin kuvan puhtaasta lumesta, jossa ei ole jalanjalkia, tiesin, että minun pitäisi mennä temppe-
liaukiolle varhain aamulla yöllisen pyryn jälkeen.

Valmistauduin kuvaamiseen eräänä iltana kuultuani, että yöksi luvattiin lumipyryä. Koska temppe-
liaukion ulkoalueiden hoitajat alkavat aurata jalkakäytäviä aamuviideltä, asetin herätyskelloni herättämään minut aamu-
kolmelta ja laitoin varusteeni valmiiksi.

Seuraavana aamuna ajoin pitkin auraamattomia katuja ja saavuin temppe-
liaukiolle kello 4.15, ja pyry jatkui yhä. Sitten ajoin edelleen temppe-
liaukion ympäri etsien sopivaa pysäköintipaikkaa, josta pääsisin kätevästi ottamaan valokuvia.

Kun ajoin ensimmäisen kerran temppe-
liaukion ympäri, huomasin, että Suolajärven temppe-
lin sisäänkäynti oli vastasataneen lumen peitossa – ei minkäänlaisia jalan-
jalkia! Tiesin, että saisin täydellisen valokuvan. Innokkaana ajoin korttelin ympäri uudelleen etsien pysäköintipaikkaa.

Kun ajoin itään pitkin North Temple -katua, ajattelin, että löytäisin pysäköintiruudun aivan kävelytien vierestä. Ennen kuin huomasinkaan, pysäköintiruudut kuitenkin loppuivat ja olin jälleen temppe-
lin sisäänkäynnin luona kulkevan jalkakäytävän kohdalla.

Kun odotin punaisissa valoissa, katsoin oikealla puolellani näkyvää vastasatanutta, koskematon lunta. Kun katsoin vasemmalle puolelleni kohti konferenssikeskusta, huomasin erään iäkkään naisen, joka oli pukeutunut pyhävaatteisiinsa. Hän oli kallistanut päänsä suojaan lumipyryltä ja kulki kohti temppe-
liä.

”Voi ei”, ajattelin. ”En saakaan sitä valokuvaa!”

Kun nainen kulki kadun yli edit-
seni, käännyin katsomaan pian pilalle menevää kävelytieta ja näin, että toinen sisar oli jo kulkenut kävelytieta ja oli menossa sisään temppe-
liin. Sitten katsoin jälleen sitä ensimmäistä sisarta, joka käveli nyt pitkin kävelytieta. Lumen paakkuuntuessa

hänen kenkiinsä ja nilkkoihinsa hän seurasi ensimmäisenä kulkeneen sisaren jalanjäljissä ja käveli hitaasti mutta varmasti pitkin kävelytieta, läpi portista ja kohti temppe-
lin sisäänkäyntiä.

Pohtiessani näkemääni katsoin autoni kelloa: 4.20. Kun istuin lämpimässä autossani ja katselin jalanjalkia vastasataneessa lumessa, näiden kahden sisaren uskollisuus heidän mennessään suorittamaan heille nimettyjä velvollisuuksia teki minut nöyräksi.

Ajoin jälleen korttelin ympäri, pysäköin auton, nappasin kamerani ja otin valokuvan jalanjäljistä lumessa – paljon merkityksellisemmän valokuvan kuin olin kuvitellut. ■
Randolph Shankula, Utah, USA

Jotta saisin kuvan puhtaasta lumesta, jossa ei ole jalan-
jalkia, tiesin, että minun pitäisi mennä temppe-
liaukiolle varhain aamulla.

Lepopäivän

siunaamia

Emmaline R. Wilson

Lepopäivän pyhittäminen muodostui haasteeksi Annabelle Hyattille, kun hän sai harjoittelupaikan huvipuistoyrityksessä. Kasvuvuosinaan Texasissa Yhdysvalloissa Annabellelle oli opetettu, että lepopäivänä palvellaan Jumalaa, levätään ja palvellaan muita. Mutta kun hän muutti Floridaan aloittaakseen työharjoittelunsa, hänen oli oltava työssä sunnuntaisin.

Hän selittää: ”Alkuun kävin töissä velvollisuudentuntoisena kuten kaikki muutkin. Muutaman viikon jälkeen aloin panna merkille, kuinka surulliseksi tunsin itseni viikolla, kun en ollut nauttinut sakramenttia enkä kuullut innoittavia sanoja, joita tarvitsin enemmän kuin koskaan.”

Yhtenä päivänä hän rukoili apua ja kokosi rohkeutensa puhua esimiehelleen halustaan käydä kirkossa ja

Lepopäivän pyhittämisessä on viime kädessä kyse kuuliaisuudesta, asenteesta ja valinnasta.

saada sunnuntait vapaiksi. Hänen esimiehensä ei ymmärtänyt, miksi se oli hänelle niin tärkeää. Mutta Annabelle oli sinnikäs. Joka kerta nähdessään päällikkönsä tai työvuoroista vastaavan esimiehen hän mainitsi, että hän tarvitsi sunnuntait vapaaksi ja oli halukas työskentelemään erityisen ahkerasti muina päivinä, jotta se olisi mahdollista.

”Viimein se ihme tapahtui!” hän sanoo. ”Sain vapaapäivikseni lauantain ja sunnuntain, mikä oli ennenkuulumatonta kausiluonteisen työharjoittelijan kohdalla, joka oli ollut ohjelmassa hädin tuskin kuukauden ajan. Etuoikeus saada viikonloput vapaiksi oli yleensä varattu vakinaisille, pitkäaikaisille työntekijöille.”

Hän todistaa siunauksista: ”Kun sain takaisin elämäni kirkossa käymisen tuoman valon, näin ja tunsin, miten valtava se ero on. Kun työtoverini kysyivät, miksi käyn kirkossa tai miksi se on niin tärkeää, pyysin heitä tulemaan mukaan. Aloin tuoda muutamia työtovereitani kirkkoon. Tiedän epäilyksettä, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on puolustamisen arvoinen. Lepopäivän pyhittäminen on välttämätöntä, jotta Henki voi vaikuttaa elämässämme ja meistä voi tulla parempia ihmisiä.”

Annabelle, kuten monia muitakin nuoria aikuisia, on siunattu, kun hän on sitoutunut pyhittämään lepopäivän. Vaikka voi olla haasteellista vastustaa painetta olla työssä tai osallistua toimintoihin, joita yleensä teemme viikolla, lepopäivän pyhittämisessä on viime kädessä kyse kuuliaisuudesta, asenteesta ja valinnasta. Siitä koituu suuria siunauksia. Nämä kolme nuorta aikuista todistavat, että Herra auttaa lapsiaan pitämään pyhänä Hänen päivänsä.

Herra valmisti keinon

Kun saksalainen Katrin Schulze lähti opiskelemaan kauas kotoa, hänen päättäväisyytensä pyhittää lepopäivä joutui yllättäen koetukselle. ”Vanhempani olivat opettaneet minulle ja sisaruksilleni, miten tärkeää lepopäivän pyhittäminen on”, hän sanoi. ”Meille se tarkoitti sitä, ettemme ole työssä, käy ostoksilla tai urheile sunnuntaisin. En muista yhtään poikkeusta.

Korkeakoulussani edellytettiin, että osallistun erääseen seminaariin, joka pidettiin aina viikonloppuna – sekä lauantaina että sunnuntaina. Minulla oli kauhea pulma – ellen osallistuisi, en valmistuisi, mutta toisaalta halusin

pitää kaikki Herran käskyt. Kun tarkastelin tilannetta, tajusin, ettei se ollut ongelma, jonka pystyisin ratkaisemaan omin neuvoin. Rukoilin Herraa ja pyysin Häntä osoittamaan minulle keinon olla kuuliainen *ja* saada opintoni valmiiksi. Sen rukouksen jälkeen tunsin rauhaa sisimmässäni.

Kun seminaarin ajankohta lähestyi, minua pelotti, mutta luotin edelleen siihen, että Hän pystyisi valmistamaan keinon. Yhtenä päivänä seisoin ilmoitustaulun edessä, jossa oli luettelo seminaarin ajankohdista. Useimmat olivat viikonloppuisin, mutta yksi niistä oli kolmen päivän mittainen, eikä yksikään päivästä ollut sunnuntai. Tajusin, että Herra auttoi minua pitämään lepopäivän pyhänä. Sitä seminaaria ei ole koskaan aiemmin eikä koskaan sen jälkeenkään pidetty muulloin kuin sunnuntaina, mutta sinä vuonna kun tarvitsin sitä niin kipeästi, Herra teki sen minulle mahdolliseksi. Olen hyvin kiitollinen siitä, että Herra valmisti minulle keinon pitää Hänen käskyinä.”

Valmistaudu palvelemaan Jumalaa sunnuntaisin

Utahilainen Katherine Wilkinson oli usein lauantai-iltaisain myöhään

ulkona. Hän kertoi yhdestä viikonloppusta: ”Ystäväni ja minä olimme käyneet syömässä, katsoneet elokuvan ja jutelleet pitkälti yli puolenyön. Kello oli varmaankin yli kaksi, kun viimein nukahdin.

Sunnuntaiaamuna hapuilin pimeässä sammuttamaan herätyskelloni puoli kahdeksalta mutta koska kirkko alkaisi vasta puoli yhdeksältä, järkelin unisena, että voisin asettaa sen soimaan uudelleen kahdeksalta. Kun viimein nousin, minun oli pidettävä kiirettä, että olisin ajoissa valmiina. Käytyäni pikapikaa suihkussa ja jätettyäni aamiaisen väliin kiiruhdin ulos ovesta.

Kirkko tuntui kestävän pitkään. Pysyin kokouksissa tuskin hereillä. Katselin kelloa ja laskin minutteja siihen, kunnes olisin kotona päiväunilla. Vasta kun pyhäkoulu alkoi, tajusin unohtaneeni kiireessäni kotiin sekä pyhät kirjoitukseni että oppikirjan.”

Ennen pitkää Katherine päätti, että hän halusi muuttaa elämäänsä niin, että hän voisi nauttia lepopäivästä ja pyhittää sen. ”Pohdin lepopäivääni”, hän sanoi. ”Olin noussut ylös liian myöhään, kiiruhtanut kirkkoon vain puolittain valmiina, kestänyt kolmen tunnin kokoukset (huonolla

KRISTUKSEN MUISTAMISTA LEPOPÄIVÄNÄ

”Sunnuntai on päivä hiljentymistä, pysähtymistä ja muistamista varten. Me käymme kirkon kokouksissa, pohdiskellemme omia siunauksiamme, vahvuuksiamme ja vajavuuksiamme, etsimme anteeksiantoa, nautimme sakramentin ja pohdimme Vapahtajan kärsimystä meidän puolestamme. Me yritämme välttää kaikkea häiriötä, joka estäisi meitä palvelemasta Häntä –. Kaiken toiminnan, johon osallistumme lepopäivänä, tulisi tapahtua Kristuksen muistamisen hengessä. Jos jokin, mitä teemme lepopäivän

aikana, estää meitä muistamasta Vapahtajaa ja palvelemasta lepopäivänä niin kuin Hän palvelisi, meidän kannattaisi miettiä uudelleen, mitä olemme tekemässä. –

Varaa tänään aikaa siihen, että teet tarkoin ajatellun suunnitelman asioista, joita aiot tehdä, jotta lepopäivästä tulisi todella pyhä ja pyhitetty päivä elämässäsi. Toimi sitten suunnitelmasi mukaan.”

Larry M. Gibson, ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa, ”Minä muistan Hänet aina”, *Liahona*, tammikuu 2014, s. 56–57.

asenteella) ja palannut kotiin nukkumaan. Eikä se ollut tosiaankaan ensimmäinen kerta, kun sunnuntai oli sujunut sillä tavoin. Tajusin, että riistin itseltäni lepopäivän pyhittämisen täydet siunaukset, etenkin sakramentin ja sen, mitä se minulle tarjosi.

Lepopäivän pyhittämiseen sisältyy muutakin kuin osallistuminen kirkon kokouksiin fyysisesti. Se tarkoittaa sitä, että on siellä henkisesti ja hengellisesti. Halusin tehdä niin. Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) on opettanut: 'Sapatinpäivänä tulee ajatella ja toimia rakentavasti, ja jos ihminen pelkästään kuluttaa aikaa joutilaisuudessa tekemättä

sapatinpäivänä mitään, hän rikkoo sapatia. Sen pyhittäminen tarkoittaa polvillaan rukoilemista, oppiaiheiden valmistamista, evankeliumin tutkimista, mietiskelyä, sairaiden ja ahdistettujen luona käymistä, – – päiväunia, tervehenkisen materiaalin lukemista ja osallistumista kaikkiin sinä päivänä pidettäviin kokouksiin, joissa meidän odotetaan käyvän.'

(Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball, 2006, s. 182.)

Kun olen alkanut muuttaa elämäni ja kunnioittaa tätä pyhää päivää, olen tuntenut elämässäni aiempaa suurempia siunauksia." ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VINKKEJÄ ONNISTUNEeseen LEPOPÄIVÄN PYHITTÄMISEEN

- Osallistu kirkon kokouksiin palvellaksesi Herraa, uudistaaksesi liittosi ja vahvistaaksesi itseäsi ja muita seurakunnassasi.
- Aseta pyhien kirjoitusten tutkiminen etusijalle kestitsemällä itseäsi Kristuksen sanalla (ks. 2. Nefi 31:20).
- Tee jotakin kirkon tehtäväsi hyväksi. Vaikka olisit "vain" säästäjän sijainen, voit silti harjoitella.
- Palvele yksilöä hoitamalla kotiopetus- tai kotikäyntiopetustehtävääsi. Ellei sinulla ole vielä kyseistä tehtävää, valitse rukoillen joku, jolle voi olla apua uskosta, ja auta häntä.
- Vietä aikaa keskustelemalla perheen kanssa, ja osallistukaa yhdessä kunnioittaviin, tervehenkisiin toimintoihin.
- Mieti toimintasi *tarkoitusta*: auttaako se sinua palvelemaan Herraa ja tekemään Hänen työtään? Yhdistääkö se perhettäsi tai seurakuntaa?
- Rukoile opastusta siihen, kuinka voit kunnioittaa Herraa Hänen päivänään.

Lujia meloimia ja
lujia todistuksia

Ranskan

Mindy Anne Leavitt

kirkon lehdet

Keskellä Tyyntämerta on 118 vedenalaisten tulivuorten tai koralliatollien muodostamaa saarta. Näillä saarilla, jotka ovat täynnään palmupuita, mustia helmiä ja tahitilaisia gardenioita (Tiaré-kukkiä), asuu noin 275 000 tahitilaista (kuten Ranskan Polynesian asukkaita yleensä kutsutaan).

Yksi heistä on Gerry Huuti, 29-vuotias käännönnäinen. Hän nauttii täysin siemauksin alueen kansallisuurheilusta nimeltä *va'a* eli tukipuoimilla varustetun kanootin melominen. Se on kuulunut tärkeänä osana hänen elämäänsä 16-vuotiaasta asti. Viisi vuotta kilpailtuaan hän tapasi Laydreanen – toisen kilpamelojan, joka on kirkon jäsen. Laydreanen esimerkin ansiosta Gerry meni kasteelle ja palveli lähetystyössä Uudessa-Kaledoniassa Laydreanen palveluksessa Tahitissa. He menivät naimisiin kuusi viikkoa sen jälkeen kun Gerry palasi lähetystyöstä.

Nyt kun he ovat olleet naimisissa joitakin vuosia ja saaneet pojan, Gerry osallistuu edelleenkin *va'a*-kisoihin, mutta hän elättää perhettään valmistamalla meloimia *va'a*-kanootteihin. ”Liikemyritykseni on talomme naapurissa”,

hän selittää. ”Lähden ulos etsimään puita, joita voin veistää ja liimata yhteen meloiksi.” Se kuulostaa yksinkertaiselta, mutta yhden tällaisen kauliinin puisen melan valmistaminen vie viisi kokonaista päivää. Ja kun Huutien kotisaarella Tahitissa on noin 20 000 meloijaa, meloille on aina kysyntää.

Vaikka Gerry ja Laydreane ovat kumpikin kiireisiä tehtävissään kirkossa, he järjestävät silti aikaa käydä temppelissä. ”Temppelissä käymisen ansiosta meidän suhteemme on parempi”, Gerry sanoo. ”Meitä on siunattu myös työasioissa. Melojen myyminen omin avuin saattaisi toimia riittävän hyvin, mutta vielä paremmin se sujuu, kun sen tekee Herran kanssa.” Tuo jumalallinen apu on elintärkeää Huutin perheelle. Gerryllä ja hänen vaimollaan on myös luja todistus kymmenyksistä. ”Emme koskaan ole huolissamme siitä, etteikö taivaallinen Isä siunaisi meitä”, Gerry sanoo. ”Jos maksaa kymmenyksensä, päättyy saamaan enemmän kuin mitä aiemmin oli.”

Huutien kohdalla *va'a* on enemmän kuin vain urheilulaji. Ne omistautumisen ja sitoutumisen periaatteet, jotka ovat välttämättömiä, jotta voi

Eräs nuoripari Ranskan Polyneesiassa on huomannut, että moni asia on yhteistä evankeliumille ja heidän lempiurheilulajilleen.

olla hyvä meloija, ovat auttaneet sekä Gerryä että Laydreanea olemaan omistautuneempia evankeliumille. ”*Va'a*-urheilussa fyysinen puoli merkitsee paljon”, Gerry sanoo, ”mutta se ei ole tärkein asia. Vielä tärkeämpää on henkinen puoli – että päättää jaksaa kisan loppuun asti. Kun on melottava neljä ja puoli tuntia, keho voi kertoa, ettei siihen pysty, mutta mieli kertoo, että kyllä pystyy. Evankeliumissakin päättäväisyys on hyvin tärkeää. Joskus sitä lannistuu, mutta usko voi auttaa niin, että pystyy noudattamaan Jumalan elämäämme varten laatimaa suunnitelmaa. Me voimme aina oppia *va'asta* jotakin sellaista, mikä soveltuu evankeliumiin.” ■

Polynesiassa

LISÄÄ GERRYSTÄ

Mikä on tahitilainen lempiruokasi?

Kaku. Se valmistetaan tekemällä hienonnetusta leipäpuun hedelmästä taikina ja syömällä se kookosmaidon ja *poisson crun* (raakaa kalaa, joka on tahitilainen erikoisuus) kanssa.

Miten pidätte hauskaa?

Perheemme nauttii rannalla käymisestä, lehtien keräämisestä ja leikkimisestä yhdessä.

Mikä kulttuuriin kuuluva tapa on ominaista Ranskan Polynesialle?

Tahitilainen tanssi on osa polynesiaista kulttuuria. Vuosittainen Heiva-tanssifestivaali on järjestetty vuodesta 1881 asti.

KIRKKO RANSKAN POLYNESSIASSA

22 659 myöhempien aikojen pyhää
8 vaarnaa
83 seurakuntaa
16 sukututkimuskeskusta
1 lähetyksen kenttä
1 temppeli (Papeetessa)

LUKUJA

Vuosittain mustia helmiä viedään ulkomaille 100 miljoonan US-dollarin arvosta.

Ranskan Polynesian alue käsittää 5 000 000 neliökilometriä valtamerta ja vain 3 999 neliökilometriä maata.

Keskilämpötila on 26 °C ja veden keskilämpötila on 27 °C.

Tahitin kielen aakkosissa on 13 kirjainta.

FAKTOJA TAHITISTA

Pääkaupunki: Papeete, joka on Tahitin saarella
Kielet: ranska, tahiti

KATSOKAA JUMALAAAN JOKA PÄIVÄ

*Antamalla meille päivittäisen elannon
päivä kerrallaan Jumala pyrkii
opettamaan meille uskoa.*

**Vanhin D. Todd
Christofferson**

kahdentoista
apostolin
koorumista

Herran rukoukseen sisältyy pyyntö ”Anna meille tänä päivänä jokapäiväinen leipämme” (Matt. 6:11) tai ”Anna meille päivästä päivään jokapäiväinen leipämme” (Luuk. 11:3). Olemme varmasti kaikki valmiita myöntämään, että meillä on joka päivä tarpeita, joissa haluamme taivaallisen Isämme auttavan. Joillakuilla tarve koskee joinakin päivinä aivan kirjaimellisesti leipää – eli ruokaa sen päivän ravinnontarpeeseen. Se voi myös tarkoittaa hengellistä ja fyysistä voimaa kestää taas uusi päivä kroonista sairautta tai tuskallisen hidasta kuntoutumista. Toisinaan kyse voi olla vähemmän konkreettisista tarpeista, kuten kyseisen päivän velvollisuuksiin tai toimintoihin liittyvistä asioista – esimerkiksi oppiaineen opettamisesta tai kokeisiin osallistumisesta.

Jeesus opettaa meille opetuslapsilleen, että meidän tulee joka päivä kääntyä Jumalan puoleen saadaksemme leipää – apua ja ravintoa – jota tarvitsemme sinä nimenomaisena päivänä.

Se, että Herra kehottaa meitä pyytämään jokapäiväistä leipäämme taivaalliselta

Isältämme, kertoo rakastavasta Jumalasta, joka on tietoinen myös lastensa pienistä, päivittäisistä tarpeista ja on halukas auttamaan heitä, jokaista erikseen. Hän sanoo, että voimme pyytää uskossa siltä Olennotta, joka ”antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta” ja ”hän on saava pyytämänsä” (Jaak. 1:5). Se on tietenkin valtavan rohkaisevaa, mutta siihen liittyy jotakin sellaista, mikä on tärkeämpää kuin se, että saa apua päivästä päivään selviytymiseen. Kun pyydämme ja saamme jumalallista leipää päivittäin, meidän uskomme ja luottamuksemme Jumalaan ja Hänen Poikaansa vahvistuvat.

Kääntyminen tarpeissamme päivittäin Jumalan puoleen ravitsee uskoa

Muistattehan Israelin heimojen lähdön Egyptistä ja ne 40 vuotta autiomaassa ennen kuin israelilaiset saapuivat luvattuun maahansa. Tuo valtava yli miljoonan ihmisen joukko piti ruokkia. Varmastikaan tuollainen joukko yhdessä paikassa ei voinut pitkään selviytyä riistaa metsästä, eikä heidän silloinen paimentolaistyyppinen elämäntapansa suosinut riittävässä määrin maanviljelyä

tai karjankasvatusta. Jehova ratkaisi ongelman antamalla ihmeellisesti taivaasta heidän päivittäisen leipänsä – mannaa. Mooseksen kautta Herra kehotti kansaa keräämään joka päivä tarpeeksi mannaa siksi päiväksi, paitsi sapattia edeltävänä päivänä, jolloin heidän tuli kerätä sitä kahdeksi päiväksi (ks. 2. Moos. 16:19–29).

Antamalla päivittäisen ravinnon päivä kerrallaan Jehova pyrki opettamaan uskoa kansalle, joka oli noin 400 vuoden aikana menettänyt paljon isiensä uskosta. Herra opetti heitä luottamaan Häneen, katsomaan Häneen jokaisessa ajatuksessa, olemaan epäilemättä ja pelkäämättä (ks. OL 6:36). Hän antoi riittävästi kutakin päivää varten. Kuudetta päivää lukuun ottamatta he eivät voineet varastoida mannaa käyttäkseen sitä seuraavana päivänä tai muina tulevina päivinä. Lyhyesti sanoen Israelin lasten tuli kulkea Hänen kanssaan tänä päivänä ja luottaa siihen, että seuraavana päivänä Hän antaisi riittävän määrän ruokaa *siksi* päiväksi ja niin edelleen. Sillä

tavalla Hän ei voisi koskaan olla liian kaukana heidän ajatuksistaan ja sydämestään.

Luottakaa Herraan – ratkaisut löytyvät ajan mittaan

Jonkin aikaa ennen kuin minut kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi, minulla oli henkilökohtaisia taloudellisia haasteita, jotka jatkuivat useita vuosia. Toisinaan tämä ongelma uhkasi perheemme hyvinvointia ja omaa hyvinvointiani, ja ajattelin, että saattaisimme joutua vararikoon.

Kun pyydämme Jumalalta jokapäiväistä leipää ja saamme sitä, meidän uskomme ja luottamuksemme Häneen ja Hänen Poikaansa vahvistuvat.

Se, että Herra kehottaa meitä pyytämään jokapäiväistä leipäämme taivaalliselta Isältämme, kertoo rakastavasta Jumalasta, joka on tietoinen myös lastensa pienistä, päivittäisistä tarpeista ja on halukas auttamaan heitä, jokaista erikseen.

Rukoilin, että jokin ihmeellinen väliintulo pelastaisi meidät. Vaikka rukoilin sitä monta kertaa todella vilpittömästi ja hartaasti toivoen, vastaus oli lopulta kielteinen. Viimein opin rukoilemaan Vapahtajan tavoin: ”Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun” (Luuk. 22:42). Etsin Herran apua jokaisella pienen pienellä askeleella kohti lopullista ratkaisua.

Oli aikoja, jolloin olin tehnyt kaiken voitavani, jolloin minulla ei ollut mitään tahoja tai ketään henkilöä, jonka puoleen kääntyä sillä hetkellä. Lankesin useammin kuin kerran polvilleni taivaallisen Isäni eteen rukoillen kyynelsilmin Hänen apuaan. Ja Hän auttoi. Joskus se oli pelkkä rauhan tunne, varmuuden tunne siitä, että asiat järjestyisivät. En ehkä tiennyt, millainen tai mikä se polku olisi, mutta Hän antoi minun tietää, että suoraan tai epäsuorasti Hän avaisi tien. Olosuhteet saattoivat muuttua, mieleen saattoi tulla uusi ja hyödyllinen ajatus, juuri oikeaan aikaan saattoi ilmaantua odottamatonta tuloa tai muita voimavaroja. Jotenkin tilanne ratkesi.

Vaikka kärsinkin silloin, niin nyt jälkikäteen olen kiitollinen siitä, ettei ongelmiani ollut pikaratkaisua. Se, että minun oli

vuosikausia pakko kääntyä Jumalan puoleen lähes päivittäin saadakseni apua, opetti minua todella rukoilemaan ja saamaan vastauksia rukouksiin, ja se opetti minua hyvin käytännöllisellä tavalla luottamaan Jumalaan. Tulin tuntemaan Vapahtajani ja taivaallisen Isäni sellaisella tavalla ja siinä määrin, ettei sitä ehkä olisi muulla tavoin tapahtunut tai minulta olisi kulunut siihen paljon kauemmin. Opin, että jokapäiväinen leipä on kallisarvoinen hyödyke. Opin, että nykypäivän manna voi olla yhtä todellista kuin Raamatun historian fyysinen manna. Opin luottamaan Herraan koko sydämestäni. Opin kulkemaan Hänen kanssaan päivän kerrallaan.

Työskennelkää isojen ongelmien parissa vähän kerrallaan ja päivä kerrallaan

Se, että pyydämme Jumalalta jokapäiväistä leipäämme viikoittaisen, kuukausittaisen tai vuosittaisen leipämme sijaan, on myös keino keskittyä ongelman pienempiin, helpommin käsiteltävissä oleviin osasiin. Selviytyäksemme jostakin hyvin suuresta haasteesta meidän täytyy ehkä työskennellä sen parissa vähän kerrallaan ja päivä kerrallaan. Toisinaan pystymme suoriutumaan vain yhdestä päivästä (tai vain osasta päivää) kerrallaan. Kerron teille esimerkin, joka ei ole pyhistä kirjoituksista.

1950-luvulla äitini selviytyi suuresta syöpäleikkauksesta, mutta vaikka se oli jo kyllin vaikeaa, leikkausta seurasi vielä kymmeniä tuskallisia sädehoitoja olosuhteissa, joita nykyään pidettäisiin lääketieteellisesti melko alkeellisina. Äitini muistelee, että hänen äitinsä opetti hänelle tuona aikana jotakin sellaista, mikä on auttanut häntä siitä asti: ”Olin niin huonovointinen ja heikko, että sanoin äidilleni eräänä päivänä: ’Voit äiti, en kestä enää 16:tä kertaa tuollaista hoitoa.’ Hän sanoi: ’Pystytkö kestäämään tänään?’ ’Kyllä.’ ’No, kultaseni, muuta sinun ei tänään

tarvitsekaan tehdä.’ Minua on monta kertaa auttanut, kun muistan ottaa yhden päivän tai yhden asian kerrallaan.”

Kun pyydätte rukouksessa jokapäiväistä leipäänne, miettikää huolella tarpeitanne – sekä sitä, mitä teiltä saattaa puuttua, että sitä, miltä teitä täytyy varjella. Kun käytte nukkumaan, ajatelkaa päivän onnistumisia ja epäonnistumisia ja sitä, mikä tekisi seuraavasta päivästä vähän paremman. Ja kiittäkää taivaallista Isäännä siitä mannasta, jota Hän on asettanut polkunne varrelle ja joka on ravinnut teitä koko päivän. Pohdiskelunne lisäävät teidän uskoanne Häneen, kun näette Hänen kätensä auttavan teitä kestäämään joitakin asioita ja muuttamaan toisia. Voitte riemuita taas yhdestä päivästä, taas yhdestä askeleesta kohti iankaikkista elämää.

Jeesus Kristus on elämän leipä

Ennen kaikkea muistakaa, että meillä on Hän, jonka malli ja vertauskuva manna oli, itse elämän leipä, Lunastaja.

”Jeesus sanoi: ’Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan. –

Totisesti, totisesti: sillä, joka uskoo, on ikuinen elämä.

Minä olen elämän leipä.” (Joh. 6:35, 47–48.)

Minä todistan teille elämän leivän, Jeesuksen Kristuksen, elävästä todellisuudesta sekä Hänen sovityönsä äärettömästä voimasta ja laajuudesta. Viime kädessä juuri Hänen sovityönsä, Hänen armonsa, on meidän jokapäiväistä leipäämme. Meidän tulee etsiä Häntä joka päivä tehdäksemme päivittäin Hänen tahtonsa ja tullaksemme yhdeksi Hänen kanssaan niin kuin Hän on yhtä Isän kanssa (ks. Joh. 17:20–23). Siunaan teitä niin, että kun pyydätte jokapäiväistä leipäänne taivaalliselta Isältänne, Hän antaa sitä teille. ■

Kirkon koululaitoksen takkavalkeilla 9. tammikuuta 2011 pidetyistä puheista.

Vanhin
Jorge F. Zeballos
seitsemänkymmenen koorumista

VOIMAA

hyvistä ystävistä

Minä synnyin ja vartuin pienessä kaupungissa Chilessä. Kun olin 12-vuotias, näin lähetyssaarnaajat ensimmäisen kerran ja uteliaisuuteni heräsi. Sitten yhtenä päivänä eräs luokkatoveri koulussa kertoi minulle, että hänestä ja hänen perheestään oli tullut kirkon jäseniä. Hän kutsui minut mukaan, ja osallistuin usean kuukauden ajan kaikkiin sunnuntaikokouksiin ja tiistain toimintoihin.

Seurakuntamme oli uusi, ja koska osallistuin käytännöllisesti katsoen alusta asti sen toimintaan, kaikki luulivat, että olen jäsen. Vasta puolen vuoden jälkeen kerroin yhdelle lähetyssaarnaajista, etten ole jäsen,

koska luulin, että lähetyssaarnaajat olivat kiinnostuneita vain perheistä.

Lähetyssaarnaajat yrittivät saada perheeni mukaan, mutta vanhempani ja sisarukseni eivät olleet kiinnostuneita. Lähetyssaarnaajat kehottivat minua menemään kasteelle, mutta koska olin 12-vuotias, tarvitsin luvan vanhemmiltani. Ajattelin, että isä sanoisi, että minun piti odottaa, kunnes olisin 18-vuotias, mutta hän sanoi: "Olen nähnyt, kuinka poikani herää joka sunnuntaiaamu, vaikka hänen veljensä ja siskonsa jatkavat uniaan, pukeutuu parhaisiin vaatteisiinsa ja kävelee kappelille. Jos poikani on vastuullinen tässä päätöksessä, hän saa suostumukseni." En voinut uskoa sitä. Olin sinä hetkenä kuin taivaassa. Niinpä minut kastettiin seuraavana päivänä.

Ystävillä, joita valitsette, voi olla suuri vaikutus elämäänne, kuten heillä on minun elämäni.

Kirkon jäsenyys on tietenkin tuonut hengellisiä siunauksia. Mutta se on antanut minulle myös muutamia hienoja ystäviä. Kasteeni aikoihin kirkossa alkoi käydä useita ikäisiäni nuoria miehiä, ja meistä muodostui hyvin tiivis ryhmä. Aloimme osallistua yhdessä jokaiseen kokoukseen ja toimintaan.

Kun olin 17-vuotias, lähdin kotikaupungistani opiskelemaan yliopistoon. Kolme ystävästäni päätti lähteä opiskelemaan samaan kaupunkiin, ja me asuimme yhdessä. Se oli suuri siunaus, koska saatoimme tukea ja suojella toisiamme. Me kannustimme toisiamme käymään kirkossa. Pidimme myös nelisin perheillan, ja joskus kutsuimme mukaan muita opiskelijoita, jotka olivat kirkon jäseniä. Kaikkien noiden vuosien aikana yliopistossa me vahvistimme toisiamme.

Nyt 45 vuotta myöhemmin nuo nuoret miehet ovat yhä parhaita ystäviäni. Vaikka asumme eri puolilla maailmaa, pidämme jatkuvasti yhteyttä. Me kaikki kuusi palvelimme lähetystyössä.

Siksi minä kannustan teitä hankkimaan kirkosta hyviä ystäviä, kun olette nuoria. Luottakaa heihin ja auttakaa heitä. Hyvä ystävä on aina aulis auttamaan teitä, ansaitsee luottamuksenne eikä koskaan halua loukata teitä. En sano, että ystäviinne pitää olla täydellisiä, mutta heidän

tulee kunnioittaa tasovaatimuksianne ja arvojanne. Hyvänä ystävänä olemisessa ei ole aina kyse hauskanpidosta. Se tarkoittaa myös sitä, että on vilpittömän kiinnostunut ystäviensä hyvinvoinnista ja riittävän rohkea kertoakseen ystävilleen, kun nämä tekevät jotakin, mikä ei ole oikein.

Minä ihailen teitä, kirkon nuoret. Ajat ovat muuttuneet paljon siitä, kun minä olin nuori mies. Tämä aikakausi maan päällä on upeaa mutta samaan aikaan vaarallista aikaa. Selviytyäkseen siitä teidän täytyy pitää ”jatkuvasti kiinni rautakaiteesta” (1. Nefi 8:30) ja noudattaa vanhempienne ja kirkon johtohenkilöiden neuvoja ja ohjeita. Hyvien ystävyysuhteiden luominen auttaa teitä siinä.

Jotkut teistä saattavat tuntea olevansa yksin, koska olette ainoita kirkon jäseniä koulussanne tai luokallanne. Mutta te ette ole yksin. Herramme Jeesus Kristus ja taivaallinen Isämme pitävät jokaista teitä aarteena, ja He ovat innokkaita auttamaan teitä koko elämänne ajan. Uskolliset ystäväinne tukevat teitä pyrkiessänne lähemmäksi Heitä.

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että ”sama yhteisyys, joka vallitsee meidän keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme [taivaassa], mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus” (OL 130:2). Voin vain kuvitella, millaista on, kun kokoonnumme yhteen seuraavassa maailmassa kirkkauden ympäröiminä ja olemme täydellisen onnellisia ystäviemme ja perheemme kanssa. Se tulee olemaan suurenmoista aikaa, ja se kestää ikuisesti. ■

Kun HYVÄT YSTÄVÄT horjuvat

”Hän ja minä olemme olleet hyviä ystäviä, ja meillä on aina ollut samat tasovaatimukset. Mutta sitten...”

Kuulostaako tutulta? Olemme kaikki kokeneet sitä tai nähneet niin käyvän – hyvä ystävä alkaa tehdä sellaista, mikä ei ole oikein, ja kannustaa muita tulemaan mukaan. Vaikeimpia kysymyksiä saattavat olla nämä: ”Pitäisikö minun puhua tästä käytöksestä ystävälleni?” ja ”Pitäisikö minun lakata viettämästä aikaa ystäväni kanssa, jos tuo käytös jatkuu?”

Ei ole olemassa yhtä ainoaa vastausta, joka sopisi joka tilanteeseen, joten ratkaisun löytäminen vaatii uskoa ja rohkeutta, jotta voi noudattaa kirjasen *Nuorten voimaksi* neuvoa: ”Kun pyrit ystäväystymään muiden kanssa, älä tingi tasovaatimuksistasi. Jos ystäväsi kehottavat sinua tekemään sellaista, mikä on väärin, puolusta sinä oikeaa, vaikka tekisitkin sen yksin. Sinun täytyy ehkä etsiä toisia ystäviä, jotka tukevat sinua käskyjen pitämisessä. Etsi Pyhän Hengen johdatusta tehdessäsi näitä valintoja.” (2011, s. 16.)

Tässä on pari esimerkkiä siitä, kuinka nuoret ovat suhtautuneet ystäviin, jotka ovat alkaneet yllyttää heitä kulkemaan väärää tietä.

Jos ystävä, jolla on ollut korkeat tasovaatimukset, madaltaa niitä jossakin vaiheessa, mitä sinun pitäisi tehdä?

Päästä irti

”Minulla oli ystävä, joka alkoi yllyttää minua olemaan välittämättä tasovaatimuksistani, ja jonkin aikaa minä kuuntelin. Päätin viimein, että nyt saa riittää, enkä aikonut antaa hänen vaikuttaa minuun enää. Rukoilin voimaa ja johdatusta, ja koska elin jälleen siten kuin tiesin, että minun pitäisi, sain pyytämäni johdatusta. Lakkasin lopulta olemasta hänen kanssaan, ja sen jälkeen kuluneina kuukausina todistukseni on kasvanut todella paljon. Sillä, keitä ystäväsi ovat, on *aivan varmasti* vaikutusta kykyysi elää siten kuin evankeliumi opettaa.”

Margaret Denise K., 17, Utah, USA

Säilytä toivo

”Kun menin yläkouluun, siellä oli eräs toinen kirkon jäsen, joka oli hengellisesti hyvin vahva. Hänellä oli Aaronin pappeus ja hän näytti olevan hyvä esimerkki ihmisestä, joka elää evankeliumin mukaan. Meistä tuli hyvät ystävät, ja me puhuimme paljon kirkosta. Kun kasvoimme, hänen omanarvontuntonsa ja halunsa elää tasovaatimusten mukaan alkoivat heiketä. Vaikka olimme edelleen jonkinasteisia ystäviä, hän vietti aikaa muiden kanssa, joilla ei ollut häneen kovinkaan hyvää vaikutusta. Kuulin hänen kiroilevan usein ja vitsailevan moraalittomuudesta ja muista sopimattomista asioista. Useat hänen ystävistään olivat ateisteja ja

puhuivat tyyneästi ’mormonismista’. Myöhemmin hän alkoi juoda teetä ja otti 13-vuotiaana tyttöystävän.

En tiennyt, mitä tehdä. Yritin kertoa hänelle ystävällisesti monta kertaa, että olen huolissani hänestä, mutta hän työnsi minut syrjään. En siltikään antanut periksi. Pidin omat tasovaatimukseni ja yritin olla hänelle esimerkki. En halunnut lakata olemasta hänen ystävänsä, mutta kun tilanne kävi todella pahaksi, se vaihtoehto alkoi näyttää yhä paremmalta. Viimein polvistuin rukoilemaan monta kertaa hänen turvallisuutensa vuoksi.

Sitten hänen isänsä sai työpaikan toisesta osavaltiosta. Tämä tuleva muutto sai ystäväni silmät avautumaan

YSTÄVIEN VAIKUTUS

”Ystävät päättävät osaltaan tulevaisuudestanne. Teillä on taipumus olla heidän kaltaisiaan ja olla siellä, minne he päättävät mennä. Muistakaa, että se polku, jota kuljemme tässä elämässä, johtaa polulle, jota kuljemme seuraavassa. –

Ystävät, joita valitsette, joko edesauttavat menestymistänne tai estävät sen.”

Ks. presidentti Thomas S. Monson, ”Kaltevalla pinnalla”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 53.

kaikelle, mitä hän oli tehnyt. Hän ymmärsi äkkiä kaiken sen, mitä olin yrittänyt sanoa hänelle kolmen vuoden ajan. Muutaman seuraavan viikon aikana hän teki lujasti töitä puhdistukseen menneisyytensä mahdollisimman pitkälle. Kun puhuin hänen kanssaan, hän kiitti minua esimerkiksi ja halukkuudestani olla antamatta periksi hänen kohdallaan. Hän oli onnellisempi kuin hän oli ollut vuosiin ja ymmärsi todella, mitä merkitsee olla myöhempien aikojen pyhä.

Kenen tahansa horjuvan ystävän kohdalla on mielestäni parasta varoittaa häntä hänen teoistaan. Mutta jos hän ei kuuntele, kuten ystäväniäkään ei kuunnellut, älä anna periksi. Luultavasti hän tarvitsee todellista ystävää eniten juuri silloin. Säilytä omat taso-vaatimuksesi, vaikka hän houkuttelisivin sinua toimimaan toisin. Rukoile hänen puolestaan. Tiedän, että voit saada kaikkeen tähän voimaa ja ettet

ole yksin ponnisteluissasi. On helppoa tuntea olevansa heikko ja joukkoon kuulumaton, kun puolustamme hyvää. Mutta heikkojen avulla Herra tekee mahtavaa työtä.”

Collin Z., 16, Wyoming, USA

Ei siis ole yhtä ainoaa vastausta kysymykseen: ”Pitäisikö minun lakata olemasta ystäväni kanssa?” Mutta yksi asia on varma: rukoile aina Hengen johdatusta ja ole halukas noudattamaan sitä. Perusasenteenasi pitäisi olla, että välität. Välitä omasta ja ystäväsi hengellisestä hyvinvoinnista. Välitä siitä, millainen esimerkki olet ystäväillesi ja millainen vaikutus sinulla on häneen. Välitä siitä, millainen vaikutus ystävälläsi on sinuun. Ja kun sinulla on usko taivaallisen Isän rakastavaan huolenpitoon, saat vastaukset, joita etsit. ■

MEIDÄN PALSTAMME

NAUTIMME SAMASTA NÄKYMÄSTÄ JA MORMONIN KIRJASTA

Kun palvelin lähetyssaarnaajana pienessä kaupungissa Walesissa, toverini ja minä olimme koputtamassa oviin kadulla, joka johti yhdelle paikkakunnan monista kukkuloista. Oli lämmin kesäpäivä.

Kun pääsimme kukkulan laelle, näkymä oli kaunis, joten toverini ja minä päätimme pitää pienen tauon nauttiaksemme näkymästä ja saadaksemme uutta tarmoa.

Ottaessani repustani appelsiinin näin erään kiinalaisrouvan nousemassa kukkulalle. Heilutin hänelle kättäni, vaikken tiedäkään miksi. Hän vastasi iloisena tervehdykseeni, tuli luoksemme ja kävi istumaan vieremme. Aloimme jutella, ja hän selitti tulleen kukkulalle nauttimaan näkymästä, koska se muistutti häntä Jumalasta ja Jumalan rakkaudesta häntä kohtaan. Hän kertoi meille myös, että hän oli ollut valmis palaamaan takaisin Kiinaan, kun hänelle oli avautunut

työtilaisuus Walesissa. Hän tarttui siihen uskoen, että Jumala oli järjestänyt tämän työpaikan syystä, jota hän ei tiennyt.

Pian tämän ensimmäisen tapaamisen jälkeen aloimme opettaa häntä erään uuden käännyttämisen kotona ja meillä oli monta hengellistä hetkeä yhdessä. Yhtä niistä pidän arvossa kaikkein eniten. Annoimme hänelle kiinalaiskielisen Mormonin kirjan, jonka etusivulle olimme kirjoittaneet todistuksemme. Henki oli niin voimakas, että hän alkoi kysyä.

Pian sen jälkeen sain siirron toiselle alueelle. Valitettavasti en voinut palata sille alueelle hänen kastetilaisuuteensa, mutta saan aina voimaa muistelllessani ensimmäistä tapaamistamme korkealla kukkulanlaella. Jurek Bäder, Saksa

YHDESSÄ IKUISESTI

”Perhe voi aina yhdessä olla. Niin Isä päätti sen.” (”Perheeni mulle rakas on”, *MAP-lauluja*, 188.) Rakastan tätä Alkeisyhdistyksen laulua, jossa opetetaan, että perhe voidaan sinetöidä yhteen iankaikkisuudeksi. Rukoilin, että niin voisi tapahtua meidän perheellemme, etenkin sen jälkeen kun isäni kuoli.

Jokin aika sitten Herra vastasi rukoukseeni. Äidilläni, kahdella veljelläni ja minulla oli mahdollisuus matkustaa Manilan temppeliin ja tulla sinetöidyiksi toisiimme ja isään. Meille se oli ensimmäinen kerta, kun olimme temppelissä yhdessä, ja muistan yhä onnen, jota näin äidin ja veljeni silmissä. Siellä vallitsi suuri riemun tunne.

Tiedän, että temppeli on Herran huone ja että temppelivirkailijoilla on asianmukainen valtuus suorittaa pyhiä toimituksia. Olen hyvin kiitollinen siitä, että niiden toimitusten ansiosta perheellemme voi olla jälleen isän kanssa. Temppelissä käyntimme jälkeen olemme yrittäneet olla vahvempi perhe ja tehdä kaiken voitavamme pitääksemme liittomme, jotta voimme olla yhdessä ikuisesti.

Crisanto Coloma, Filippiinit

Mitä tiedämme

KUOLEVAISUUTTA EDELTVÄSTÄ ELÄMÄSTÄ

Perustotuudet, jotka koskevat elämääme ennen tuloamme maan päälle, siunaavat meitä suurenmoisilla oivalluksilla.

Norman W. Gardner
seminaarit ja instituutit

Erästä nuorta miestä, joka oli päättänyt mennä naimisiin eikä palvelella lähetystyössä, suostuteltiin hankkimaan ensin patriarkallinen siunaus. ”Siunauksen aikana hän oli saanut pilkahduksen siitä, kuka hän oli ollut kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa. Hän ymmärsi, kuinka uskollisesti ja vaikuttavasti hän oli taituttanut muita seuraamaan Kristusta. Kun hän tiesi, kuka hän todella oli, kuinka hän voisi olla palvelematta lähetystyössä?”¹ Tämä on vain yksi esimerkki siitä, kuinka tieto kuolevaisuutta edeltävästä elämästä voi vaikuttaa elämäämme.

”Kuinka vanha olet?” on helppo kysymys vastattavaksi. Syntymäpäivien määrällä mitataan fyysisen kehomme ikää. Mutta me olemme todellisuudessa paljon vanhempia. Jokainen meistä ”on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär”, jolla ”on jumalallinen luonne ja päämäärä”². Mutta ennen kuin henkiruumiimme

luotiin, me jokainen olimme olemassa ”älynä”, jolla ”ei ole ollut alkua, eikä sillä ole oleva loppua”³.

Tieto siitä, että me olemme iankaikisia olentoja, joilla on taivaalliset vanhemmat, muuttaa elämäämme auttamalla meitä näkemään itsemme ja elämämme totuudenmukaisesti iankaikkisesta näkökulmasta.

Kuolevaisuutta edeltävässä elämäsämme meille opetettiin asioita, jotka valmistsivat meitä olemaan taivaallisen Isän apuna Hänen lastensa pelastuksen toteuttamisessa (ks. OL 138:56). Meillä oli myös tahdonvapaus seurata Jumalaa ja olla Hänelle kuuliainen. Osa Isän lapsista erottui muista ”suuren uskonsa ja hyvien tekojensa vuoksi”, ja heidät asetettiin ennalta eli heille annettiin tehtäviä, jotta he palvelisivat maan päällä erityisin tavoin (Alma 13:3). Suurin niistä, jotka seurasivat taivaallista Isää silloin, oli Hänen Esikoisena syntynyt henkipoikansa

Jeesus Kristus – tai Jehova, jolla nimellä Hänet tunnettiin siellä.

Profeetta Joseph Smith selitti, että kuolevaisuutta edeltävässä tilasämme me olimme kaikki läsnä, kun Isä Jumala selitti lapsilleen pelastussuunnitelmansa. Opimme, että tarvittaisiin Vapahtaja voittamaan kuolevaisen elämän olosuhteiden tuomat ongelmat.⁴

Taivaallinen Isämme kysyi: ”Kenet minä lähetän [Vapahtajaksi]?” Jeesus Kristus vastasi: ”Tässä olen, lähetä minut” (Abr. 3:27). Hän on Isän rakas ja valittu Poika alusta asti (ks. Moos. 4:2), ja tarkoitus on aina ollut, että Hän täyttää tämän tehtävän. Mutta Lusifer tuli väliin ja tarjoutui itse esittäen ehdotuksen, joka hävittäisi ihmisen tahdonvapauden ja korotaisi Lusiferin Jumalan valtaistuimen yläpuolelle (ks. Moos. 4:1–4). Taivaallinen Isä vastasi: ”Minä lähetän ensimmäisen” (Abr. 3:27). Lusifer kapinoi, ja hänet tultiin tuntemaan Saatanana.

Erimielisyys henkien keskuudessa sai aikaan sodan taivaassa. Kolmasosa Jumalan lapsista kääntyi pois Hänestä ja seurasi Saatanaa (ks. OL 29:36–37). Näiltä kapinallisilta hengiltä evättiin fyysinen ruumis, heidät syöstiin alas maan päälle, ja he jatkoivat sotaa Jumalan pyhiä vastaan (ks. OL 76:25–29). Loput Jumalan lapsista huusivat ilosta, koska he voisivat tulla maan päälle ja koska Jeesus Kristus valittiin voittamaan synti ja kuolema (ks. Job 38:7).

Kuolevaisuutta edeltävässä elämässä me saimme tietoa evankeliumista, todistuksen sekä uskon Vapahtajaan ja Hänen sovituksensa. Näistä asioista tuli tärkeä suoja ja voima taivaassa käydyssä sodassa. Ne, jotka seurasivat Jumalaa, voittivat Saatanan ja hänen enkelinsä, sillä ”Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton” (Ilm. 12:11). Kun opimme evankeliumia ja saamme todistuksen täällä maan päällä, me itse asiassa opimme uudelleen sen, minkä kerran tiesimme ja tunsimme kuolevaisuutta edeltävässä elämässämme.

Tieto siitä, että jokainen maan päällä oleva ihminen päätti seurata Vapahtajaa kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, muuttaa elämäämme, koska se auttaa meitä, kun teemme lähetystyötä. Vanhin Richard G. Scott kahdenoista apostolin koorumista onkin sanonut: ”Jokainen kuolevaisuudessa elävä Jumalan lapsi valitsi Vapahtajan suunnitelman. Luotakaa siihen, että kun heille annetaan mahdollisuus, he tekevät niin jälleen.”⁵

Paljolti samoin kuin emme voi muistaa muutamia ensimmäisiä vuosiamme kuolevaisuudessa, muistimme

kuolevaisuutta edeltävästä elämästäkin on kätkössä. Se on välttämätöntä, jotta oppisimme vaeltamaan uskossa ja valmistautuisimme tulemaan Hänen kaltaisikseen. Voimme kuitenkin olla varmoja siitä, että me tunsimme taivaallisen Isämme ja rakastimme Häntä. Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on luvannut, ettei ”mikään tule hämmästyttämään meitä enemmän siirryttyämme verhon toiselle puolelle kuin se, kuinka hyvin me tunnemme Isämme ja kuinka tutut Hänen kasvonsa meille ovat”⁶.

Tieto siitä, että taivaallinen Isä tuntee meidät ja rakastaa meitä, muuttaa elämäämme tekemällä rukouksistamme henkilökohtaisempia ja syvällisempiä.

Presidentti Boyd K. Packer, kahdenoista apostolin koorumin presidentti, on opettanut: ”Ei ole mitään muuta tapaa ymmärtää elämää kuin olla selvillä kuolevaisuutta edeltävästä elämästä. – Kun me ymmärrämme opin kuolevaisuutta edeltävästä elämästä, kaikki asettuu kohdalleen ja on järkeenkäypää.”⁷

Kuinka ymmärryksi kuolevaisuutta edeltävästä elämästä on ollut siunaukseksi sinulle? ■

VIITTEET

1. Randall L. Ridd, ”Valintojen sukupolvi”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 57.
2. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 218; ks. myös OL 93:29.
4. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 217.
5. ”Minä annoin teille esimerkin”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 34.
6. ”Jeesus Kristus – lahjat ja odotukset”, *Valkeus*, joulukuu 1987, s. 5.
7. ”Elämän arvoitus”, *Valkeus*, huhtikuu 1984, s. 30.

KUOLEVAISUUTTA EDELTÄVÄ ELÄMÄMME

Tässä on pyhien kirjoitusten kohtia, jotka liittyvät kuolevaisuutta edeltävän olemassaolon eri puoliin:

Henkilapset

Room. 8:16–17
OL 93:23, 29, 33–34
Abr. 3:22–23

Ennalta asettaminen

Jer. 1:5
Alma 13:3
OL 138:55–56

Jeesus Kristus – Esikoinen

Joh. 1:1–2; 8:56–58; 17:5
1. Piet. 1:19–20
OL 93:7, 21

Neuvonpito taivaassa

OL 121:32
Moos. 4:1–4
Abr. 3:24–28

Sota taivaassa

Ilm. 12:4, 7–11
OL 29:36–37
OL 76:25–29

”Menetin äskettäin rakkaan ystävän. Kuinka selviydyn surusta?”

Ystävän kuolema on yksi vaikeimmista koettelemuksista, mitä eteesi voi tulla. Sureminen on normaali tunne sellaisen menetyksen jälkeen. Tunnet surua, koska välitit ystävästäsi. ”Eläkää keskenänne rakkaudessa, niin että itkette kuolevien menetystä” (OL 42:45).

Vaikeita tunteita, joita suremisen aikana saattaa kokea, ovat murhe, viha, toivottomuus, uupumus, kiinnostuksen menettäminen toimintoihin ja musertumisen tunne. Mutta kun surevat etsivät Herraa ja lähestyvät Häntä, he usein tuntevat samalla rauhaa, ja heidän kohdallaan täyttyy Hänen lupauksensa: ”Siunattuja ovat kaikki murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen” (3. Nefi 12:4). Suru tuo tuskaa mutta se myös parantaa.

Kun selvittelet tunteitasi, yritä keskittyä myönteisiin asioihin. Vaali hyviä muistoja, joita sinulla on ystävästäsi. Rukoile, että tunitisit Vapahtajan tuomaa rauhaa ja lohtua. Etsi toivoa taivaallisen Isän rakkaudesta, hyvydestä ja pelastussuunnitelmasta.

Sureminen ei tarkoita sitä, etteikö sinulla ole uskoa. Presidentti Thomas S. Monson puhui yleiskonferenssissa vaimonsa menettämisestä. Hän sanoi: ”Kun sanon kaipaavani häntä, se ei alkuunkaan ilmaise tunteideni syvyyttä.” Sitten hän puhui koettelemuksista ja sanoi lopuksi: ”Me tiedämme, että on aikoja, jolloin kärsimme sydäntäsärkevää surua, jolloin murehdimme ja jolloin meitä saatetaan koetella ääri rajoillemme asti. Sellaisten vaikeuksien myötä me voimme kuitenkin muuttua parempaan suuntaan, rakentaa elämämme uudelleen siten kuin taivaallinen Isämme meille opettaa.” (”Minä en jätä enkä hylkää sinua”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 85, 87.)

Millä tavoin ystäväsi kuolema voisi innoittaa sinua parempaan suuntaan?

Yhdistä suru ja usko

Sureminen ei ole huono asia. (Se voi kuitenkin muuttua huonoksi, jos olet jatkuvasti masentunut.) Paras tapa

sopeutua sellaiseen vastoinkäymiseen, että menettää rakkaan ihmisen, on yhdistää suru ja usko. Ajattele, miten ystäväsi on nyt henkimaailmassa ja mitä hän voisi olla tekemässä. Hän rakastaa sinua ja haluaa, että olet onnellinen. Se, että opit lisää henkimaailmasta, voi avartaa ymmärrystäsi pelastussuunnitelmasta ja tuoda rauhaa, toivoa ja uskoa. Älä unohda rukoilla apua taivaalliselta Isältä. Taivaallinen Isä ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus tietävät täsmälleen, miltä sinusta tuntuu, ja auttavat sinua, jos pyydät vilpittömästi.

Mary G., 14, Virginia, USA

Etsi apua pyhistä kirjoituksista

Eräs hyvä ystäväni kuoli äskettäin kotitalokkaassa auto-onnettomuudessa. Olen

saanut lohtua tulemalla Kristuksen luokse. Minun oli hankittava todistus Kristuksen rakkaudesta meitä jokaista kohtaan, minun oli ymmärrettävä, keitä me olemme Jumalan lapsina, ja mikä tärkeintä, minun oli ymmärrettävä Jumalan suunnitelmaa ja tahtoa lapsiaan kohtaan. Kun käännyn Hänen puoleensa tutkimalla pyhiä kirjoituksia, käymällä kirkossa ja tutustumalla kirkon aineistoon, kykenin saamaan tuon todistuksen sekä

tuntemaan rauhaa ja lohtua. Erityisen hyödyllinen oli nuorten oppiaihe, jonka otsikko on ”Kuinka voin saada lohtua, kun joku, josta välitän, kuolee?” Kaikki siinä oppiaiheessa mainitut pyhien kirjoitusten kohdat, artikkelit ja videot ovat mahtavia, ja ne ovat muuttaneet elämäni.

Madilin N., 18, Iowa, USA

Ole iloinen ystäväsi puolesta

Kun minä olen menettänyt minulle rakkaita ihmisiä, yritän muistaa, että taivaallisella Isällämme on suunnitelma heitä varten ja että näen heidät jälleen. Voimme olla iloisia heidän puolestaan, koska heidän ei tarvitse enää kärsiä tämän kuolevaisen elämän koettelemuksia. Se, etteivät he ole enää fyysisesti läsnä, tekee kipeää, mutta voimme odottaa innolla sitä, kun olemme taas heidän kanssaan.

Ariadna T., 19, México, Meksiko

Jumala rakastaa ystäväsi

Vaikka sinun on vaikea käsitellä suruasi, taivaallisen Isämme pelastussuunnitelma

voi lohduttaa sinua Pyhän Hengen kautta tiedolla siitä, että jonakin päivänä voit jälleen tavata ystäväsi. Ja muista, että elämä, jolloin meitä koetellaan ja testataan täällä maan päällä, on vain hyvin lyhyt hetki. Taivaallisella Isällämme on paikka ystäväillesi. Jumala rakastaa lapsiaan.

Marvin S., 16, Manilan suurkaupunkialue, Filippiinit

NÄKEMYKSIÄ ITSEMURHASTA

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on opettanut:

”Oman henkensä ottaminen on todella murheellinen teko, koska tuo yksi ainoa teko aiheuttaa niin monia uhreja: ensinnäkin sen, joka kuolee, ja sitten kymmeniä muita – perheenjäseniä ja ystäviä – jotka jäävät jälkeen kokemaan joskus vuosikausia kestäväää syvää tuskaa ja hämmennystä. –

On ilmiselvää, ettemme tiedä kaikkia jokaiseen itsemurhaan liittyviä olosuhteita. Vain Herra tietää kaikki yksityiskohdat, ja Hän on se, joka tuomitsee meidän tekemme täällä maan päällä.

Minusta tuntuu, että kun Hän tuomitsee meidät, Hän ottaa huomioon kaiken: meidän geneettisen ja kemiallisen rakenteemme, mielen-tilamme, älylliset kykymme, saamamme opetukset, isiemme perimätiedot, terveydentilamme ja niin edelleen. –

Itsemurha on synti – hyvin vakava synti, mutta silti Herra ei ole tuomitseva tuon synnin tekijää pelkästään itse teon perusteella. Herra katsoo ihmisen olosuhteita ja hänen vastuullisuutensa määrää teon hetkellä.”

Ks. ”Itsemurha – mitä me tiedämme ja emme tiedä”, Valkeus, maaliskuu 1988, s. 17-19.

KUOLEMA ON OSA JUMALAN SUUNNITELMAA

”Minun on ollut vaikea elää maan päällä ja nähdä, miten nämä nuorukaiset, joilta olemme odottaneet tukea ja lohtua, on otettu meiltä nuoruutensa kukoistuksessa. Niin, on ollut vaikeaa alistua näihin asioihin.

Olen joskus ajatellut, että minun olisi ollut helpompi alistua siihen, että minut itseni olisi kutsuttu pois, jos se olisi ollut Jumalan tahto. Silti tiedän, että meidän pitäisi lakata huolehtimasta ja tietää, että se on Jumalasta, ja alistua Hänen tahtoonsa. Kaikki on hyvin.”

Profeetta Joseph Smith, Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 184-185.

UUSI KYSYMYS

”Muutamien ystäväni mielestä kirjossa käyminen on ajantuhlausta. Kuinka voin auttaa heitä näkemään, että se voi olla suuri siunaus?”

Lähetä vastauksesi (ja halutessasi korkearesoluutiainen valokuva) 15. maaliskuuta 2015 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviesti tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempiesi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

ME KAIPAAMME

SOFÍAA

*Pimeässä ja tuskissani
rukoilin, että siskoni olisi
kunnossa.*

Fernando Peralta

Vuonna 2012 olin päättänyt seminaarin ja lukion, ja elämäni oli avautumassa uusi maailma. Sen vuoden alku oli hieno, etenkin usean vaaran yhteinen nuorten leiri. Tunsin olevani taivaallisen Isäni siunaama ja varjelema.

Vuosia aiemmin olin päättänyt, että palvelisin kokoaikaisessa lähetystyössä, joten vuonna 2012 tein vakaan päätöksen ryhtyä laittamaan kaikki mahdolliset rahat säästöön. Isosiskoni Sofían ansiosta sain pian työpaikan yhtiöstä, jossa hän oli työssä. Helmikuun 22. päivänä Sofía ja minä matkustimme junalla töihin. Oli kaunis päivä, mutta kun saavuimme määrän-päähämme, kuulin kovan äänen, ja sitten kaikki pimeni.

Kun heräsin, minuun sattui ja olin hämmennyksissä. Oliko matkani maan päällä tullut päätökseen? Halusin todella jäädä eloon ja kokea monia asioita, kuten lähteä lähetystyöhön ja saada perheen. Niinpä rukoilin pyytäen, että taivaallinen Isä antaisi minulle tilaisuuden elää ja palvella lähetystyössä.

Maatessani romuttuneessa junassa etsin katseellani siskoani, mutta en nähnyt häntä. Viimein kuulin

palomiesten kehottavan kaikkia pysymään rauhallisina, ja tunsin rauhaa sydämessäni. Rukoilin, että siskoni olisi kunnossa, koska en tiennyt, missä hän oli. Kun rukoilin, tunsin suurta rauhaa. Minun oli taisteltava kestääkseeni tuntemani kivut, mutta taivaallinen Isä antoi minulle tarvitsemaani voimaa.

Minut pelastettiin noin tunnin kuluttua. Tunsin, että Herra oli kanssani tuona aikana. Kun minut vietiin sairaalaan, jotta jalkani voitaisiin leikata, en voinut olla ajattelematta siskoani ja miettimättä, kuinka hän voi. Mutta joka kerta kun ajattelin häntä, tunsin rauhaa.

Seuraavana päivänä vanhempani kertoivat minulle, ettei Sofía ollut selviytynyt onnettomuudesta. Se uutinen tuotti minulle suurinta tuskaa, mitä olin koskaan tuntenut. Mutta samaan aikaan tunsin lohtua ja kiitollisuutta niistä pyhistä liitoista, jotka vanhemmamme olivat tehneet temppeleissä sinetöiden perheemme yhteen iankaikkisuudeksi.

Palattuani kotiin sairaalasta Herra siunasi perhettämme ystävillä ja sukulaisilla, jotka olivat enkeleitämme lohduttaessaan meitä. Tulemme aina olemaan kiitollisia siitä. Pappeuden

voiman ansiosta opin uudestaan kävelemään paljon nopeammin kuin odotettiin. Kykenin kävelemään normaalisti vain muutaman kuukauden kuluttua.

Evankeliumi on kaunis, miltä kannalta sitä sitten katsookin. Olen hyvin kiitollinen temppeleistä ja temppeleitoimituksista. Tiedän, että Herra on valmistanut siskoani varten jotakin pyhää. Elämä ilman häntä ei ole helppoa eikä tule koskaan olemaan, mutta meillä oleva varmuus ja rauha on voimallisempaa kuin tuska, jota tunemme hänen poissaolostaan. Me kaipaamme Sofíaa koko sydämeistämme ja muistamme häntä joka päivä. Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut, että taivas ilman perhettämme ei vain olisi taivas (ks. *Between Heaven and Earth*, DVD, 2005), ja minä todistan, että se on totta.

Jumala rakastaa meitä, eikä Hän jätä meitä koskaan yksin. Kohdassa Jes. 54:10 sanotaan: ”Minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi.” ■

Kirjoittaja asuu Buenos Airesissa Argentiinassa.

Lähetä palautetta Liahonasta sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

”ÄLKÄÄ ANTAKO MYÖTEN SAATANAN VALHEELLE, ETTEI TEILLÄ OLE AIKAA TUTKIA PYHIÄ KIRJOITUKSIA.

Päätäkää järjestää aikaa niiden tutkimiseen. Itsemme kestitseminen Jumalan sanalla joka päivä on tärkeämpää kuin uni, koulu, työ, televisio-ohjelmat, videopelit tai sosiaalinen media.

Teidän täytyy kenties organisoida tärkeysjärjestyksenne uudelleen, jotta teillä olisi aikaa Jumalan sanan tutkimiseen. Jos niin on, tehkää se!”

Vanhin Richard G. Scott
kahdentoista apostolin koorumista
”Asettakaa uskon osoittaminen etusijalle”,
Liahona, marraskuu 2014, s. 93.

ERITYINEN TODISTAJA

**Vanhin
Richard G. Scott**

kahdentoista apostolin
koorumista

Kirjeitä isoäiti Whittleltä

Kun vanhin Richard G. Scott oli pieni, hänen isänsä ei ollut kirkon jäsen. Hänen äitinsä oli jäsen mutta ei käynyt kirkossa kovin usein. Kun Richard täytti kahdeksan, häntä ei kastettu. Sitten isoäiti Whittle tuli käymään.

Isoäiti Whittle oli erittäin hyvä esimerkki. Hän auttoi Richardia ja tämän veljiä oppimaan, kuinka tärkeää on mennä kasteelle ja käydä kirkossa. Pian Richard ja hänen vanhempi veljensä kastettiin.

Aina kun Richardilla oli kirkossa pidettävänä puhe, hän soitti isoäiti

Whittlelle ja pyysi ideoita. Pian hän sai postissa kirjeen, jonka mukana oli hänen isoäitinsä hänelle kirjoittama puhe. Kun hän tuli vähän vanhemmaksi, isoäiti lähetti hänelle vain puheen rungon ja ideoita auttaakseen häntä kirjoittamaan puheensa itse. Richard tiesi aina,

että isoäiti Whittle rakasti häntä ja rakasti evankeliumia.

Yliopistossa Richard tapasi toisen hyvän esimerkin. Hänen nimensä oli Jeanene. Yhtenä iltana Jeanene sanoi Richardille: ”Kun minä menen naimisiin, menen naimisiin tempelissä uskollisen kotiin palanneen lähetyssaarnaajan kanssa.” Richard päätti rukoilla, pitäisikö hänen lähteä lähetystyöhön. Pian hän ja Jeanene lähtivät kumpikin lähetystyöhön. Kotiin palattuaan Richard ja Jeanene solmivat avioliiton Mantin tempelissä Utahissa Yhdysvalloissa. ■

**Piispa
Gary E. Stevenson**
johtava piispa

On sinun vuorosi

Viime vuonna ihmiset ympäri maailmaa seurasivat urheilijoita 89 maasta näiden osallistuessa vuoden 2014 talviolympialaisiin Sotšissa Venäjällä. Kymmenen noista urheilijoista on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä. Kolme heistä jopa voitti mitaleja!

Tee lujasti töitä

Saanan kertoa sinulle Noelle Pikus-Pacesta, yhdestä niistä

myöhempien aikojen pyhiin kuuluvista urheilijoista. Hän osallistui skeletoniin eli mahakelkkailuun. Kuvittele kiitäväsi pää edellä, kasvot kymmenkunta senttiä jään yläpuolella, alas kiemuraista jäärataa yli 145 km:n tuntivauhtia pienessä kolkassa! Olympialaisissa Noellella oli vain neljä minuuttia – neljä minuutin kestävää laskua – mitalin voittamiseen.

Tämä ei ollut Noellen ensimmäinen yritys olympialaisissa. Vuonna

2006 häneltä murtui jalka eikä hän voinut kilpailla olympialaisissa. Vuonna 2010 hän hävisi mitalin kymmenesosasekunnilla. Mutta hän ei antanut periksi. Hän harjoitteli tunteja, päiviä, viikkoja ja kuukausia. Vuoden 2014 olympialaisissa hänen laskunsa olivat virheettömiä! Hän voitti hopeamitalin.

Jatka yrittämistä

Christopher Focht kuului neljän miehen rattikelkkailujoukkueeseen, joka voitti pronssimitalin. Hän olisi voinut antaa periksi jouduttuaan pahaan onnettomuuteen vuoden 2010 olympialaisissa. Mutta Noellen tavoin hän jatkoi yrittämistä. Ja hänkin voitti mitalin!

Auta toisia

Myöhempien aikojen pyhiin kuuluva australialainen lumilautailija Torah Bright yllätti maailman, kun hän huomasi, että amerikkalainen lumilautailija Kelly Clark oli hermostunut ensimmäisen huonosti sujuneen laskun jälkeen. Sen sijaan että olisi keskittynyt omaan suoritukseensa Torah halasi Kellyä, kunnes Kelly rauhoittui. Tämän Torahin

yksinkertaisen ystävällisyyden osoituksen ansiosta kumpikin tyttö pääsi seisomaan palkintokorokkeella. Torah voitti hopeamitalin ja Kelly pronssimitalin. Jos sinulla on ystävä tai perheenjäsen, joka kaipaa kannustusta, auta myös häntä.

Sinun vuorosi!

Sinun iankaikkinen elämäsi on paljolti näiden urheilijoiden kokemuksen kaltainen. Koska olet Jumalan poika tai tytär, sinä asuit Hänen luonaan. Sinä valmistauduit tullaksesi tänne maan päälle vain vähäksi aikaa. Elämäsi maan päällä on kuin

ne neljä minuuttia Noellelle. Tekosi täällä ratkaisevat, voitatko iankaikkisen elämän palkinnon.

Omia rastejasi

Noellen, Christopherin ja Torahin oli tehtävä tiettyjä asioita, jotta heistä tuli olympiaurheilijoita. Sinua varten on tiettyjä rasteja, jotka auttavat sinua palaamaan taivaallisen Isän luo. Näitä rasteja ovat esimerkiksi kaste, Pyhän Hengen lahjan saaminen, pappeteen asettamiset, tempelitoimitukset ja sakramentin nauttiminen joka viikko.

Päästäksesi näihin rasteihin sinun pitää rukoilla joka päivä, tutkia pyhiä kirjoituksia ja käydä kirkossa. Ole kuuliainen käskyille,

pidä tekemäsi liitot ja noudata Herran antamia tasovaatimuksia. Jos sinun pitää tehdä parannus, muista sovituksen ihme. Taivaallinen Isä ei jätä sinua yksin.

Muista, että sinä olet valmistautunut omaan aikaasi maan päällä. Tämä on sinun hetkesi suoriutua. Sinun aikasi on nyt! ■

Puheesta "Sinun neliminuuttisesi", Liahona, toukokuu 2014, s. 84–86.

"Tämä elämä on -- aika valmistautua kohtaamaan Jumala" (Alma 34:32).

MEIDÄN SIVUMME

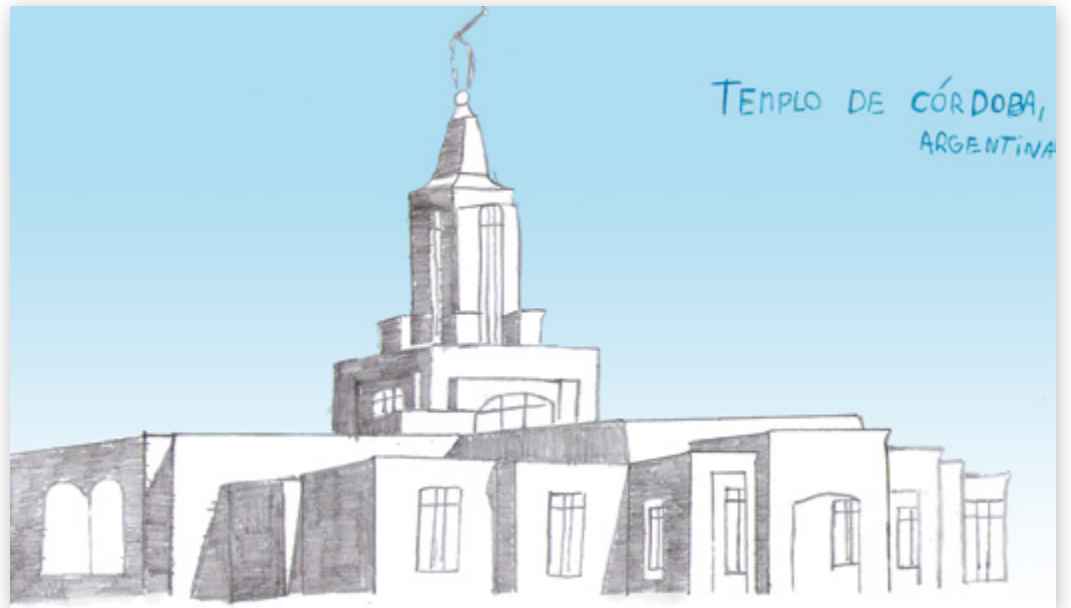
"Minä haluan olla lähetyssaarnaaja", Samuel Q., 8, Brasilia.

"Luominen", Vivian A., 6, Espanja. Vivian sanoo: "Minä kiitän taivaallista Isää siitä, että Hän loi eläimet. Ne tekevät maailman kauniiksi väreillään ja erilaisuudellaan."

"Córdoban temppele Argentiinassa", Tiziano S., 10, Argentiina. Tiziano sanoo: "Minä haluan kovasti, että temppele tulee pian valmiiksi, jotta voin mennä sinne, kun täytän 12."

“Meille satelee lakkaamatta siunauksia taivaalliselta Isältä.”

– Presidentti Dieter F. Uchtdorf

Puheesta “Eläkää iloiten evankeliumin mukaan”,
Liahona, marraskuu 2014, s. 121.

Barbara Hopf

Perustuu tositahtumaan

”Mä polvistun päivittäin ja puhun Isälle taivaan” (”Rukoilen uskossa”, Lasten laulukirja, s. 147).

”Tule jo, Fynn. On aika lähteä!” Johan sanoi.

Fynnin veli Johan odotti kärsimättömänä etuovella. Hän ei halunnut myöhästyä koulusta.

Fynn kurtisti otsaansa.

Hän ei halunnut mennä

kouluun. Hänen perheensä

oli muuttanut juuri

uuteen taloon. Hän

oli ensimmäisellä

luokalla, eikä hän

ollut saanut koulusta

vielä yhtään ystävää. Hän kaipasi vanhoja ystäviään.

”Minua pelottaa!” Fynn sanoi ja juoksi äidin luo. ”Miksi minun pitää mennä kouluun?”

Äiti halasi Fynniä. ”Kyllä se hyvin menee. Pidetään rukous”, äiti sanoi. ”Aina on aikaa rukoilla.”

He polvistuivat ja pyysivät, että taivaallinen Isä auttaisi Fynniä. Sitten Fynn ja hänen veljensä lähtivät kouluun. Päivä sujui vähän paremmin.

Joka aamu sen jälkeen Fynn polvistui ja pyysi rukouksessa

taivaalliselta Isältä apua.

Vähitellen tilanne parani. Fynn sai ystävän eikä häntä pelottanut enää. Jonkin ajan päästä Fynn alkoi pitää koulusta.

Sitten yhtenä päivänä kun Fynn ja hänen veljensä olivat kävelemässä kouluun, Fynn tunsu itsensä iloiseksi. Hän huomasi, että aurinko paistoi. Hän ajatteli kaikkea hauskaa, mitä hän oppi. Yhtäkkiä hän pysähtyi.

”Minä unohdin jotakin!” hän sanoi Johanille. Fynn juoksi takaisin kotiin.

Aina on aikaa

RUKOILLA

Koulussa oli tosi vaikeaa.

Kävisikö se ikinä helpommaksi?

Äiti näytti huolestuneelta, kun hän juoksi sisälle.

”Mikä hätänä?” äiti kysyi.

”Minä unohdin rukoilla!” Fynn sanoi. Hän polvistui. Hän halusi kiittää taivaallista Isää avusta, jota oli saanut.

Kun hän oli pitänyt rukouksen, hän halasi äitiä. ”Aina on aikaa rukoilla!” hän sanoi.

Fynn hymyili. Hänen äitinsä hymyili. Ja kun Fynn juoksi ottamaan veljensä kiinni, hän ajatteli, että ehkäpä taivaallinen Isäkin hymyili. ■

Kirjoittaja asuu Baijerissa Saksassa.

Autoin uutta ystävää

Quinnley W., 9,
Missouri, USA

Luokallemme kouluun tuli uusi tyttö kesken vuotta. Hän näytti erilaiselta ja puhui eri tavalla kuin muut oppilaat. Hän oli muuttanut paljon, ja hänen oli vaikea saada ystäviä.

Hänen perheeseen sattui ikäviä asioita, ja joinakin päivinä hän tuli kouluun itkien. Minä tiesin, että halusin auttaa tätä tyttöä jotenkin, mutta en ollut aivan varma, mitä minun pitäisi tehdä, koska hän ei aina halunnut puhua muiden lasten kanssa. Rukoilin, mitä minun pitäisi tehdä, ja tunsin Pyhän Hengen kuiskaavan, että minun pitäisi vain yrittää olla hänen ystävänsä.

Autoin häntä koulutyössä ja kerroin hänelle, että taivaallinen Isämme on antanut hänelle erityisiä lahjoja, joita hän voi käyttää ja joilla hän voi auttaa muita. Kutsuin hänet leikkimään minun ja muiden oppilaiden kanssa välitunneilla. Muutamaa kuukautta myöhemmin hän sanoi, että olin ensimmäinen ystävä, joka hänellä oli ikinä ollut.

Hänen täytyi muuttaa taas, ja minusta se oli todella surullista. Pyysin koulun kanslistia lähettämään hänelle kirjeen hänen uuteen osoitteeseensa. Kirjeessä kerroin ystävälleni, että kaipaisin häntä ja että hän olisi aina ystäväni. Piirsin kuvia siitä, kun leikimme yhdessä, ja muistutin häntä joistakin hänen lahjoistaan.

Kerroin hänelle, että hänen pitäisi olla rohkea ja yrittää saada uusi ystävä, koska hän voisi auttaa jotakuta muuta. Rukoilin, että hän löytäisi ystävän uudesta koulustaan ja että muut lapset olisivat hänelle kilttejä.

Tiedän, että taivaallinen Isä rakastaa kaikkia lapsiaan, ja olen kiitollinen siitä, että Hän auttaa meitä auttamaan heitä jokaista. ■

Kun Jeesus Kristus kastettiin

(Yksinkertaistettu)

Kunniottavasti ♩ = 88-96

Sanat ja sävel
Jeanne P. Lawler

E^b Fm B^b7

1. Kas - tet - tiin Jee - sus Kris - tus Ve - sis - sä Jor - dan -
2. Nyt kas - teel - le käyn mi - nä Ja seu - raan jäl - ki -

E^b C⁷ F⁷ B^b7

vir - ran Ja ju - ma - luu - den kol - me Jä - sen - tä nä - ki
än - sä, kun mi - nut u - po - te - taan Val - lal - la pap - peu -

E^b Fm B^b7

sen. Tai - vaas - ta I - sä pu - hui, Kas - tet - tiin Jee - sus
den. Ja sit - ten o - len jä - sen Ju - ma - lan val - ta -

E^b C⁷ F⁷ B^b7 E^b

Kris - tus, Las - keu - tui Py - hä Hen - ki Hah - mos - sa kyyh - ky - sen.
kun - nan, ja Py - hä Hen - ki oh - jaa mua Het - ken jo - kai - sen.

© 1977, 1989, 2014 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän laulun saa kopioida satunnaisen, epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona.

Tämä huomautus tulee liittää jokaiseen kopioon.

Jeesus kastettiin

Erin Sanderson ja Jean Bingham

Miltä olisi tuntunut olla katso-
massa, kun Jeesus kastettiin?
Uudessa testamentissa meille ker-
rotaan, mitä tuona pyhänä päivänä
tapahtui.

”Silloin Jeesus tuli Galileasta
Jordanille Johanneksen
kastettavaksi. – –

Kun Jeesus oli kastettu, hän
nousi heti vedestä. Samassa

taivaat aukenivat, ja Jeesus näki
Jumalan Hengen laskeutuvan
kyyhkysen tavoin ja asettuvan
hänen päälleen.

Ja **taivaista kuului ääni:** ”Tämä
on minun rakas Poikani, johon minä
olen mieltynyt.” (Matt. 3:13, 16–17.)

Sinä erityisenä päivänä, kun
sinut kastetaan ja konfirmoidaan,
sinä seuraat Jeesusta Kristusta.

Sinusta tulee kuin uusi ihminen –
sinä lupaat muistaa aina Jeesuksen
Kristuksen ja seurata Häntä, sinusta
tulee Hänen kirkkonsa jäsen, sinä
saat Pyhän Hengen lahjan ja sinusta
tulee täysin puhdas. Taivaallinen Isä
on hyvin tyytyväinen sinuun. Kaste
avaa portin tielle, joka johtaa mei-
dät takaisin taivaallisen Isän luo. ■
Kirjoittajat asuvat Utahissa Yhdysvalloissa.

OPI LISÄÄ

Jordanille – joelle nimeltä
Jordan

Johanneksen – Johannes
Kastajan

nousi heti vedestä – tuli ylös
vedestä heti sen jälkeen kun
oli ollut kokonaan veden alla

Jumalan Hengen – Pyhän
Hengen

laskeutuvan kyyhkysen
tavoin – tulevan alas lem-
peästi ja rauhallisesti kuin
kyyhkynen

taivaista kuului ääni –
taivaallisen Isän ääni

PERHEEN KESKUSTELUHETKI

Anna niiden, jotka on jo kastettu, kertoa, miltä heistä tuntui tuona erityisenä päivänä. He voisivat kertoa myös, kuinka he yrittävät pitää kasteenliittonsa ja kuinka Pyhä Henki on ohjannut, lohduttanut, opettanut tai varoittanut heitä.

Laulu: ”Kun Jeesus Kristus kastettiin” (tämän lehden s. 73)

Pyhien kirjoitusten kohtia: Matt. 3:13, 16–17; UK 4

Videoita: Mene sivustolle biblevideos.lds.org ja katsokaa ”The Baptism of Jesus” [Jeesuksen kaste].

VINKKI PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMISEEN!

Pyhien kirjoitusten jakeen ulkoa oppiminen voi olla yhtä helppoa kuin laskeminen kolmeen.

1. Kirjoita jakeen jokainen sana erilliselle kortille tai paperilapulle. Pane kortit järjestykseen ja lue jae ääneen.
2. Sekoita kortit ja pane ne takaisin oikeaan järjestykseen. Lue jae uudelleen.
3. Ota pois yksi kortti ja lue jae taas. Ota pois lisää kortteja, kunnes osaat koko jakeen ilman kortteja.

Kun nyt olet oppinut jakeen ulkoa, se on mukana, minne sitten kuljetkin!

KYSYMYKSIÄ PYHISTÄ KIRJOITUKSISTA

Leikkaa alla olevat sanaliuskat irti ja laita ne purkkiin. Valitkaa vuorotellen kysymys ja vastatkaa niihin pyhien kirjoitusten avulla.

Kuka kastoi Jeesuksen? (Matt. 3:13)

Miksi Jeesus halusi saada kasteen? (Matt. 3:15; 2. Nefi 31:7, 9)

Miksi meidän täytyy saada kaste? (Joh. 3:5)

Mitä tapahtui heti sen jälkeen kun Jeesus oli kastettu? (Matt. 3:16–17)

Mitä *upottaminen* tarkoittaa? (OL 76:51; Moos. 6:64–65)

Kuinka me otamme vastaan Pyhän Hengen lahjan? (OL 33:15)

Mitä me lupaamme, kun meidät kastetaan? (Moosia 18:8–13; OL 20:37)

Mitä taivaallinen Isä lupaa meille, kun meidät kastetaan? (OL 76:52–56)

Mitä meidän täytyy tehdä kasteen jälkeen, jotta voimme asua taivaallisen Isän luona ikuisesti? (2. Nefi 31:18–20)

Juliana pitää puheen

Jane McBride Choate

Perustuu tositahtumaan

Julianaa pelotti vähän pitää puhe Alkeisyhdistyksessä.
Mummi halasi Julianaa. "Taivaallinen Isä auttaa sinua",
hän kuiskasi.

Kun tuli Julianan vuoro, hän näki, että hänen ystävänsä, opettajansa ja mummi ja ukki hymyilivät kaikki hänelle. Sitten hän piti puheensa.

”Minä olen Jumalan lapsi. Minä näytän, että minä rakastan taivaallista Isää, kun opin Jeesuksesta, pidän omat rukoukseni ja autan meidän perhettä. Minä tiedän, että myös taivaallinen Isä ja Jeesus rakastavat minua. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.”

Alkeisyhdistyksen jälkeen Juliana antoi mummille ison halauksen. "Minua ei pelottanut", hän sanoi. "Minä tiesin, että taivaallinen Isä auttaisi minua." ■

Kaikki Jumalan lapset

Jokainen lapsi on Jumalan erityinen lapsi. Löydätkö Julianan? Kuinka monta tyttöä on kuvassa? Kuinka monta poikaa? Kuinka monella on päällään jotakin raidallista? Kuinka monella on jotakin keltaista? Kuinka monella on silmälasit?

**Vanhin Joseph B. Wirthlin
(1917–2008)**

kahdentoista apostolin
koorumista

TODELLINEN RAKKAUS

*Rakkaus johtaa meidät iankaikkisen
elämän kirkkauteen ja loistoon.*

Rakkaus on opetuslapsuuden tien alkku, puoliväli ja loppu. Se tukee, neuvoo, parantaa ja lohduttaa. Se johtaa meidät läpi pimeyden laaksojen ja läpi kuoleman verhon. Lopussa rakkaus johtaa meidät iankaikkisen elämän kirkkauteen ja loistoon.

Minulle profeetta Joseph Smith on aina ollut esimerkkinä Kristuksen puhtaasta rakkaudesta. Monet kysyivät, miksi hän sai niin paljon seuraajia ja pystyi pitämään heidät. Hän vastasi: ”Koska minulla on rakkauden periaate.”¹

Kerrotaan, että eräs 14-vuotias poika oli tullut Nauvooseen etsimään veljeään, joka asui siellä lähellä. Nuori poika oli saapunut talvella ilman rahaa ja ystäviä. Kun poika kyseli veljestään, hänet vietiin isoon taloon, joka näytti hotellilta. Siellä hän tapasi miehen, joka sanoi: ”Tule sisään, poika, me pidämme sinusta huolta.”

Poika noudatti kutsua, ja hänet tuotiin sisälle taloon, jossa hänelle tarjottiin ruokaa, jossa hän sai lämmitellä ja jossa hänelle annettiin yösiija.

Seuraavana päivänä oli purevan kylmää, mutta siitä huolimatta poika valmistautui kävelemään 8 mailia

[13 km] sinne, missä hänen veljensä asui tilapäisesti.

Kun talon isäntä näki tämän, hän kehotti nuorta poikaa odottamaan vähän aikaa. Hän sanoi, että pian tulisi valjakko ja että poika voisi päästä heidän kyydissään.

Kun poika vastusteli sanoen, ettei hänellä ollut yhtään rahaa, mies sanoi hänelle, ettei hänen pitänyt olla siitä huolissaan vaan he pitäisivät hänestä huolta.

Myöhemmin poika sai tietää, että talon isäntä oli kukapa muu kuin Joseph Smith, mormoniprofeetta. Tämä poika muisti tämän rakkaudenosoituksen koko loppuelämänsä.²

Mormonien tabernaakkelikuoron *Musiikkia ja puhuttua sanaa* -lähetyksen eräässä sanomassa kerrottiin eräästä vanhemmasta miehestä ja naisesta, jotka olivat olleet naimisissa monia vuosikymmeniä. Koska vaimo

oli vähitellen menettämässä näkönsä, hän ei enää pystynyt huolehtimaan itsestään niin kuin oli huolehtinut niin monien vuosien ajan. Pyytämättä aviomies alkoi lakata vaimonsa kynnet.

”Mies tiesi, että vaimo pystyi näkemään sormiensa kynnet pidellessään niitä silmiensä lähellä juuri oikeassa asennossa, ja ne saivat vaimon hymyilemään. Miehestä oli mukavaa nähdä vaimonsa onnellisena, joten hän jatkoi vaimon kynsien lakkaamista yli viiden vuoden ajan ennen kuin tämä kuoli.”³

Se on esimerkki Kristuksen puhtaasta rakkaudesta. Toisinaan suurin rakkaus ei löydy runoilijoiden ja kirjailijoiden ikuistamista dramaattisista kohtauksista. Rakkauden suurimpia ilmauksia ovat usein ne yksinkertaiset ystävälliset teot ja se huolenpito, jota osoitamme niille, joita kohtaamme elämän polulla.

Todellinen rakkaus kestää ikuisesti. Se on iankaikkisesti kärsivällistä ja anteeksiantavaa. Se uskoo ja toivoo kaikessa sekä kestää kaiken. Juuri sitä rakkautta meidän taivaallinen Isämme tuntee meitä kohtaan. ■

Puheesta ”Suurin käsky”, Liahona, marraskuu 2007, s. 28–29.

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 300.
2. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith*, 2003, s. 57.
3. ”Selflessness”, *Musiikkia ja puhuttua sanaa* -lähetyksen, 23. syyskuuta 2007; saatavilla osoitteessa musicandthespokenword.com/spoken-messages.

POHDINTOJA

Mitä vikaa on siinä, että keskittyy muiden puutteisiin?

”Kun [eräs] mies – – käveli naapurinsa talon ohi, hän huomasi – – kauniin nurmikon keskellä yhden valtavan, keltaisen voikukan – rikkaruohon. – – Miksi hänen naapurinsa ei ollut kitkenyt sitä pois? Eikö naapuri nähnyt sitä? – – Tuo yksinäinen voikukka vaivasi miestä tavattomasti, ja hän halusi tehdä sille jotakin. Pitäisikö hänen käydä kiskomassa se pois? Vai suihkuttaa siihen rikkaruohomyrkkyä? Jos hän menisi pimeään turvin, hän voisi ehkä poistaa sen salaa. Nuo ajatukset valtasivat täysin hänen mielensä, kun hän käveli kohti omaa kotiaan. Hän meni sisään edes vilkaisematta omaa etupihaansa – joka oli satojen keltaisten voikukkien peitossa. – – En ole varma siitä, miksi me kykenemme diagnosoimaan ja suosittelemaan parannuskeinoja niin hienosti muiden ihmisten ongelmiin, kun taas meillä on usein vaikeuksia nähdä omamme.”

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

LUJIA MELOJIA JA LUJIA
TODISTUKSIA

Ranskan Polynesiassa

Melominen on iso osa tämän nuoren aikuisen elämää. Hän kertoo, mitä vastaavuuksia hän löytää lempiuheilustaan ja evankeliumista.

s. 46

NUORILLE

s. 48

KATSOKAA JUMALAA JOKA PÄIVÄ

Opi, miksi turvaaminen Herraan päivittäin on niin tärkeää ja kuinka Hän auttaa meitä kasvattamaan uskoa Häneen päivä päivältä.

LAPSILLE

On sinun vuorosi

Aivan kuten olympiaurheilijat, meidän pitää käyttää aikamme täällä maan päällä valmistautumiseen.

s. 66

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

